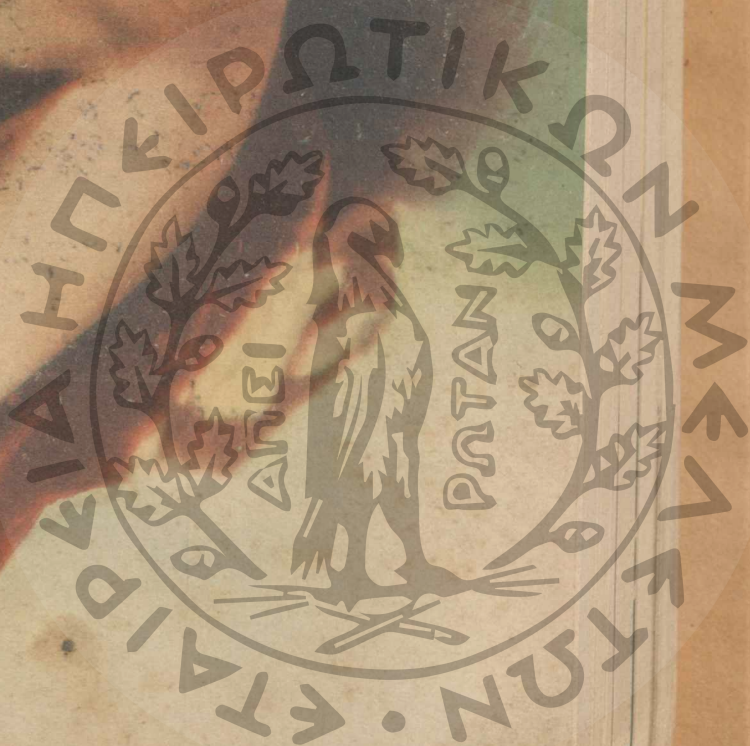

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1938

ΕΤΟΣ
150N
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡΙΘ. 44 (765)

οίφ είχε γίνει διάσημος. Από τότε μόλις λίγες ώρες το εικοσιτετράωρο έβλεπε την γυναίκα του. Τό πρωί έφευγε για το γραφείο του, τό μεσημέρι έρχόταν άργα και μόλις έτρωγε ή έφευγε άμέσως, ή κλεινόταν στο γραφείο του και μελετούσε. "Όσο για τό θράδυ ποτέ δέν έρχόταν στο σπίτι πριν άπ' τις 9 1)2. Και τότε, κουρασμένος, όπως ή-
ταν, έτρωγε, ξαπλώνόταν σε μία σαιζ - λόγκ και διάβαζε.

Η κατάσταση αυτή είχε νευριάσει την ώραία Μελαχάτ, την γυναίκα του. Μά στα παράπονά της της άπαντούσε ότι μπορούσε να πηγαίνει μόνη της στο θέατρό της ή στον κινηματογράφο της. "Ετσι είχε άρχισει ή διχόνοια μέσα στο σπίτι, ή μικροπροστριβές είχαν γίνει συνήθεια και στο τέλος είχαν φθάσει στο σημείο να δείχνουν μία καταπληκτική άδιαφορία ο ένας για τόν άλλο !

Στό σημείο αυτό είχαν έρθει τά πράγματα, όταν άρχισαν να φτάνουν καθημερινώς τά γράμματα που του κα-
τάγγελλαν την άπιστία της Μελαχάτ. Τό τελευταίο γράμ-
μα που είχε πάρει έκείνη την ήμέρα έλεγε ότι ή γυναίκα του έπρόκειτο ν ά συναντηθή τό ά-
πόγευμα με τόν φίλο της !

Ο Βασίφ δέν είχε ανάγκη να σκεφτή, ούτε μπορούσε να ά-
διαφορήσει και κάθε διαταγμός από μέρους του θά ήταν άξιοκα-
τάκτος. Έπρε-
πε να δώση ένα τέλος στην υπό-
θεσι αυτή, την τόσο έκνευριστι-
κή.

Μόλις είχε φτάσει στο γραφείο του όταν πήρε τό ντάκιμα. Εί-
πε λοιπόν στους βοηθούς του ότι θά έλειπε όλην την ήμέρα γιατί ήταν άπασχολη-
μένος με μία σο-
βαρή υπόθεση. "Όταν έφθασε κοντά στο σπίτι του κρύφτηκε σε μία γωνιά κι άο-
γισε να παρακο-
λουθή την κίνη-
σι του σπιτιού του. "Ός τό με-
σημέρι δέν είδε κανένα να μπαί-
νει στο σπίτι του, ούτε και την Μελαχάτ να θγαίνει. Την κανονική του ώρα
πήγε σπίτι, έφαγε κι' άμέσως έφυγε, δηλώνοντας στην γυ-
ναίκα του ότι μία σοβαρή υπόθεσι θά τόν κρατούσε ως τό
θράδυ στο δικαστήριο. Κρύφτηκε έπειτα πάλι στη γωνιά
του και με την αγωνία ζωγραφισμένη στην όψη του περι-
μενε...

Κατά τις τέσσερες τό απόγευμα είδε την Μελαχάτ να θγαίνει από τό σπίτι. Ήταν ντυμένη πολύ κομψά. "Επειδή
έβρεχε, πήρε ένα αυτοκίνητο. Πήδησε κι' ο Βασίφ σ' άλλο
τάξι και παρακολουθώντας την την είδε να μπαίνει σ' αυτό
τό κομωτήριο.

Θυώταν ότι τώρα τελευταία ή Μελαχάτ είχε γίνει πε-
ρισσότερο φιλάρεσκη και λουσαριζόταν περισσότερο από
κάθε άλλη φορά. Βέβαια περιποιόταν περισσότερο από
της για να φαίνεται γοητευτικότερη στον φίλο της. "Αλλά
ποιος νάταν άρα γε ο φίλος της ; Ήταν γνωστός του, φί-
λος του, ίσως κανένας από τούς καλλίτερους φίλους του ;

Η ήταν κανένας άγνωστος δανδής και... έξ επαγγελμα-
τός του, που φρόντιζε για την ύπληρή του, ή κα-
νας έχθρός της γυναίκας του; Δέν αποκλείεται να ή-
ταν κανένας κακοήθης που την φλέτταρε κι' έκείνη ή-
χε διαδολοστείλει. "Αλλά ή Μελαχάτ ; Γιατί ή Μελα-
χάτ ; Πώς είχε φθάσει σ' αυτήν πει-
θική κατάπτωσι ; Πώς είχε τολμήσει μία τέτοια πρά-
ξη ;

Ο Βασίφ άντελήφθη τώρα ότι οι διαβάτες του έργου
έξεταστικά βλέμματα κι' άρχισε να στενοχωριέται. Πό-
υπέθεταν άρα γε ; Μήπως τόν είχαν άναγνωρίσει ; Πο-
νισε από ντροπή και κατέβασε τό καπέλο του άκόμα πε-
ρισσότερο. "Αναγκάστηκε και έξεγειρόταν ή συνείδησις
βλέποντας τόν έαυτό του στη θέση του άπατημένου
γού. Για φαντάσου που είχε φθάσει ! "Από τότε άναγνώ-
στης και τό σούμα
του. Γιατί
μην είναι
περὸς αὐτόν
Επιτέλους
παραμείν
τόσο νέα
μορφή
Μπορούσε
αποψη
νοσ για τ
αυτοκίνη-
το
γυναίκας
του.

την λεπτή
κουφή
τα της Με-
τα έανθ
λιά και το
ρα μάστα
"Ω ! άναγ-
στη
την
ραία, πό-
ρα ! Δου-
σε πόνο
μιά της
την χαρ-
γυναίκας
του.

την λεπτή
κουφή
τα της Με-
τα έανθ
λιά και το
ρα μάστα
"Ω ! άναγ-
στη
την
ραία, πό-
ρα ! Δου-
σε πόνο
μιά της
την χαρ-
γυναίκας
του.

την λεπτή
κουφή
τα της Με-
τα έανθ
λιά και το
ρα μάστα
"Ω ! άναγ-
στη
την
ραία, πό-
ρα ! Δου-
σε πόνο
μιά της
την χαρ-
γυναίκας
του.

την λεπτή
κουφή
τα της Με-
τα έανθ
λιά και το
ρα μάστα
"Ω ! άναγ-
στη
την
ραία, πό-
ρα ! Δου-
σε πόνο
μιά της
την χαρ-
γυναίκας
του.

την λεπτή
κουφή
τα της Με-
τα έανθ
λιά και το
ρα μάστα
"Ω ! άναγ-
στη
την
ραία, πό-
ρα ! Δου-
σε πόνο
μιά της
την χαρ-
γυναίκας
του.

κανε ένα μορφασμό άνυπομονησίας και μουρμούρισε
άπ' τά δόντια του :

— Περίεργο ! Γιατί να άργή τόσο ; Η ώρα πεί
μισή...

Κείνη τη στιγμή άνοιξε ή πόρτα του κομωτηρίου
έγινε ένας κομψοτεταμένος νέος. Ο Βασίφ ένοιωσε ένα
ξίμο στην καρδιά. Μήπως αυτός ήταν ο φίλος της γυ-
ναίκας του ; Μά τί διάβολο ! Στο κομωτήριο θά συναν-
τούσαν ; Γιατί τάχα ; "Αποκλείεται να συναντήσαν
και τώρα να πήγαινε εκείνος να την περιμένει
άλλοι ;

Δέν πρόφθασε να τελειώσει την σκέψι του και εί-
ξε ανανοίγει ή πόρτα του κομωτηρίου "Εκείνα ένα ά-
ξιμο στην καρδιά. Μήπως αυτός ήταν ο φίλος της γυ-
ναίκας του ; Μά τί διάβολο ! Στο κομωτήριο θά συναν-
τούσαν ; Γιατί τάχα ; "Αποκλείεται να συναντήσαν
και τώρα να πήγαινε εκείνος να την περιμένει
άλλοι ;

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΑΣΧΗΜΟΔΕΡΜΗ ΠΕΙΡΑΙΩΤΟΠΟΥΛΑ, Πειραιά. — Χαίρω πολύ που
ή συμβουλές μου σας έφεραν τόσο «θαυματουργά αποτελέσματα». Πλένε-
νετε τό πρόσωπό σας πρωί και θράδυ μ' ένα ποτήρι νερό στο όποιον
έχετε διαλύσει μία κουταλιά της σούπας θόρακα και μία κουταλιά σόδα.
Κατόπιν θγάξετε με τά δάχτυλά σας όσα μπιμπικία μπορείτε κάθε φορά
και κατόπιν περνάτε την έξής λοσιόν.

Ταίς 2 κουταλιές της σούπας
Soufre prescrite 60 γραμμάρια
Acéone 1 κουταλιά της σούπας
Decoction de feuilles
D' hamamelis 150 δρόμια

Ζεσταίνετε τό τάξ επί είκοσι λεπτά της ώρας σε μία κασαρολίτσα
και τό θάξετε σε μία στεγνή μισοκαδιάρικη μπιπίλλα. Προσθέτετε τό
θαίφα και έχετε ιδιαίτερος θράσι τό άφέψημα τό όποιον χύνετε στην
μπιπίλλα περνώντας από ένα τουλπάνι. Τελευταίο προσθέτετε τό άσπέν.
Τή λοσιόν τη θάξετε τό θράδυ άφού κουνήσετε καλά τη μπιπίλλα και τη
φυλάτε ως τό πρωί. "Αποφεύγετε τις κρέμες. Βάξετε μόνο μία άγνή πού-
δρα στο πρόσωπό σας και ρούζ μόνον, όταν είναι άπόλυτος άνάγκη. Για
τά τσινούρα σας χρησιμοποιείτε την έξής λοσιόν.

Acide gallique 1 gr.
Vaseline 10 gr.
Huile de ricin 4 gr.

ΘΛΙΜΜΕΝΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ, Έλευσία. — Στην ηλικία σας αυτό τό
θόρος είναι υπερβολικό. Δέν άναλαμβάνω την εύθύνη να σας δώσω συμ-
βουλές γιατί κατά πάσαν πιθανότητα κάποια λειτουργία του οργανισμού
σας ύστερεί και γι' αυτό παχαίνετε τόσο. "Εφ' όσον θρσκαθε κοντά
στάς "Αθήνας έλάτε να συμβουλευθήτε ένα καλό γιατρό να σας όρίση
μία άρισμένη θεραπεία, ίσως σας κάνει και μερικές ένεσεις. "Υπάρχει
και ένα σύστημα γαλακτοθεραπείας, τό όποιον κάνει θαύματα, αλλά σας
έπαναλαμβάνω, ότι μόνον γιατρός μπορεί να σας τό όρίση και σας συ-
νιστώ να τόν συμβουλευθήτε όχι μόνον για τη σιλουέττα σας, αλλά πρω-
τίστος για την ύγεια σας.

ΠΙΤΣΙΛΑΔΟΜΟΥΡΑ, Κέρκυρα. — Χρησιμοποιείτε για τις πιτσιλά-
δες κατά τό διάστημα της ήμέρας την έξής κρέμα :

Cold cream 30 gr.
Essence d' anis 2 gr.
Fleurs de soufre 1 gr.

Την νύχτα βάξετε την έξής λοσιόν, την όποια διαλύετε σε άναλογία
μία κουταλιά του γλυκού λοσιόν σε τέσσερες κουταλιές θρασιμένο νερό :

Sublimé 0,25 gr.
Sulfate de zinc 2,00 gr.
Acélate de plomb 2,00 gr.
Eau distillée de roses 250 gr.
Alcoolat de lavande 50 gr.

ΜΑΥΡΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ, Ένταθα. — Βεβαίως στην ηλικία σας μπο-
ρείτε να βάλετε λίγη πούδρα, σας επιβάλλεται μάλλον. Χρησιμοποιήτε
πούδρα Μοισκουί του Σερκ σε χρώμα ροσέλ. Στα χείλη μη βάξετε ά-
κόμη τίποτε παρά λίγη γλυκερίνη ή σούτυρον κακάου. Κόψετε τολύ και
λά να γυμνάσετε. Τόν χειμώνα μπορείτε να την κάνετε στην κάμσα σας
με άνοιχτό παράθυρο.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Στό σημερινό μας έξωφύλλο ποζάρει ή γοητευτική στήρ
Ντιάνα Ντάμπιν.

Ποτέ ο Βασίφ δέν έμαθε ότι τά άνώνυμα γράμματα που
πήρε αυτός και ή γυναίκα του, τά είχε γράψει ή ίδια ή Με-
λαχάτ.

Γιατί τό είχε κάνει αυτό ; "Ω, μην άπο-
ρείτε. Ήταν μία γυναικεία πονηρία. "Ηθελε
να ξανακερδίση τόν άντρα της. Νά ξαναά-
ψη τη φωτιά του πρώτου τους έρωτα. Και τό
κατάφερε μία χαρά !

ILHAM ADNAN

Τά «Πορτραίτα τών "Αθλη-
τών μας», λόγω πληθώρας
ύλης στο προσεχές τεύχος
του «Μπουκέτου».

Ο γνωστός μας ηθοποιός του κινηματογράφου Ουίλλιαμ Πόγουελ, δει περιφρονεί τό... γιάτσο. "Οπως βλέπετε στή φωτογραφία τή οποία έκανε χωρίς νά ενδιαφέρεται γιά τά μάτια τού κόσμου. 2) "Η γυναίκα τής πλάξ πρό τού πολέμου, μ' ένδυμα γερικό ράσο. Δέν επιδεικνύει τίποτε πέραν τών αστραγάλων τής. 3) "Ένας γάμος μέσα στό κλουβί τών τίγρεων! "Ο θηριοπαστής Έντγουιν Σκώτ καί ή σύζυγός του Μάρθα. "Ο επικίνδυνος αυτός γάμος έτελέσθη τελευταίως — πού άλλού; — στό "Οχάιο τών "Ηνωμένων Πολιτειών.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΧΑΡΒΕΪ ΑΛΛΕΝ

ANTONIO ANTVERSO

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟ Υ Μ Ε.
ΝΩΝ. — "Ο "Ιτα-
λοισπανός ευπατρι-
δης μαρκήσιος δόν
Λουίς κ' ή νεαρω-
τάτη σύζυγός του
Μαρία πηγαίνουν
νά εγκατασταθούν
στόν πύργο τού
Μπεζάνς, όπου ο
μαρκήσιος πρόκει-
ται νά υποβληθί
σέ θεραπεία γιά
τό αρθρικό πόδι
πού τόν έχει κατα-
στήσει σχεδόν ανί-
κανο νά κινηθί.

Παρ' όλη τήν φαινομενική γαλήνη πού έπικρατεί μεταξύ τού "ζεύγους, φαίνεται πώς υπάρχει στή μέση καί κάποιος τρίτος, ένας νεαρός άρρεας αξιωματικός, ο οποίος παρακολουθεί κρυφά τόν άντρώγιο στο ταξίδι του στόν πύργο. Τό πρώτο θράυ της εγκαταστάσεώς τους εκεί, τήν ώρα πού κατεβαίνει ή Μαρία στην τραπεζαρία γιά τό δείπνο χλωμιάζει καί ταραζεται έξαφνα βλέποντας έναν άνθρωπο πίσω άπ' τά τζάμια ενός πα-
ραθύρου, ο οποίος όμως εξαφανίζεται άμέσως. "Ο άνθρωπος αυτός δέν είναι άλλος από τόν αγαπημένο της λοχαγό Ντένις Μούρ, ο οποίος τήν έχει παρακολουθήσει στό ταξίδι της καί προσπαθεί με κάθε τρόπο νά επικοινωνήσεί μαζί της. Τέλος, χάρις στην μεσολάβηση τού ιδιοκτήτου τού ξενοδοχείου, όπου μένει, πετυχαίνει τήν επικοινωνία αυτή, καί ή Μα-
ρία τού στέλνει ένα γράμμα, στό όποιο τού δίνει ραντεβού κοντά σ' έναν
έξοχικό μύλο. Πράγματι, οι δύο συναντώνται κι' από τήν ημέρα εκείνη
ελέπονται καθημερινώς, γιατί ο δόν Λουίς πηγαίνει νά μεϊνί μία οδο-
μάδα στά λουτρά. "Αποφασίζουν μάλιστα γ' άλληλοσπαχθούν.

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

Οι καλεσμένοι έμειναν αρκετές ημέρες στόν πύργο. "Ο Ντένις είχε φύγει τή Δευτέρα καί μόνο τήν έπομένη Πέμ-
πτη ο δόν Λουίς ξαναπήγε στά λουτρά δυσανεστημένος, γιατί ένας ξαφνικός πονοκέφαλος τής Μαρίας, τήν εμπόδι-
ζε νά τόν συνοδεύσει. Δέν μπορούσε, βλέπετε, νά κάνει πειά
χωρίς αυτήν. Θά έστειλε νά τήν πάρη τήν άλλη μέρα. Γιά
μία στιγμή μάλιστα συλλογίστηκε ν' ασθάλη τήν ανσώ-
ρηό του γιά ένα είκοσιτετράωρο. Μά συγκινήθηκε από τό
ένδιαφέρον πού τού έδειξε ή Μαρία λέγοντάς του:

"Όχι! "Όχι! πρέπει νά πäs... Δέν πρέπει νά διακό-
ψης, έστώ καί μία μέρα, τήν θεραπεία σου εξ αίτίας μου...
Ευτυχώς αυτό δέν θά βαστήξή πειά πολύ. Είσαι σχεδόν
καλά.

"Ο δόν Λουίς τή φίλησε κι' έφυγε.

"Αμέσως ή Μαρία έξεψε τό άμάξι κι' έτρεξε στό μύλο.
"Ο Ντένις τήν περίμενε εκεί μ' άνησυχία. Ποιό ήταν αυτό
τό πολύ σπουδαίο πράγμα, πού είχε νά τού πη ;... Μή-
πως ;... "Ω! άν ήταν αυτό, τότε τά σχέδιά τους μπερδεύ-
οντουσαν.

"Ο νεαρός λοχαγός έτρεμε μήπως κατά τήν φυγή τους,
αναγκάζοντουσαν νά περιμένουν σέ κανένα λιμάνι. "Επρε-
πε, άν ήταν δυνατόν, νά κανονίσουν τήν αναχώρησή τους
έτσι ώστε νά φθάσουν στό λιμάνι τήν ημέρα ακριβώς τής
αναχωρήσεως τού πλοίου κι' όχι προηγουμένως.

"Ο δόν Λουίς θά σήκωνε τις άρχες στό πόδι. Είχε τά μέ-
σα κι' έτσι, άν καθυστερούσαν, θά πιανόντουσαν έσως.

"Ήταν αδύνατον νά φύγουν από τά λιμάνια τού Βορρά
γιατί ήταν μακρινά. Δέν τους έμενε παρά ή Μασσαλία κι'

από εκεί θά έφευγαν.

"Πασιονδύνεσαν κι' οι δύο τά πάντα.

"Εκείνος είχε εγκαταλείψει τήν θέσι του στις Βερσαλ-
λίες κ' είχε σφύσει με μία μονοκοντηλιά όλο τό παρελθόν
του. Είχε πουλήσει ό,τι είχε καί δέν είχε κ' είχε συγκεν-
τρώσει έτσι αρκετά χρήματα. "Εξαφνα σάν ένας κοιμισμέ-
νος πού ξυπνάει από ένα όνειρο, είχε τήν συνασθήσι πώς
εγκατέλειπε γιά πάντα ό,τι είχε γνωρίσει ως τότε. Αυτή ή
σκέψις τόν έκμηδένισε, σάν νά τού είχε πη έξαφνα ένας
γιατρός πώς ο θάνατός του ήταν εκεί.

"Επί μία ώρα καί πλέον, έμεινε έτσι θυσιμένος σέ θα-
θεία όνειρο-όλησι καί λικνιζόμενος από τόν θόρυβο τού
νερού. Τό μουρμούρισμά του τού φανότανε σάν νά τού
προφήτευε δυσάρεστα πράγματα, πού δέν τά είχε ακούσει
προηγουμένως, μά πού τώρα τά έπαιαλάμθανε αδιάκωπα.

Κι' έξαφνα τό πρόσωπο τής πολυαγαπημένης του έλαμ-
ψε άνάμεσα από τά νούφαρα στό νερό, όπως τό πρωτό πού
είχε σκύψει γιά νά πη. "Απλώσε τά χέρια του προς τό
όραμα κι' έμεινε μία στιγμή χωρίς νά καταλάβει πώς
εκείνη ήταν εκεί καί πώς τόν κύτταζε σκυμμένη από πάνω
του.

Κ' οι δύο είχαν φαντασθή συχνά τήν άπέρανη χαρά μιας
τέτοιας συναντήσεως, μά τώρα δέν τήν έννοιωσαν. Σφιγμέ-
νοι καθώς ήσαν ο ένας στην άγκαλιά τού άλλου, δέν μπο-
ρούσαν νά πλησιάσουν περισσότερο.

Σέ κάποια στιγμή, ή Μαρία έρριξε τό κεφάλι της προς
τά πίσω καί ύψωσε προς αυτόν τά μάτια της πού ήσαν
πλημμυμένα από μία άπέρανη γαλήνη.

"Ο Ντένις άνασκήρτησε καί τότε μόνο πρόσεξε τήν άπο-
φασιστικότητα πού διαβάζονταν στό πρόσωπό της.

"Ντένις, Ντένις, άκουσε τί έχω νά σού πώ... Ντένις
μού... τού ψιθύρισε.

Καί τού άνακοίνωσε τό μυστικό της...

"Εκείνος, καθώς τήν άκούγε, αισθάνθηκε μία άπέρανη
τρυφερότητα νά τόν πλημμυρίσει.

Τήν άλλη μέρα, ή Μαρία πήγε καί συνάντησε τόν σύζυ-
γό της στά λουτρά.

"Ο Ντένις έφυγε τήν ίδια νύχτα γιά τή Μασσαλία. Θά
εξαγορεύε μόλις θά λάβαινε όλα τά απαραίτητα μέτρα
γιά τό ταξίδι καί θά έβρισκε όλογο γιά τήν διαδρομή τους
ως τή Μασσαλία.

"Όταν θά γύριζε, μόλις ή Μαρία θά έβλεπε πώς στό πα-
ραθύρό τού, έπρεπε νά πάη νά τόν συναντήσει, καί θά έ-
φευγαν άμέσως.

"Η Μαρία έλαβε από τή Μασσαλία ένα γράμμα τού Ντέ-
νις, στό όποιο τής έγραφε ότι ένα πλοίο θά έφευγε από έ-
κει γιά τή Νέα "Ορλεάνη τή δεύτερη Τρίτη τού Σεπτεμ-
βρίου κι' ότι είχε πιάσει μία καμπίνα σ' αυτό γιά τή γυ-
ναίκα του καί τήν καμπαριέρα της.

Καί τελείωνε τήν επιστολή του με τή φράσι: «Θά έ-
να γ υ ρ ι σ τ α τ η γ υ χ τ α σ τ ι ς 3 τ ο υ μ η-
νός "Α γ ρ υ π η α τ τ ε».

"Η Μαρία έβαλε μερικά πράγματα σ' ένα σακκό καί πρō
τό άπ' όλα τό άγαλλιατάκι της Μαντόνας. Δέν θά ξανά-
έβλεπε πειά ποτέ έσως τόν πατέρα της καί τό άγαλμα αυτό
θά τής τόν θυμίζει γιά πάντα.

Τέλος ο Αύγουστος πέρασε καί μήκε ο Σεπτέμβριος.

Τήν πρώτη τού μηνός, ο δόν Λουίς πού κόντευε πειά νά
γίνη έντελώς καλός, πήγε γιά πρώτη φορά στά λουτρά με
άλλογο. "Η Μαρία είδε κι' έπαθε νά τής επιτρέψη νά πάη
μ' άμάξι, άντί νά τόν ακολουθήσει έφιππη κι' αυτή.

Στίς δύο Σεπτεμβρίου πήγαν πάλι στά λουτρά καί μο-

λονότι ή καρδιά της σφίγγόταν από αγωνία, ή νέα προσπαθοῦσε νά φαίνεται γεμάτη κέφι και νά κουθεντιάξη μέ τις γυναίκες τών άλλων αρρώστων.

Τό πρωί τής τρίτης του μηνός, καθώς καθόταν σ' ένα περίπτερο τών λουτρών τής φαινόταν ότι θά τρελλαίνονταν από άνησυχία. Θά ξαναγύριζαν αρκετά εγκαίρως γιά νά προσφθάσουν τόν Ντένις. Άλλοιώς τί θά συνέβαινε;

Ο δόν Λουίζ περνούσε όλο τό πρωινό του μέ τά πόδια του στό νερό. Είχε μπροστά του ένα σιδερένιο τραπέζι σιτηριγμένο στόν θυθό τής δεξαμενής και έπαιζε χαρτιά μέ τόν δοῦκα του Άζέν.

Έκανε ζέστη, τά χαρτιά κολλούσαν στό τραπέζι και τό παιγνίδι προχωρούσε άργά.

Ο δούξ, ό οποίος ήταν φιλότεχνος, συζητούσε γιά μουσική και πρό πάντων γιά τήν όπερα, τήν όποία άγαπούσε ιδιαίτερα. Είχε φήμη πώς ήταν εύχάριτος συνομιλητής, μά ό μαρκήσιος δέν μπορούσε νά ύποφέρει.

Η συζητήσεις τους είχε πάρει δρόμο, όταν ή Λουκία παρουσιάστηκε κι' άνήγγειλε πώς ή ώρα του γεύματος είχε περάσει πρό πολλού κι' ότι ή κυρία είχε κουραστή πειά νά περιμένη στό περίπτερο.

Ο δούξ κι' ό μαρκήσιος βγήκαν από τό νερό κι' έσπευσαν νά ντυθούν.

Καθώς χωρίζοντουσαν, ό δούξ είδε τή Μαρία πού καθόταν πάντα στό περίπτερο και τήν κύτταξε προσεχτικά. Έπειτα είπε:

— Βλέπω, μαρκήσιε, ότι δέν πρέπει μόνο νά σάς συγχαρώ γιά τή θαυματουργή σχεδόν θεραπεία σας, μά και γιά ένα γεγονός πού μου φαίνεται πολύ προσεχές. Έπιτρέψατέ μου νά σάς ευχηθώ νά είναι άγόρι. Τό πρόσωπο τών γυναικών, ξέρετε, έχει συχνά μιά έκφραση πού δέν άπατά καθόλου... κι' έγώ είμαι έμπειρος σ' αυτά τά πράγματα. Λοιπόν, ώρεθούάρ αύριο.

— Ωρεθούάρ, τού άπάντησε ό δόν Λουίζ.

Και διευθύνθηκε πρós τήν γυναίκα του.

Ήταν άδύνατον ν' άρνηθί ότι ή παρατήρησης του δούκός τόν είχε τaráξει πολύ. Κύτταξε κι' αυτός τή γυναίκα του μέ μεγάλη προσοχή, καθώς έκείνη προχωρούσε πρós αυτόν. Η Μαρία κοκκίνισε κάτω άπ' τό έπιμονο κι' έρευνητικό θλέμμα του.

Ναί, θέβαια φαίνονταν πιό γυναίκα, μά αυτό ήταν όλο, σκέφθηκε ό μαρκήσιος μέ άνακούφισι. Πιό γυναίκα και πιό ώριμη. Μά δέν ήταν τίποτε περισσότερο.

— Γιατί μιλούσατε τόσο ώρα ; τόν ρώτησε ή Μαρία. Κοντεύω νά πεθάνω από τήν πείνα...

— Μιλούσαμε γιά μουσική, τής άπάντησε ό δόν Λουίζ.

Και, πιάνοντάς τήν από τό μπράτσο, τήν έπήγε στήν ταρράτσα, όπου γευμάτιζαν. Τό θράδυ ξαναγύρισαν στόν πύργο.

Στόν δρόμο τής έπιστροφής, ό μαρκήσιος κάλπαζε άσυγκράτητος μπροστά. Η λουτροθεραπεία του είχε ξανάδώσει τις δυνάμεις του. Όχι μονάχα είχε θεραπευθί, μά ποτέ, πριν από χρόνια, δέν αισθανόταν τόν έαυτό του τόσο νέο. Λίγη άσκησης στό σπαθί θά του έκανε μεγάλη εύχαιρίστησι. Πόσο είχε αισθανθί τήν έλλειψη τής ξιφασκίας! Όταν θά ξαναγύριζε στήν Ιταλία θά καλούσε τόν παλιό του δάσκαλο τής ξιφομαχίας τής φρουράς τής Φλωρεντίας...

Ο δόν Λουίζ έφθασε στόν πύργο καλπάζοντας, ένα όλόκληρο μίλλιο μπροστά από τό άμάξι και μ' ένα άνάλαφρο πήδημα θρέθηκε κάτω από τό άλογό του.

Έτρεξε στήν κάμαρή του, φώναζε τόν ύπνρέτη του και ευρίσθηκε γιά δεύτερη φορά μέσα σέ μιά μέρα. Ός διου νά κάνη τήν τουαλέττα του γιά τήν όποία κατέβαλε έξαιρετική έπιμέλεια ή ώρα του δείπνου πέρασε.

... Η άπό σατέν άσπρο ζακέττα του μέ τά χρυσά στολίδια έλαμπε κάτω από τό φώς τών πολυελαίων.

Η Μαρία πού τόν περιμένη άρκετή ώρα στήν τραπεζαρία, τής φάνηκε πώς γέμισε μέ τό νεανικό του ύφος, τήν κάκωση, καθώς τόν είδε νά μπαίνει μέσα.

Ούτε τολμούσε νά σκεφθί πώς ήταν ή τελευταία φορά πού έτρωγε μαζί του. Όστόσο, ενώ έκείνοι έτρωγαν, ή Λουκία άπάνω έβάζε μέσα σ' ένα σάκκο όσα πράγματα θά τούς χρειαζόντουσαν γιά τό ταξίδι.

Καθώς ή Μαρία συλλογιόταν αυτόν πού τήν περιμένη στήν άγροικία του Όνωτόν τό πρόσωπό της έγινε ξαφνικά κατακόκκινο και ή καρδιά της άρχισε νά χτυπή άλλόκοτα...

“Ω! αύριο, αύριο !...”

Καθώς ό δόν Λουίζ τής μιλούσε, άντελήφθη ότι τήν κύτταζε προσεχτικά κι' ότι δέν είχε άποσπάσει τά θλέμματά του από πάνω της, τήν ώρα πού έκείνη πού άνειροπολούσε. Η καρδιά της τής φάνηκε τώρα πώς σταμάτησε μέ μιάς... Και νόμισε ότι τής μιλούσε από πολύ μακριά, καθώς τόν άκούσε νά τής λέη:

— Μαρία, μόλις άνεθής στήν κάμαρή σου γιά νά κοιμηθής, δίδωε τήν καμαριέρα σου. Πές της νά πάη στήν κάμαρή της και νά μ' ένοχλήση καθόλου ως τό πρωί. Μη φοβάσαι, — έπρόσθεσε, πιάνοντάς της τό χέρι, — δέν θά κοιμηθής μόνη. Θάρθώ έγώ...

Τό ζείννο τελείωσε σιωπηλά.

Η Μαρία δέν έτρωγε τώρα τίποτε, πράγμα πού λίγο έλειψε νά κάνη τόν δόν Λουίζ νά θυμώσει.

Μά καθώς είδε πάνω άπ' τά κεριά, τό πρόσωπο τής γυναικάς του χλωμό, διάφανο και τά μάτια της σκοτεινισμένα από τήν αγωνία και τόν τρόμο, χαμογέλασε.

Όταν ή Μαρία άποσύρθηκε άπ' τήν κάμαρη, τήν παρακολούθησε μέ τό θλέμμα. Μόλις έφθασε στήν πόρτα, γήρισε όπως πάντα γιά νά τού πη καληνύχτα και στάθηκε έκεί άλλοιωμένη.

— Μη ξεχνάς, τής είπε μέ τόνο γεμάτο σημασία.

Έξαφνα τότε θυμήθηκε τις συνθήκες ύπν... ός όποιος τής είχε πη τά ίδια λόγια γιά τελευταία φορά. Τής τά είχε πη μέσα στό άμάξι λίγο πριν φτάσουν στόν πύργο και είχε ύπ' όψι του λέγοντάς τα τόν νεαρό λοχαγό...

Συγχρόνως τού ήρθε στό μυαλό, ή παρατήρησης του δούκός ντ' Άζέν. Άνασκήτρηση... Όχι, όχι, ήταν άδύνατον... Δέν είχε συμβή τίποτε μεταξύ τής γυναικάς του και τού νεαρού λοχαγού όσο θρискόντουσαν στίς Βερσαλλίες.

Όλες όμως αυτές ή σκέψεις τόν έκαναν νά μείνη άρκετή ώρα στή θέση του άνήσυχος, χωρίς νά δίνη καμιά προσοχή σέ ό,τι τόν περιστοιχίζε, ούτε σ' αυτόν τόν οίκονόμο του πύργου πού περιμένη άκίνητος γιά νά σηκώση τό τραπέζι.

Τό πρόσωπο του μαρκησιού είχε πάρει τώρα άγρια έκφραση.

Πέτρο ! είπε σέ κάποια στιγμή άπότομα γυρίζοντας πρós τόν οίκονόμο.

— Κύριε ! Έκανε έκείνος ξαφνιασμένος.

— Στείλε μου άμέσως τόν Σάντσο τόν άμαξά μου. Πηγαίνω στήν κάμαρή μου...

Έπειτα από μερικές στιγμές, ό Σάντσος χτυπούσε τήν πόρτα του κυρίου του, ή όποία, όταν μπήκε μέσα, ξανάκλεισε πίσω του.

Άν μπορούσε νά κρυφακούση κανείς, θόκουγε τή φωνή του μαρκησιού νά δίνη άυστηρές και άκριβείς οδηγίες στόν άμαξά.

Έπειτα ό άμαξάς βγήκε πάλι έξω και προχώρησε κατά μήκος του διαδρόμου, κρατώντας ένα κερί πού τού φώτιζε τό άσχημο μοῦτρο του.

Όταν ή Μαρία θρέθηκε μόνη κι' έπαψε νά τήν παραλύη ή παρουσία του σύζυγού της, τό πρώτο πού σκέφθηκε νά κάνη ήταν νά φύγη άμέσως. Ο φόβος τής είχε δώσει φτερά γιά νά τρέξη κοντά στόν άγαπημένο της.

Και πραγματικά άν ή Λουκία ήταν έκεί, θά μπορούσαν νά φύγουν άμέσως και νά εξαφανιστούν μέσα στό σκοτάδι. Μά ή Λουκία είχε πάει νά φάη.

Η Μαρία έκλεισε τήν πόρτα και τή φώναζε. Μά, καθώς δέν έλαθε άπάντησι, ένας άπερίγραπτος τρόμος τήν κυρίευσε, άρχισε νά τρέμη κι' άναγκάστηκε νά καθήση μιά στιγμή.

Τώρα πού έλειπε ή Λουκία, στήν όποία θασίζόταν έξ ό λοκλήρου, ή Μαρία ήταν άπολύτως άνικανή νά δράση. Τής φαίνονταν έντελώς άδύνατον νά φύγη μόνη. Άπό τή μιά στιγμή στήν άλλη, ή Λουκία θά ξαναγύριζε. Μά ένοιωσε τόν έαυτό της έτοιμο νά λιποθυμήσει μέ τή σκέφι ότι από τή μιά στιγμή στήν άλλη μπορούσε νά παρουσιαστή κι' ό δόν Λουίζ.

Λαχάνιαζε κι' άφηνε νά τής ξεφεύγουν πνιγμένες κραυγές. Αυτή ή άθεοβία ήταν άνώτερη τών δυνάμεών της, δέν μπορούσε νά τήν ύποφέρει.

Τέλος, άρπάζοντας τό κορδόνι του κουδουνισό τού τράβηξε μέ δύναμη. Μά ή Λουκία δέν παρουσιάστηκε. Η πεποί-

θησι ότι ή μοίρα τήν καταδίωκε, έκμηδένισε τή Μαρία.

Τέλος συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις της και συνήλθε κάπως. Θά έφευγε, έστω και χωρίς τή Λουκία.

Γιά μιά στιγμή, έφθασε στό ζενιθ τής ταραχής της. Άρπαξε τό κερί, έτρεξε στό παραθύρο κι' έκεί, νοιώθοντας τήν καρδιά της νά χτυπή δυνατά, περιμένη τήν άπάντησι.

Μά ή άγροικία έμενε θυσιμένη στό σκοτάδι.

Πού ήταν ό Ντένις ; Δέν θρискόταν λοιπόν στήν κάμαρή του ; Ίσως τις περιμένη κιόλας στό σταυροδρόμι μπροστα στήν άγροικία...

Όχι όμως, ήταν ακόμα νωρίς και δέν θάφηνε τήν άγροικία πριν από τά μεσάνυχτα.

Ναί, ήταν σίγουρη, ότι δέν τήν περιμένη στό σταυροδρόμι. Τά είχαν συμφωνήσει όλα τόσο καλά: Θά πήγαινε έκείνη στήν έπαυλη και θά έφευγαν από κεί μαζί.

Πουθενά άλλοῦ έξ άλλου τάλογα δέν μπορούσαν νά κρυφτούν τόσο καλά.

Μά πού ήταν ; Πού ήταν λοιπόν ;

Άρχισε νά κουνάη τό κερί της δεξιά κι' άριστερά μέ τόση ταραχή, ώστε σέ κάποια στιγμή έσθυσε.

Η Μαρία έμεινε έτσι θυσιμένη στό σκοτάδι, άκουμπώντας τό μέτωπο της στό τζάμι.

Δέν μπορούσε όμως νά μει-

νι έκεί.

Μέ χέρια τρεμάμενα, ξανάναψε τό κερί. Έπειτα, άνοίγοντας θαστικά τό σάκκο πού είχε έτοιμάσει ή Λουκία, πήρε από μέσα τό άγαλμα τής Παναγίας και ένα σκουρόχρωμο έπανωφόρι πού τό έβριζε στους ώμους της. Τότε, πατώντας στίς μύτες τών παπουτσιών της, διευθύνθηκε πρós τήν πόρτα, τήν άνοιξε άθόρυθα και βγήκε έξω.

Κανένας δέν ήταν μέσα στόν σκοτεινό και μακρύ διαδρόμο. Γιά μιά στιγμή διότασε ποιά διευθύνσι ν' άκολουθήσει: δεξιά, ό διάδρομος ώδηγούσε στή σκάλα τής τιμής κι' άριστερά στή σκάλα τής ύπηρεσίας.

Στό τέλος άποφάσισε ν' άκολουθήση τή δεύτερη. Θά τής ήταν ίσως εύκολο νά βγί έξω από έκεί. Θά συναντούσε ίσως και τή Λουκία, μά πάντως δέν θά συναντούσε τόν σύζυγό της.

Τράβηξε λοιπόν άριστερά κι' έφθασε στό κεφαλόσκαλο.

Ένα χλωμό και μακρινό φώς, πού άνέβαινε από μιά λάμπα τοποθετημένη σ' ένα τραπέζι στό γώλ, έοριχνε φανταστικές σκιές στή σκάλα. Άπό τό κεφαλόσκαλο πού θρискόταν ή Μαρία, πριν άρχισή νά κατεβαίνει, έβριζε μιά ματιά κάτω. Τής φάνηκε πώς κύτταζε σ' ένα θαθύ πηγάδι πού ένα φανάρι φώτιζε τό θάθος του.

Πάτησε τό πόδι της στό πρώτο σκαλοπάτι κι' άρχισε νά κατεβαίνει άθόρυβα.

Μά στή μέση της σκάλας, στάθηκε άπότομα, άκούγοντας ένα χαμουρητό κάτω.

Κύτταξε από τό κάγκελλο κι' είδε τότε τόν Σάντσο, τόν άμαξά, καθισμένο στό τελευταίο σκαλοπάτι νά χαμουριέται άνάλαφρα.

Πιό άθόρυβα από ποντίκι, ή Μαρία τραβήχτηκε στή σκιά. Τώρα καταλάβαινε γιάτί δέν έρχόταν ή Λουκία: δέν ύπνρχε καμιά άμφιβολία ότι ό Σάντσος παραμόνευε έκεί θαλμένος από τόν σύζυγό της. Έπρεπε νά ξαναγυρίση άμέσως στήν κάμαρή της.

Κι' αυτό έκανε πράγματι.

Μά μόλις μπήκε μέσα, άκούσε θήματα στή μεγάλη σκάλα. Σίγυρα ήταν ό σύζυγός της !

Γρήγορα - γρήγορα, έβγαλε τό έπανωφόρι της, τό τύλιξε γύρω άπ' τό άγαλμα τής Παναγίας, τά έβαλε μέσα

στόν ταξιδιωτικό σάκκο κι' έσπρωξε τόν σάκκο κάτω από τό κρεβάτι. Πήρε κατόπιν τρία κεριά και τά έβαλε στό πεζούλακι του παραθύρου και τά άναψε.

Υστερα, άκουμπισμένη σ' ένα μακρύ κίτρινο παραπέτασμα, σταθηκε απέναντι στήν πόρτα και περιμένη, έχοντας σιαυρωμένα τά χέρια της πίσω στήν πηγή.

Ο δόν Λουίζ — γιάτί πραγματικά αυτός ήταν πού άνέβαινε τή σκάλα — έφθασε στόν διάδρομο του άπάνω παώματος, τήν στιγμή ακριβώς πού ή Μαρία έκλεινε τήν πόρτα της. Ίην είχε δη καθώς έμπαινε μέσα κι' αυτό εφθασε γιά νά τόν κινή έξω φρενών από τήν όργή του.

Διέσχισε γρήγορα τόν διάδρομο και άφού άνοιξε άπότομα τήν πόρτα, μπήκε κι' αυτός στήν κρεβάτοκαμαρή.

Είδη τότε τή γυναίκα του άκουμπισμένη στόν άνικρ-νό τοίχο. Ή στάσι της ήταν τόσο τραγική, τό κίτρινο παραπέτασμα και τά τρία κεριά στό παραθύρο έμοιαζαν τόσο μέ σκηνογραφία, ώστε γιά μιά στιγμή νόμισε πώς ή Μαρία έπαιζε κάποια σκηνή άπο κωμωδία.

Τράβηξε μιά καρέκλα κοντα του, κάθισε καθάλλικευτά σ' αυτήν κι' έξακολουθώντας νά τήν κυττάζη καίμαα, α, η ρώτησε:

Υποθέτω πώς αυτή ή φωταγώγησης είναι πρós τιμήν τής πρώτης μου νυχτερινής επισκέψεως ;

Γά χείλη τής νέας γυναικάς σάλεψαν, μά κανένας ήχος οεν βγήκε άπ' αυτά.

Ο δόν Λουίζ μαλάκωσε κάπως τόν τόνο του και αφήνοντας τό είρωνικό του ύφος, είπε λίγο πιο μαλακά:

— Ίί είν' αυτά ; Δέν νομίζετε πώς δέχεσθε τόν σύζυγό σας λίγο ψυχρά ;... Μοιάζετε έτσι όπως είσατε, μέ τή μουσα τής τραγωδίας... Μά μου φαίνεται πώς είσθε κάπως θαρεία ντυμένη, άφού ξερετε γιά ποιά σκοπο έρχομαι εδώ. Νόμιζα πώς θά σας ερω, πλαγιασμένη κιόλας...

Τά μάτια τής νέας γυναικάς έμειναν προσηλωμένα έπάνω του, όπως ενός μελλονταίου πού θέλει τόν δημό νά πλησιάση.

Ο δόν Λουίζ κατάλαβε τότε ότι ή στάσις της γυναικάς του δέν ήταν καθόλου προσποιητή, ότι ό τρόμος της ήταν άληθινός, άληθινώτατος...

— Μά γιάτί φοβάστε ; τής είπε. Έλάτε δω !...

Μά έκείνη αντί νά πλησιάσει, μαζεύτηκε ακόμα περισσότερο στόν τοίχο φαίνοντας πώς περιμένη νά τόν δη νά όρπάξει έναντίον της.

Και πραγματικά, ό δόν Λουίζ, κυριευμένος από ξαφνική μανία, πετάχτηκε άπάνω, θρέθηκε μ' ένα πήδημα κοντά της, και, άρπάζοντάς τήν από τό φόρεμα μέ μιά βίαιη κίνηση, τό έξέσκισε από πάνω ως κάτω.

Η Μαρία γαβγίσθηκε άπελπισμένα άπ' τό κίτρινο παραπέτασμα πού έπεσε άπ' τό τραβηγμά της και τούς σκέπασε γιά μιά στιγμή και τούς δύο.

Ο δόν Λουίζ δέν περιμένη ποτέ τέτοια αντίτασι... Μά ή Μαρία, όχι μόνο άντιστεκόταν, μά έβγαλε άξαφνα μιά δυνατή σπαραχτική κραυγή.

Τότε ό μαρκήσιος τής τύλιξε τό κεφάλι και τά χέρια στό παραπέτασμα και τής έβγαλε τά ρούχα, όπως θγάδουν τά φύλλα από ένα καλάμπόκι.

Έπειτα, παίρνοντάς τήν στά χέρια του, τήν έβριζε στό κρεβάτι.

Τώρα, ή στωική γυναίκα έπαψε πειά ν' άμύνεται. Είχε άπομείνει άσάλευτη και μόνο τό στήθος της άνεδοκατέβαινε γρήγορα. Κάθε τόσο μάλιστα φαίνονταν σάν λιποθυμισμένη.

Ο δόν Λουίζ δέν αισθανόταν πειά τόν παραμικρό οίκτο. Γιά μιά στιγμή τήν παράτησε και κύτταξε τό γυμνό της σώμα, καθώς κοίτονταν άπάνω στό κρεβάτι. Μά δέν τό έ

“Ο δόν Λουίζ θρέθηκε μ' ένα πηρημα κοντα της...”

θλεπε καλά γιατί έπεφτε άπάνω του ή σκιά του θόλου του κρεβάτιού κι' επιπλέον ή γωνία αυτή του δωματίου ήτανε σκοτεινή.

Πήγε και πήρε ένα κερί από το παράθυρο, ξαναγύρισε και στάθηκε κοντά της. "Υψωσε κατόπιν το κερί για ν' απλώθι καλάτερο το φώς στο χλωμό σώμα της νέας γυναίκας κι' άρχισε να το εξέταζή με προσοχή.

Κι' έξαφνα τότε έβγαλε μιά τρομερή θλαστήμια και πέταξε το κερί κατά γής. Τά δυο άλλα εξακολουθούσαν να καίνε μπροστά στο παράθυρο.

"Ο δόν Λουίζ είχε δη την κοιλιά της Μαρίας κ' είχε καταλάθει τά πάντα...

Την ίδια στιγμή, ή νέα γυναίκα άνοιξε τά μάτια της... Άμέσως ο δόν Λουίζ της άρπαξε τά χέρια και σφίγγοντάς τα μ' όλη του τη δύναμη μούγκρισε :

— Τ' όνομά του !... Πές μου τό όνομα του άθλιου πού...

"Εκείνη τόν κύτταξε και δάγκωσε τά χείλη της. "Ο πόνος πού της προκαλούσε τό σφίξιμο τών χειριών του είχε γίνει πειά άφόρητος.

— Τ' όνομά του ! Ξαναμούγκρισε ο μαρκήσιος.

"Η Μαρία έκλεισε τά μάτια της και τέντωσε τό κορμί της. Τώρα τά χέρια του της φαινόταν σαν από φλογισμένο σίδηρο. Δεν αισθανόταν πειά τίποτε, έκτός από τόν άφόρητο αυτό πόνο πού ανέβαινε σ' όλο της τό χέρι κι' έφτανε στον ώμο. "Αν ο πόνος ήταν λιγώτερο τρομερός ίσως ν' άπαντούσε, μά τώρα, αυτός μόνο, άπασχολούσε όλη της την προσοχή.

"Ο σύζυγός της την επανέλαθε πολλές φορές την έρώτησέ του με φωνή επιτακτική κι' άγρια. Μά ή μόνη άπάντησή του έλαθε στο τέλος ήταν ένας στεναγμός.

"Η Μαρία είχε λιποθυμήσει.

"Ο δόν Λουίζ δεν έσκόπευε να προχωρήσει τόσο πολύ. Ερριξε νερό στο πρόσωπο της νέας γυναίκας και σκίρτησε βλέποντας τά σημάδια των δαχτύλων του στα χέρια της. Τά κατάφερε κι' αυτά με κρύο νερό.

"Η Μαρία συνήλθε σέ λίγο, μά έμεινε θυσιμένη σ' ένα είδος ληθάργου. "Όπως ήταν ξαπλωμένη τώρα, φαινόταν σαν να είχε συντρίψει τό σφίξιμο των δαχτύλων του μαρκήσιου, όχι μόνο τά χέρια της, μά όλο της τό κορμί.

"Ο δόν Λουίζ κάθισε σέ μιά άκρη του κρεβάτιού κι' έμεινε θυσιμένος σέ σκέψεις επί άρκετή ώρα. "Ήταν δυσχερής κατ' όσον έαυτού του γιατί είχε άφήσει την όργη του να τόν πασάρη και είχε φερθή σαν κτηνάνθρωπος. Δεν είχε θυμηθί πόσο λεπτοί είναι οί νέοι. Κι' αυτός ο ίδιος, όταν ήταν παιδί, ήταν τόσο ευαίσθητος... Μπα ! Είχε περάσει πολύς καιρός από τότε και τό είχε ξεχάσει.

Τό κρύο πού προηγείται της αύγης άρχισε πειά να μπαίνει μέσα στο δωμάτιο. "Ο μαρκήσιος πήρε μιά κουθέρα για να σκεπάσει τή σύζυγό του... Μά πριν τή σκεπάσει, στάθηκε μιά στιγμή με την κουθέρα μετέωρη στα χέρια του...

"Αλήθεια, τί υπέρχο σώμα έαυτού... Ποτέ γλύπτης δεν είχε δημιουργήσει με τόν ηπλό του ωραιότερο κορμί... Κι' ο μαρκήσιος είχε όνειροπολήσει κι' είχε άποφασίσει να του χαρίσει αυτό τό σώμα τόν κληρονόμο του, τόν διάδοχο της... Μπα ! ό,τι είχε συμβή δεν θά τόν έκανε ν' αλλάξει απόφασι : ή Μαρία, όπωσδήποτε, θά γινόταν ή μητέρα του παιδιού του ! Θά ήταν άλλως τε αυτό ή πιο γλυκιά έκδίκησις...

Κι' άν του άρνιόταν, όπως του είχε άρνηθί άπόψε ; "Ω ! όχι αυτό δεν ήταν δυνατόν να ξαναγίνη... Την προσεχή φορά θά κανόνιζε καλύτερα τά πράγματα.

"Ο δόν Λουίζ σκέπασε τή σύζυγό του, όπως άσφαλίζει κανείς ένα πολύτιμο αντικείμενο.

Κάθισε πάλι στο κρεβάτι και πολύ γαλήνιος, μεθοδικά, κατέστρωσε τά σχέδιά του.

Κατά την αύγή, πυρετός έκδηλώθηκε στη Μαρία.

Τά μάτια της φαινόταν σαν να μην έβλεπαν τίποτε. Πινυότανε κι' έφερνε όλοένα τά χέρια της στον λαϊμό της. "Ήταν φανερό πως την βασάνιζε δύσπνοια.

"Ο μαρκήσιος σηκώθηκε τότε κι' άνοιξε τό παράθυρο για να μπη λίγος καθαρός άέρας στο δωμάτιο. "Εξω, στην έξοχή, ή καινούργια μέρα γεννιότανε πειά και άπόλυτη γαλήνη βασιλευσε.

"Εξαφνα, ο θόρυβος καλπασμού άλόγου άκούστηκε να ρυά.

"Η Μαρία πετάχτηκε στο κρεβάτι της και φώναξε :

— Ντένις ! Ντένις !...

"Επειτα ξανάγειρε στα ξαβιάρια της, άκίνητη.

— "Α ! Έκανε ο δόν Λουίζ. Αυτό ήθελα να μάθω...

"Ο Ντένις — γιατί αυτός ήταν ο καθ'άλλος — έφθασε καλπάζοντας στην αλή της άγροικίας του "Ονιέτον, έβριξε μιά κουθέρα στη φοράδα του πού τρεμούλιαζε από την κούραση και την πρωινή παγωνιά κι' ανέθηκε στην κάμαρή του.

Είχε καθυστερήσει στην έπιστροφή του, γιατί είχαν φύγει διαδοχικά δυο πέταλα από τά πόδια της φοράδας του κ' είδε κι' έπαθε ως ότου να διορθώσει την άναποδιά αυτή, έξ αιλίας της όποιας καθυστέρησης τέσσερες τούλάχιστον ώρες.

Μόλις θρέθηκε στην κάμαρή του, κύτταξε προς την διέθυνση του πύργου. Δυο κεριά έλαμπαν στο παράθυρο της Μαρίας πού ή φλόγα τους ύψωνόταν δόξια.

"Ο Ντένις άπ' αυτό κατάλαθε ότι του κάκου είχε σιαστή κι' ότι κάτι είχε συμβή στη Μαρία. "Ό,τι κι' άν ήταν, θά τό μάθαινε αύριο από τη Λουκία.

"Ο Ντένις, χωρίς να υποψιάζεται καθόλου τά γεγονότα πού είχαν διαδραματισθί στον πύργο, ξαπλώθηκε χωρίς να θυγάλη τίς μπόττες του κι' άποκοιμήθηκε άμέσως. "Ήταν πολύ κουρασμένος, γιατί από τό πρωί της περασμένης ή μέρας, δεν είχε σταθή πουθενά.

VII

Η ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Την άλλη μέρα, πολύ νωρίς, τό ταξιδιωτικό άμάξι, με το όποιον είχαν κάνει τό ταξίδι τους από τό Παρίσι, ο μαρκήσιος κ' ή σύζυγός του, βρισκόταν σταματημένο μπρος στην είσοδο του πύργου και δυο ύπνρέτες φόρτωναν σ' αυτό τις άποσκευές του ζευγους.

"Ο δόν Λουίζ, καθισμένος στην τραπεζαρία, έγραφε μιά έπιστολή με την όποια ευχαριστούσε θερμά τόν φίλο του κόμητα ντε Μπεζάνς για την φιλοξενία του. "Εγραφε και συγχρόνως έθλεπε από τό παράθυρο τους δυο ύπνρέτες πού έσφιγγαν τά λουριά των άποσκευών πριν τις τοποθετήσουν στο άμάξι.

Σέ κάποια στιγμή, ή Λουκία, χλωμή, με την πιο μεγάλη άπόγνωση ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της, κατέθηκε τρέχοντας με κάποια άποσκευή πού την είχαν ξεχάσει :

"Ήταν ο μικρός σάκκος πού ή Μαρία είχε έτοιμάσει για τή φυγή της και πού τόν είχε σπρώξει κάτω από τό κρεβάτι της, τή στιγμή πού ο σύζυγός της μπήκε στην κάμαρή της.

"Ο μαρκήσιος κύτταξε την καμαριέρα, κύτταξε τόν σάκκο, κούνησε τό κεφάλι του κι' εξακολουθούσε να γράφει :

"Επρέπει, αγαπητέ μου κόμη, να σας ευχαριστήσω όχι μόνο για τή φιλοξενία σας στον υπέροχο πύργο σας, ο οποίος καθώς ανακάλυψα, έμαί από τις πιο λαμπρές κάδες κρασιών του κόσμου μά και για τή θερμότητα μου. Είμαι τώρα έντελώς καλά, τόσο καλά πού ευχαριστώ άρμονομαχούσα και με τόν καλύτερο εξομώχο. Τά νερά του Ρουαυιά έχουν πράγματι όλες τις θαυματουργές ιδιότητες πού τους άποδίδετε, όταν μού μιλούσατε γι' αυτά. Με ξαναείωσαν κυριολεκτικά.

"Θά παρατείνουμε τή διαμονή μας εδώ, άν ή γυναίκα μου δεν πάψει έξάρθρως σ' ένα της δαχτύλο πράγμα πού χρειάζεται θέβαι την έμψυχο κάποιου χειρούργου. "Ελπίζω να θρούμε κανένα στην πρώτη μεγάλη πόλι πού θά περάσουμε, τραβώντας κατά τόν Νοτιά.

"Θά πάμε στη Μασσαλία κι' από κει στη Φλωρεντία, μά χωρίς να θιαζόμαστε. "Αγόρασα μάλιστα τέσσερα υπέροχα άλογα από τόν κ. ντε Πολινιάκ, τόν γείτονά σας. Θά μπορούσαμε έτσι να κάνουμε όσες και πές κι' όσους σταθμούς θέλουμε στον δρόμο μας και θά γινώσκουμε πιο καλά την ώραία σας χώρα. Καμιά ανάγκη δεν μας θιάζει. "Όσο για τή μαρκήσια, μην άνησυχείτε. Τό πάθημά της είναι άσήμερο σχεδόν και θά γίνη γρήγορα καλά.

Τελείωσε την έπιστολή του με άπειρες ευγενικές φράσεις και με μιά ύπογραφη γεμάτη στολίδια και καύρες. "Επειτα στέγνωσε τή μελάνη, σφράγισε την έπιστολή και χτύπησε τό κουδούνι.

— Στείλτε το αυτό στο Παρίσι, είπε στον έπιστάτη του πύργου, ο όποιος παρουσιάστηκε άμέσως.

— Θά φροντίσω να φύγη τό ταχύτερο, άπάντησε ο Πέτρος.

Κι' άμέσως επρόσθεσε με σεβασμό :

(Ακολουθεί)

"Εγραφα πως δεν συμπάθω τους κροκοδείλους. Κάποτε όμως είμαι ύποχρεωμένος να αναλαμβάνω παρρηγίες για τά συχαμένα αυτά έρπετα από τους μεγάλους ζωολογικούς κ'ους της "Αμερικής πού θεωρούν άπορατή το να έχουν κι' ένα ή περισσότερα ύποδείγματα του είδους αυτού στη συλλογή τους.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Σέ μιά παράμοια περίπτωση θριασκώμεν μαζί με τόν Λάλ, τόν πιστό μου "Ινδο ύπνρέτη στην Καλκούτα και για να προμηθευθώ τους κροκοδείλους έπρεπε να πάω στο Ζόντερμπουντ, δηλ. στις έκβολές του Γάγγη όπου ο Ιερός ποταμός των "Ινδών χωρίζεται σέ άπειρα παραπόταμα και σχηματίζει ένα πλήθος νησάκια, χερσονήσους και ρηχές λίμνες.

Ός πρό όλίγων ετών τό Ζόντερμπουντ ήταν ο κυνηγετικός παράδεισος των "Ινδιών. Μ' όλο πού τό μεγάλο κυνήγι έχει έξολοθρευθί, έντούτοις ζούν ακόμη εκεί άρκετές τίγρεις, λεοπαρδάλεις και άλλα θηρία. Χιλιάδες μαϊμούδες περιφέρονται στα πυκνά δένδρα και από κάτω τριγυρίζουν άγριογούρουνα, ζαρκαδία και φίδια κάθε είδους. "Όσο για τους κροκοδείλους, όπου υπάρχει νερό, βλέπει κανείς δόλοκληρα κοπάδια.

"Ο Λάλ κι' έγώ, ταξιδεύοντας με έναν άραμπά, γιατί άλλο μέσον συγκοινωνίας δεν μπορούσε να κυκλοφορήσει στα βάλτωδες και πυκνοφυτεμένα μέρη, προχωρήσαμε άνάμεσα στη ζούγκλα και είχαμε να κάνουμε ακόμη έφτά ή όχτώ μίλια ώσπου να φθάσουμε στο παραποτάμιο σπιτι ενός "σικάρ", πού μας είχε ύποσχεθί ότι θά μας προμήθευε τους κροκοδείλους πού χρειαζόμαστε. "Αν επρόκειτο να πάω να θρώ κανένα άλλο θηρίο στο τέρμα του ταξιδιού μου θά εύρισκα πολύ πιο εύχρηστη τη διαδρομή. "Η ίβια όμως ό,τι θά έκανα πάλι τόν ίδιο δρόμο με φορτωμένα στον άραμπά δυο άποκρουστικά έρπετα μ' έκανε να θεωρώ τό ταξίδι σαν άγχαρία και να μην θλέπω την ώρα πότε να τελειώση όλη αυτή ή διαδικασία.

Γι' αυτό τό λόγο εύρισκα κι' άλλας ότι τό άμάξι μας προχωρούσε με άπελτιστική θραδύτητα μ' όλο πού ο καυμένος ο άμαξάς μας έκανε, ό,τι μπορούσε για να φτάσει όσο τό δυνατό γρηγορώτερα.

"Εξαφνα, ενώ περνούσαμε από ένα μέρος όπου ή ζούγκλα ήταν λιγώτερο πυκνή, άκουσα τόν άμαξά να λήθ δυνατά μιά θλαστήμια από τις πιο χαρακτηριστικές της Ινδοστανικής διαλέκτου και να σταματήσει άπότομα τόν άραμπά. Την ίδια στιγμή άκουσα θόρυβο άνάμεσα στα δέντρα και κλαριά να σπάζουν. Κ' ύστερα είδα μιά μαϊμού να πηδά έπάνω σ' ένα δένδρο πού άπλωνε τά κλαριά του πάνω στο δρόμο και όταν έφτασε στο τελευταίο κλαρί να πηδά πάλι στη μέση του δρόμου, σχεδόν μπρος στα πόδια μας. Τό ζώο φαινόταν τρομοκρατημένο και έτρεχε μ' όλη του τη γρηγοράδα για να φτάσει στο άλλο μέρος του δρόμου. Συγχρόνως φάνηκε και ο διώκτης του πού πλησίαζε με μεγάλη πηδηματία : μιά λεοπαρδαλίς. "Η δυστυχισμένη μαϊμού διπλοσάισε τις προσπάθειες της άλλα προτού προκύψει η φάση τή άντικρουά δένδρα και να έξασφαλισθί στην κορυφή κανενός άπ' αυτά ή λεοπαρδαλίς μ' ένα πελώριο πήδημα την έφτασε. Μιά φωνή άγωνίας άκούστηκε και μέσος σ' ένα δευτερόλεπτο ή φυλή των μαϊμούδων έλαττώθηκε κατά ένα μέλος.

Τή στιγμή άκριβώς πού ή λεοπαρδαλίς πηδούσε έπάνω στη μαϊμού και προτού να την άρπάξη και να χαθή

(Συναρπαστικές άφηγήσεις του κυνηγού άγρίων θηρίων Φράνκ Μπούκ).

μέση και στις άκρες του δρόμου, μά ή έρευνές μου ήταν άκαρπες. "Ετοιμαζόμουν να εγκαταλείψω τό ψάξιμο και να πάψω να γυρεύω πράγματα πού τά είχα ίδη μόνον με την φαντασία μου, όταν την τελευταία στιγμή διέκρινα άνάμεσα στο γρασίδι ένα μικροσκοπικό πραγματάκι πού μόλις κυνιόταν : ήταν ένα μικρό μαϊμούδάκι λίγο μεγαλύτερο από μιά σπιθαμή. Τό σήκωσα από χάμω και τό κύτταξα καλά. "Ήταν νεογόννη, τό πολύ μιάς εβδομάδας. Τό κεφάλι του ήταν μεγάλο όσο μιά σφαίρα μπυλιάρδου, τό μουτράκι του και τά χεράκια του ήταν τριανταφυλλιά και ή τρίχες του ήταν άραιές και κοντές, φανερό δείγμα πως μόλις είχε θγή στον κόσμο.

Τύλιξα τό μωρουδάκι στο μαντήλι μου και τό έβαλα μέσα σέ μιά από τις τσέπες του σακκακιού μου. "Υστερα άνέθηκα στον άραμπά και συνεχίσαμε τό δρόμο μας.

"Ήμουν ταραγμένος θαυμάτα. Σκεπτόμουν ότι ή τελευταία σκέψις της μητέρας έκείνης ενώ ένοιωθε τή θερμή άνάσας της λεοπαρδαλίσ από πίσω της ήταν να έξασφαλίση τό παιδί της.

"Η μαϊμούδες έχουν ένα έντελώς ιδιαίτερο τρόπο για να κρατούν τά παιδιά τους. Τό μωρό κρέμεται από τό στήθος της μάνας του και με τά δυο χεράκια του την κρατεί άγκαλιασμένη σφιχτά. "Η μητέρα μετακινείται, πηδάει από δέντρο σέ δέντρο, ψάχνει για τροφή και τό μαϊμούδάκι μένει κρεμασμένο έπάνω της διαρκώς. "Όταν ή ήρωίς της τραγουδή σκηνής πού διαδραματίστηκε μπρος μας είδε ότι ο θάνατός της ήταν βέβαιος, ξεκόλλησε τό παιδί της από την άγκαλιά της και τό πέταξε για να τό σώση.

Στό πρώτο σπιτι πού βρήκαμε στο δρόμο μας κατέβηκα και πήρα λίγο κατακίσιό γάλα με τό όποιον τάισα με μεγάλη δυσκολία τό μικρό μου όρσανό. Σαν φτάσαμε στο τέρμα του ταξιδιού μας συνάντησα τόν "σικάρ" και έκλεισα άμέσως τή συμφωνία για τούς κροκοδείλους πού μού είχε έτοιμούς.

Τό μαϊμούδάκι μου μεγάλωσε και ανεπτύχθη θαυμάσια και σ' όλο τό διάστημα του ταξιδιού μου, κατά την έπιστροφή μου στην "Αμερική, ήταν ή πιο αγαπητή μου άποσχόλησις. Κοιμάταν στην καμπίνα μου και όταν μ' έθλεπε με άγκάλιαζε κι' έβριζε την μουρτίνα του άπάνω στη δική μου. Τό είχα συμπαθήσει τόσο, ώστε δεν μού έκανε καρδιά να τό άποχωρήσω, αλλά στο έπόμενο ταξίδι σκέδασα ότι δεν ήταν δυνατόν να τό κορδαλήσω μαζί μου στην "Ασία.

"Ο μόνος τρόπος για να ζήση και να έξασφαλίση την φροντίδα και την περιποίησι πού του χρειαζόταν, ήταν να τό θάλω κάπου, όπου θά γνώριζαν πως να τό περιποιθούν.

"Ετσι τό χάρισα στον Ζολογικό κήπο του Σάν Ντιέγκο. "Ομολογώ όμως ότι την ώρα πού τό άποχωρίστηκα ένοιωσα τά μάτια μου να θουρκώνουν κι' έφυγα θιαστικά δίχως να γυρίσω πίσω να τό ξαναείδω. ΦΡΑΝΚ ΜΠΟΥΚ

μαζί με τό κυνήγι της σταθά της ζούγκλας μού φάνηκε πως είδα ένα σκούρο πράγμα να πετάγεται στην άλλη άκρη του δρόμου. Δεν είχα ιδέα τί ήταν αυτό τό πράγμα — κατά βάθος δεν ήμουν και θέβαιος αν είχα ίδη πραγματικώς τίποτε — μά ή περιέργειά μου είχε κεντηθί σέ μεγάλο θαμμό. Είπα στον άμαξά να σταθή και μαζί με τόν Λάλ κατεθήκαμε να ψάξουμε ένα γύρο.

"Εψαξα κάμποσα λεπτά στη

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΔΕΚΟΧΤΟΥΡΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Ιελειώνουμε σήμερα την περιέργη ιστορία του πουλιού, πού λέγεται «Δεκοχτούρα».

Κρατούσε στα χέρια του, έναν σκαντζόχοιρο.

— Κές, σημαίες, φλάμπουρα, παράτες...
— Ήρθε το βασιλόπουλο!
— Τάχασε η γρηά, μά τάχασε και η νέα.
— Έβγα στην πόρτα, της λέει, να του πής, ότι ζυμώνεις ψωμί και δεν μπορείς να τον δεχθής.
— Τίποτα το βασιλόπουλο.
— Έγώ θά μω ! επέμενε.
— Ή δυο γυναίκες ήσαν ζαλισμένες.
— Που να πάω εγώ και να κρυφτώ, της λέει η νέα, που πελεκούδια δεν υπάρχουν πειά, γιατί τα κάψαμε !
— Δεν έμεινε κανένα πελεκούδι, να τρυπήσης ;
— Τίποτε. Τα κάψαμε όλα και σκουπίσαμε και την γωνιά.

— Απ' έξω το βασιλόπουλο χτυπούσε δυνατά την πόρτα.
— Ανοιξτε, είπα, γρηγόρα !
— Ξέρεις τί θα κάμω; είπεν η νέα στη γρηά. Θα κρυφθώ μέσα στην «κοπάννα» (σκάφη) που ζυμώνουμε ψωμί, και σύ να με σκεπάσης και θά πής πως είναι τα «πλαστά» (καρβέλια), που ζυμώνουμε κι' ότι τα σκέπασες έτσι, για να γίνουν !

Μέσα υπήκε το βασιλόπουλο !

— Η γρηά σαν σκέπασε καλά την κόρη, έτρεξε κι' άνοιξε την πόρτα.
— Καλώς ήρθες βασιλόπουλο μου !
— Πώς να σέ δεχθώ εδώ ;
— Το βασιλόπουλο μπήκε και κάθησε σε μία μεγάλη καλάθα αναποδογυρισμένη και κύτταζε, γύρω, έρευνητικά.

— Η καλύθα ήταν μικρή κι' άδεια νή. Ούτε έπιπλα, ούτε στολίδια. Τίποτα δεν φαινόταν πουθενά, τίποτε, σέ κανένα μέρος, δεν μπορούσε να κρυφτή. Μόνον στην άκρη ήταν η «κοπάννα» ή σκεπασμένη.

— Τί έχεις εκεί ; ρώτησε τη γρηά.
— Ψωμί αλλά το μισοζύμωσα, γιατί ήρθε η αφεντιά σου και το σκέπασα να μη κρυώσει, αποκρίθηκε η γρηά. Αργότερα θέ να το πλάσω...

— Το βασιλόπουλο πρόβλεψε την σκεπασμένη την κοπάννα κι' είδε γύρω-τριγύρω, μερικά ανθόφυλλα απ' τα λουλούδια που είχαν μαδήσει για

την πηττα κι' είχαν πέσει τριγύρω στη σκάφη, χωρίς να προφτάσουν να τα σκουπίσουν.

Το βασιλόπουλο δεν είπε τίποτα. Μόνον πλησίασε λιγάκι προς τα εκεί κι' είδε μέσα από τα σκεπάσματα να εξέχρη ή άκρη μιάς χρυσής πλεξούδας. Δεν είπε ωστόσο τίποτα.

Πέρασε έτσι καμιά ώρα.
— Ο στρατός έξω, οι παλατιανοί και οι άρχοντες, στεκόντουσαν άκίνητοι. Ήσυχία βασιλεύε παντού μεγάλη.

— Η γρηά με σταυρωμένα χέρια στεκόταν βουβή.

— Αίντε, ζύμωσε, της λέει το βασιλόπουλο, ξαφνικά, μη σου χαλάση το ψωμί...

— Ω, μιά φορά πού ήρθε ο βασιληάς στο σπίτι μου, πως να πάω να ζυμώσω !...

— Πήγαινε πού σου λέω, μη σου χαλάχη το ψωμί και τότε τί θα φάμε ;

— Δεν κάνει, πολυχρονεμένη μου !

— Έ, τότε θα πάω να ζυμώσω εγώ.

Τραβάει στη σκάφη το βασιλόπουλο, σηκώνει τα πανιά και θρίσκει την κοπέλλα.

— Δάκρυα, φιλιά και άγκαλιές !...

Δίνεται το σύνθημα, χτυπούν ή σάλπιγγες απ' έξω, φανάζει «ζήτω» ο στρατός, θρονιάνε δυνατά τα τύμπανα.

Πήραν τη νέα, την πήγαν στο γέρο βασιλέα, την άγκάλιασε εκείνος την φίλησε κι' αυτός, την δυνάμωσε απ' αγκαλιάς του και διάταξε να πιάσουν την άράπισσα και να την δέσουνε γυμνή σ' ένα παλούκι.

— Εκεί την άφησαν, ως πού ήρθε η «νέα σελήνη» στον ουρανό κι' έπειτα την δέσαν σ' ένα μαύρο άλογο του ρίξαν άναμμένη ίσκα στ' αυτή και το άφήσανε να φύγη...

— Από τότε ούτε τ' άλογο θρήκανε, ούτε για την άράπισσα άκούστηκε τίποτε ποτέ !...

— Λένε πως έγινε καρακάξια και πετάει πάντοτε φωνάζοντας, θρίζοντας και καταριώντας.

— Αλλά ποιός μπορεί να το θεσπίσση αυτό ;

...

Χαρές μεγάλες στο παλάτι πειά.

— Δεν χόρταινε τη γυναίκα του το βασιλόπουλο κι' έκεινη πάλι όλο στα μάτια τον κύτταζε.

— Έτσι πέρασαν σαν νερό ζαχαρωμένο και μυρωμένο με ροδόφυλλα, δεκαοχτώ ήμέρες, όταν ένα θράδυ άκούη το βασιλόπουλο τη γυναίκα του, να του λήη λυπημένα:

— Έγώ καλέ μου, φεύγω τώρα πειά. Δεν έχω διορία για να ζήσω άλλο μαζί σου. Δεν ήμουν από μάνα γεννημένη και για τουτό και δεν πέθανα, όταν μ' έτρώπρησε ή άράπισσα με τη θελόνα, όταν με σφάξαν για πουλί, όταν μ' έψήσανε για ψάρι όταν μ' έκοψαν για μηλιά !... Δεν πεθαίνω, γιατί είμαι άγέννητη, αλλά ούτε και ως άνθρωπος να ζήσω πειά με τορό !... Και γεται ή καρδιά μου πού σ' αφήνω, άλλ' ή μοίρα μου είν' αυτή !... Να ζήσω μόνον δεκαοχτώ ήμέρες πλάγι σου, όσες έκαμες για να με θρής και να με κάνης δική σου.

(Συν. σελ. 56)

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Και γυναίκες άμνηλτες, της γειτονιάς, πήγαιναν στη θοά για νερό.

Η τύχη μου ήταν να ξαναζήσω, πειά πουλί, νέ...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΥΓΓΡΟΥ GEZA GARDONYI

— Κρασί, κρασί, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

Κυριακή πρωί. Ο φθινοπωρινός ήλιος ρίχνει τις άκτίνες του στην αυλή, όπου ο Αϊμερι Μπάραζ, ένας χωρικός, άπολαύει την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

— ραζ, θρησ, άπολαμβάνει την θαλπωρή. Δεν εύκαιρεί παρά μόνον την Κυριακή για τέτοιες άπολαύσεις. Ή άλλες μέρες είναι για τη δουλειά. Ίσως να μη θέλη μονάχα ν' άπολαύση την θαλπωρή του ήλιου, αλλά και να παρατηρήση τους ανθρώπους, που πηγαίνουν στην έκκλησία. Μπορεί ακόμη δλ' αυτά να γίνονται, γιατί φο-

λειψε, το μουστάκι του είναι πάντα στριμμένο, δείχνοντας με τον τρόπο αυτόν πως επιθυμεί σοβαρώς το διαζύγιο. Στους χαιρετισμούς άπαντά με κλίσι της κεφαλής. Στις γυναίκες ο χαιρετισμός του είναι λιγάκι παράξενος. Αχ! αυτές ή γυναίκες, τί θόρυβο κάνουν γύρω από την ιστορία του !

— Όταν όλος ο κόσμος πέρασε πειά, πήρε το παλτό του, έρριξε στον όμο του το σακί του κι' είπε στην μητέρα του στην κουζίνα:

— Δεν πρέπει να θιαστής για το δείπνο. Θα πάω να δω τον Ζάνκai.

— Η γρηούλα που ζύμωσε, έσυρε τα χέρια της γεμάτα από ζυμαρία και τον κύτταξε έκπληκτη.

— Να δής τον Ζάνκai ;

— Ναί, άπάντησε εκείνος, δεν μπορώ να ξεχάσω το παιδί αυτό.

— Τότε φέρε το εδώ και σιάξε τα μ' αυτή την γυναίκα. Πές της πως ήτανε λάθος δικό του.

— Ο Μπάραζ κουνάει το κεφάλι του άρνητικά.

— Όχι, δεν θα την πάρω πίσω. Ποιέ δεν θα τα σιάξω μαζί της !

— Έπειτα τράβηξε προς τους κήπους κι' εξακολούθησε να περπατά μέσα στον μεγάλο δρόμο που περνούσε από δύο σίχους άκακιών. Σ' άπόστασι πεθαμένου ακολουθεί ο σκύλος του. Νοιώθει καλά το ζωό πως αν το καταλάβη θα το διώξη. Αλλά ο Μπάραζ δεν κυττάζει πίσω. Απορροφημένος θαδίζει ανάμεσα στις άκακίες των όποιων τα φύλλα άρχίζουν να κιτρινίζουν. Έδώ κι' εκεί γυαλίζουν οι κόκκινοι καρποί ενός φράχτη από άγριοροδιές, άπάνω στον δρόμο χοροπηδά ένα σπουργίτι.

Τέλος ο Μπάραζ έφθασε σ' ένα λόφο από την κορυφή του οποίου μπορούσε να διακρίνη το καμπαναριό του γειτονικού χωριού. Αλλά δεν βλέπει τίποτε. Θυμάται πως στην εποχή που ήσαν άρραβωνισμένος, το αντίκρισμα της κόκκινης αυτής στέγης τον έκανε πάντοτε εδύχνημένο. Ήταν εκεί ή έκκλησία που τούς έσπεφάνωσαν. Η εύλογία του παπά του έφερε εύτυχία για λίγα χρόνια, έπειτα έχωσαν ο διάβολος την ούρά του.

Στα σύνορα του χωριού υπάρχουν κοιτά στον δρόμο άγριοδαμασκηνιές. Ο Μπάραζ κάθεται ένα κλωνί και το δάει μέσα στο σακί για να εύχαριστήση το κουβελάκι με τα κόκκινα μάτια που έφερε στο παιδί του. Το χωριό του φαίνεται πιο λευκό από ό,τι συνήθως. Μόνον το χωμα και ή χορτάριας στέγες των σπιτιών έχουν γίνει πιο σκουρύνες από τότε που έπεσε ή πρώτη φθινοπωρινή βροχή. Τώρα έπρεπε να διασχίση όλο κληρο το χωριό, γιατί ή γυναίκα του κατοικούσε στην άλλη του άκρη.

Προτίμησε όμως να πάρη έναν πλάγιο δρόμο και να περάση πίσω από τους

— Ας είναι κι' έτσι, πάμε, λέει ο Μπάραζ.

κήπους ανάμεσα από τα χωράφια. Τότε μόνο είδε τον σκύλο του.

— Ούοτ, παληόσκυλο ! φώναξε.

Ο σκύλος έβαλε την ουρά του κάτω από τα σκέλια του κι' έφυγε πίσω λίγα λεπτά. Έπειτα σταμάτησε. Περίμενε τάχα γ' αλλαγή ο κύριός του αίσθήματα και να του επιτρεψή να τον ακολουθήσει ; Παιός μπορεί να μαντεύσει τις σκέψεις ενός σκύλου ; Έν τούτοις ο Μπάραζ θύμωσε μ' δ,τι έγινε. Ένας σκύλος δεν πρέπει ν' αφήνι το σπίτι, δ-ταν είναι ή εποχή της δουλειάς. Τό καθήκον του τώρα είναι να φυλάη τα σπαρτά. Ο Μπάραζ στρέφει το κεφάλι πίσω. Βλέπει τον σκύλο να μη κινιήται καθόλου. Κουνάει το μπα-στούνι του ώργισμένος. Ο σκύλος τρομαγμένος απομακρύ-νεται και εξαφανίζεται.

Ο Μπάραζ εξακολουθεί τον δρόμο του. Ένα μήνα τώρα ζουν χωρισμένοι ή καλλίτερα πρό ενός μηνός ή γυναίκα του τόν εγκατέλειψε. Ναί, ή μάνα του ήταν ή άφορμή. Είχε δέσει στον λαιμό του μικρού Ζάνκοι μιά πετσέτα, την άρα πούτρωγε το γάλα του γιά να μη την παίρνη ο άνε-μος. Βέβαια ο άνεμος δεν μπορούσε να πάρη την πετσέτα αυτή, αλλά ο μικρός Ζάνκοι έπαθε από φλόγωσι του λαι-μού γιατί ή πετσέτα είχε σφιχτή γύρω του. Η γυναίκα του είπε τότε πως ή καταραμένη αυτή πετσέτα ήταν ή ά-φορμή του πονόλαιμου του παιδιού.

Η μητέρα πειράχτηκε κι' απάντησε πως δεν θα της έ-κανε τώρα τόν δάσκαλο ή νύφη της. Ο καυχάς άνοιξεν από αυτό. Κατέληξαν στις θρισίες. Ο Μπάραζ έγύρισε άργοπορημέ-νος από ένα τραπέζι. Χλώμιασε βλέποντας τις δυο γυναίκες να μαλώνουν. Κι' όταν άκουσε με τί τρόπο ή γυναίκα του έθριζε τη μάνα του, σήκωσε ώργισμένος το μπαστούνι του...

Δέν είναι παράξενο κρᾶγμα να χτυπά ένας χωρικός την γυναίκα του. Αλλά στο σπιτικό αυτό ήταν ή πρώτη φορά. Μοναχοκόρη ή γυναίκα του ήταν χαϊδεμένη από τους γονείς της και δεν του την έδωσαν παρά μόνον με τόν όρο να μη ξαναπιή πειά κρασί, ούτε οινόπνευμα. Γιατί είχε ένα παρά-ξενο φυσικό αυτός ο άνθρωπος. Μόλις έπινε χτυπούσεν δ,τι θρι-σκότανε μπροστά του. Βδελυρό φυσικό. Αλλά υπάρχουν πολλοί τέτοιοι άνθρωποι. Μιά μπουτίλια κρασί κάνει μανιώδεις ανθρώ-πους που συνήθως είναι άριάκια.

Ο Μπάραζ τώξερε αυτό κι' ά-πέφευγε όσο μπορούσε το κρα-σί. Λοιπόν ζούσαν ευτυχείς κι' ευχαριστημένοι. Αλλά στο τραπέζι που δόθηκε για να γιορτασθούν τα έγκαίνια μιάς εκκλησίας θρέθηκε στην ανάγκη να πιή κι' έπειτα από πέντε χρόνους έγκράτεια, θρήκε το κρασί έξαίρετο.

Ρούφηξε άρκετό και όταν γύρισε σπίτι ήταν μεθυμένος. Η γυναίκα του φώναξε στα πρώτα χτυπήματα. Έπειτα θιαστική, φόρεσε την κυριακάτικη ρόμπα της, πήρε τόν μι-κρό Ζάνκοι από το χέρι κι' έφυγε χωρίς να ξαναγυρίσει.

Οι γείτονες συμβούλευσαν τόν Μπάραζ να πάη να ζητή-ση την γυναίκα του, ήταν τίμια, έογατική, μολονότι δεν πήρε γιά προίκα παρά ένα μόνον φόρεμα.

— Ήσουν μεθυμένος, του είπε, μάλιστα ο παπᾶς. Είναι λάθος σου. Η γυναίκα σου ήξερε την έγκράτεια σου. Αλλά τί τα θέλεις ; Έχει κι' αυτή την ύποσηφάνειά της.

— Ποτέ στην ζωή μου δεν θα ξαναπιώ, απάντησεν ο Μπά-ραζ. Καλλίτερα να θγάλω το λαρόγγι μου. Αλλά και ο σκύλος που αφήνει τ' άφεντικό του δεν αξίζει τίποτε πειά.

Έπειτα από μιά βδομάδα ένα άμάξι σταμάτησε μπρός στο σπίτι του. Ένας συγγενής της γυναίκας του κα έθη-κε, ένας γέρος σιωπηλός, φλεγματικός, που ή μιά άκρη του μουστακιού του ήταν στριμμένη και ή άλλη πάντοτε πεσμένη. Η καθημερινή άπασχόλησίς του ήταν να καπνίη και να θαυμάη τα σύννεφα. Ο Μπάραζ, πιστεύον ας πως ήλθε να ζητήση συμπιλίωσι, τόν ύποδέχτηκε με άγριο βλέμμα.

— Τι θέλετε ;

— Τίποτε. Το μπαούλο και το κρεβάτι.

Κι' έπειδή ο γέρος δεν έκαμε λόγο ούτε για συγγνώμη ούτε για τίποτε άλλο, ο Μπάραζ άρχισε να κατεβάη τόν θυμό του και στηριζόμενος στον τοίχο παρατηρούσε, χωρίς να τόν βοηθήσει, τόν συγγενή της γυναίκας του, να φορ-τώση το μπαούλο και το κρεβάτι στο άμάξι.

Η μάνα του ήταν εκείνη τη στιγμή στην εκκλησία. Ο-ταν ο γέρος ανέθηκε κι' αυτός στο άμάξι ο Μπάραζ έκα-μεν ένα κίνημα σάν ναθελε κάτι να του πη, άλλ' ο άλλος τώρα χτυπούσε τ' άλογα και ξεκινούσε χωρίς να τόν χαι-ρετήση κι' αλλοίμονο ! όλα είχαν τελειώσει πειά. Από τόν καιρό εκείνον, ούτε καλό ούτε κακό άκουσε να λένε για την γυναίκα του.

Και νάτος τώρα που θαδίζει πίσω από τούς κήπους. Άν περνούσε μέσα από το χωριό, θάλεγαν άμέσως πως έρχότανε να ζητήσει την γυναίκα του.

Σιγά-σιγά έθράδυνε το θήμα, τέλος σταμάτησε και χτύ-πησε με το μπαστούνι του μια τούφα από ξερά γαϊδουράγ-καθα. Έπειτα συνεχίζοντας τόν δρόμο του έφθασε στην άκρη του χωριού.

Τα πέλματα των παπουτσιών του άφηναν ίχνη πάνω στο νοτισμένο χώμα. Σε λίγο θα μπορούσαν ν' ακολουθήσουν τα ίχνη του στη μέση του δρόμου. Δεν ήθελε να περπατή-ση δεξιά κι' αν έπαιρνε το άριστερό μέρος θάλεγαν πως φοβάται την γυναίκα του. Πρέπει να ίδουν πως δεν φο-βάται κανένα.

Με ύφος σιγήφανο και με την πίπα στο στόμα προχωρεί χωρίς να ρίξη ούτε μιά ματιά στο σπι-τι της γυναίκας του. Θάλεγε κα-νείς πως ή πίπα του που καπνίζε τόν έσερνε όπως ή μηχανή σέρ-νει τα θαγόνια.

Τό χωριό είναι σιωπηλό. Από την εποχή που τ' άφεντικά τών σκύλων πληρώνουν φόρο γι' αυ-τά, τό χωριό είναι ήσυχο από τα γαυγίσματά τους.

Κι' όμως ο Μπάραζ θα προτι-μούσε καλλίτερα να γαύγιζε κά-ποιος σκύλος του σπιτιού της γυ-ναίκας του γιά να τόν χτυπήσει με το μπαστούνι του.

Ούτε ένας σκύλος όμως δεν φαίνεται στον δρόμο. Φτάνει με θήμα συρτό στη μέση του χω-ριού. Στρέφει, κάνει πως ανάθει την πίπα του, ενώ ανάμεσα από τα δάχτυλά του που συμπλέκον-ται και κρατούν το σπίρτο, ρι-χνει ένα ξεταστικό βλέμμα στο δρόμο.

— Δεν θα με δούν, ψιθυρίζει, μελαγχολικός. Μά τη διά-βολο έχω να τρέχω έτσι εδώ κι' εκεί σάν το άνοιξιάνικο άεράκι ; Ήρθα να δω τό παιδί μου και τό παιδί μου μ' ανήκει !

Παίρνοντας θάρρος από τούς λόγους αυτούς, γυρνά φά-στα μπρός στο σπίτι και στηρίζεται στο μπαστούνι του.

Φυσά δυνατές τούφφες καπνού, προς τό μέρος της πόρ-τας γιά να δείξη έτσι πως δεν φοβάται κανένα. Μόνο που δεν θέλει να μη μέσα στο σπίτι. Ο Ζάνκοι, ο γιός του κάποτε θα τόν ιδή κι' έτσι θα μιλήσουν. Μιά λέξη κι' ο γιός του θα τόν άνεγνώριζε μέσα σε χίλιους.

Αλλά ο Ζάνκοι δεν φαίνεται πουθενά.

Ο Μπάραζ μένει εκεί ακίνητος, θαυμάζοντας το σπι-τι. Όλα γύρω ήσαν άκόμα όπως και πρό ξην έτών. Στόν κή-πο πάνω σ' έναν κάσασαλο, είναι κρεμασμένο τό δοχείο με τό γάλα, γύρω από τό όποιο τά λουλούδια άνθίζουν όπως και στην εποχή που ή γυναίκα του ήταν άκόμα κορίτσι.

Κοντά στο πασσάλωμα κιτρινίζουν τρία ήλιотρόπια. Αυτό μονάχα υπάρχει καινούργιο μέσα σ' όλο τό περιβάλλον. Πόσα λουλούδια από τόν κήπο μαράθηκαν πάνω στο κα-πέλλο της ! Και πόσα του έδωσε με άπειρα φιλά...

Φτάνοντας ο Μπάραζ, παρατήρησε ένα σωρό πέτρες από την άλλη μεριά τό δρόμου.

Γιατί να μη καθήση ;

Η πέτρες δεν άποτελούσαν μέρος της περιουσίας της γυ-ναίκας του. Κι' έπειτα τό πουλί αναπαύεται όπου τ' ά-

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η ρουμανική έφημερίς «Πρωτεύουσα» άνέγραψε τελευ-ταία την καταπληκτική είδησι ότι ένας πολύ γνωστός Ρου-μάνος στρατηγός, ο όποιος έθρισε σε μιά φιλική συζήτηση τόν Ρουμάνο πατριάρχη, έχασε έξαφνα τη λαλιά του.

Η κυρία Καρνέρο άπευθύνθηκε στα δικαστήρια καί ζή-τησε άποζημίωσι 1000 λιρών από τό Άποικιακό Μονοπά-λιο Καπου της Γαλλίας γιά τόν λόγο ότι ένα τσιγάρο τού Μονοπωλίου έκπυρσοκρότησε έξαφνικά και τύφλωσε τόν άν-δρα της.

Τό τσιγάρο είχε μέσα — άγνωστον πως — μπαρούτι.
— Η άπαίτησις της Καρνέρο έγινε δεκτή από τά δικα-στήρια.

Στήν νήσο του Πρίγκηπος Έδουάρδου στόν Καναδά ύ-πάρχει τό μοναδικό δικαστήριο του κόσμου που δεν έχει ως σήμερα έκδικάσει ούτε μιά ύπόθεσι διαζυγίου.

Στόν Καναδά, κάποιος εργάτης, μόλις ζύπνησε, ένα πρωί, διεπίστωσε κατάπληκτος ότι την νύχτα είχε μπη στο πα-οάτηνμα που κοιμώταν ένας κάστωρ και τού έφαγε...

τό μισό πόδι !

— Τό ευτύχημα όμως σ' αυτήν την περιστάσι ή-ταν ότι τό πόδι τού εργά-του ήταν... ξύλινο !

Στή Βιέννη, ένα ιδιωτι-κό αυτοκίνητο που έτρεχε με ταχύτητα σ' έναν έρη-μικό δρόμο, ντεροπάρισε, ανέθηκε στο πεζοδρόμιο, έρριξε τρεις κολώνες, γκρέμισε ένα φράχτη κι' εκεί σταμάτησε.

— Ξεχάσαμε όμως να σᾶς προσθέσουμε ότι παρ' όλο αυτό το κακό ο σωφέρ δεν κουνήθηκε δι-όλου από τη θέσι του.

— Κοιμώταν !

Μεταξύ τών έκκεντρι-κων όλου του κόσμου συγ-καταλέγεται και ένας ευ-

κατάστατος πολίτης του Γιορκαάρ, ο όποιος κάθε φορά που διανυκτερεύει σε ξενοδοχεία του Λονδίνου άπαιτεί να του στρώνουν κατάχαλα στο πάτωμα, όπου ο άέρας... σύμφωνα με τις έπιστημονικές του γνώσεις είναι πιο κα-θαρός !

Τά φτερά της μούγας μολονά εις άπίστευτον βαθμόν λε-πτά, είναι ώσπου σκληρά και γερά.

— Αυτό όφείλεται σε μιά ουσία την όποια περιέχουν: την κριστήν.

— Μερικά έντομα κινούν τά λεπτά τους φτερά μόνον έν-νιά φορές τό δευτερόλεπτο, ενώ ή κοινή μούγα τα κουνάει όταν πετάη 330 φορές τό δευτερόλεπτο.

Στό Σικάγο, ένα εργοστάσιο κατασκευάζει άροτρα έφο-διασμένα με... ραδιόφωνο.

— Τό μηχανήμα έχει ένα δέκτη υπερβραχέων, κυμάτων και λειτουργεί άριστα όλη την ώρα που τό άροτρο καλ-λιεργεί τη γη.

Ορισθή στο τραπέζι γιά σᾶς, μπαμπάκα.

Ο Μπάραζ νοιώθει ένα γλυκό κόμπο στόν λαιμό.

— Άς είν' έτσι, λέει. Πάμε...

Κι' άγκαλιάζει τη γυναίκα του απ' τη μέση και μπαί-νουν στο σπίτι κι' οι τρεις.

Τί είπα ; Κ' οι τρεις ! Κ' οι τέσσερες πᾶς καλλίτερα. Γιατί μαζί τους ήταν κι' ο σκύλος καταχαρούμενος που έλεπε τ' άφεντικά του μονοισμένα.

ρέσει. Άλλ' ή πίπα του θα έσθυνε. Την ανάθει πάλι μο-λονότι ή πάστα από την όποία ήταν φτιαγμένη, ήταν άκόμη ζεστή.

Κατά τόν θαρᾶνο Σταίτθες, υπάρχουν στιγμές σιή ζωή τού ανθρώπου που χρειάζεται άπολύτως να είναι άναμμενη ή πίπα του.

Καθισμένος άντίκρυ στο σπίτι, καπνίζοντας την πίπα του, παρατηρεί άσφαινα πλάι του μηχανικά και τί βλέπει ; Τό σκύλο του που παράκουσε, καθισμένον καμιά πενηνταριά θήματα μακριά να τόν κυττάζη προσεκτικά.

— Νά ο σκύλος, μούγκρισε ο Μπάραζ. Δεν θέλει ν' αφή-ση τ' άφεντικό του. Έδώ ! Χάτιου.

Έπειτα από λίγα λεπτά ο σκύλος τόν πλησίασε και πή-δισε ευθυσος επάνω του.

Ο Μπάραζ τόν χαϊδεψε άπαλά στο κεφάλι, ευτυχής για-τί δεν ήταν πειά μοναχός.

Αλλά ο Χάτιου κάτι έχει φερμάρει ; ρίχνεται προς τό σπι-τι. Εκείνη τη στιγμή ευγαινε ο Ζάνκοι.

Φορούσε κατακαίνουργια παπούτσια και ένα φορεματάκι κεντημένο με κόκκινα λουλούδια. Τό μικροσκοπικό αυτό φορεματάκι ήταν όλως διόλου περιττό. Μά ο πατέρας θλέ-πει πως φροντίζουν γιά τό παιδί.

Μ' ένα ευθυμο γαύγισμα ο σκύλος πήδησε πάνω στο παιδί και τού έγλειψε τά μάγουλα.

— Χάτιου μου, μικρούλη μου σκυλάκι !

Ο Μπάραζ περιμένει ήσυχος τό τέλος τών άμοιβαίων αυ-τόν διαζύσεων.

Ο Ζάνκοι, συνοδευόμε-νος από τόν σκύλο έρχε-ται προς τό μέρος του.

Ο Μπάραζ τόν φιλεί με όλη του την καρδιά.

— Μπαμπάκα ! φώνα-ζει τό παιδί μ' ευθυμία.

Ο σκύλος στο μεταξύ είχε γυρίσει προς τό σπίτι κι' ενώ ο Μπάραζ χαί-δευει τό παιδί του, δεν τού διαφεύγει ότι κάποιο κομμάτι ψωμί κι' ένα κόκ-καλο πέταξαν μέσα από τό σπίτι στο Χάτιου.

Τότε τό αγοράκι τόν τρώει από τό χέρι και τού λέει:

— Έλάτε μέσα, μπα-μπάκα.

— Όχι, άπαντά ο Μπά-ραζ σοβαρά, δεν ήρθα γιά να μπω μέσα στο σπι-τι.

Κι' έπειδή τό παιδί έπέμενε μάταια, μιά σκιά φάνηκε στο κατάφωλι. Άκούστηκε τό θρόισμα ενός φουστανιού.

Ο Μπάραζ αισθάνεται ένα έλαφρό άρωμα μέντας, αλλά δεν σηκώνει τό κεφάλι του.

— Αίμερι, είπε μιά φωνή πολύ γνωστή του, έλα λοιπόν. Μπορείς να μιλήσης με τό παιδί σου μέσα στο σπίτι μας.

— Ευχαριστώ, δεν ήρθα γιά να μπω μέσα.

Και σις λέξεις αυτές ύψώνει τό κεφάλι, θάζει την πίπα του ανάμεσα στα δόντια του και κυττάζει κατά πρόσωπο τη γυναίκα του. Ένώ την κυτούσε έτσι, προσεκτικά, πα-ρατηρήσε, ότι άσφαλώς σ' όλο τό χωριό δεν ύπήρχε όλλη πιο άμορφη... Τό ίδιο είναι. Μιά γυναίκα που έγκατέλειψε τόν άνδρα της είναι σάν τό άνθισμένο κλαδάκι, που άμα κοπή από τό δέντρο, πέφτει στη σκόνη. Γιατί να τό μαζε-ψη ; Αυτή είναι ή γνώμη τού Μπάραζ και θα την έλεγε ά-σφαλώς, αν ένας χωρικός μπορούσε να διατυπώση τις γνώ-μες του.

Κουνώντας την ουρά του ο σκύλος πηδά γύρω τους.

— Ξέρω καλά, είπε πάλι ή γυναίκα του, χαμηλώνοντας τό βλέμμα, πως δεν ήρθες γιά μ'ένα. Γι' αυτό κι' εγώ σε καλώ μέσα γιά να μη σε ιδή ο κόσμος.

Και με τά λόγια αυτά θάζει τό χέρι της πάνω στον ώ-μο τού άνδρός. Από μακριά φαίνονται τά πλήθη που γυρ-νούν από την λειτουργία και σκορπίζονται στους δρόμους.

— Ε, λοιπόν, είπεν ο Μπάραζ στο παιδί του, θέλεις να μπω μέσα ;

— Μά, ναι λοιπόν, άπάντησε ο μικρός. Τό κρασί έχει σερ-

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

ΤΑ ΠΕΣΚΕΣΙΑ

Έδω και λίγα χρόνια έχομαι τρία διευθυντές του Γραφείου Τύπου του Δήμου 'Αθηναίων. Μή με φθονήσετε για τόν τίτλο. Σχήμα λόγου απλώς. Γλισχρότατος μισθός και ούτε ήξερα, σημειώσατε, από ποιά τόν έπαιρνα. 'Η θέσις δέν ήταν οργανική. Με είχαν προσλάβει μαζί με πενήντη άλλους συναδέλφους μου για τόν προεκλογικό στόχο.

Οί άλλοι πατούσαν στο περίφημο Γραφείο Τύπου... στη χάσι και στη φέσι. 'Η δουλειά έβγαίνει από μένα και τόν Γενικό Γραμματέα. 'Ημουν λοιπόν υποχρεωμένος να πηγαίνω κάθε πρωί στο μπουντρούμι εκείνο, τόν Δημαρχείο — αλήθεια τί παλάτι είναι τόν σημερινόν Δημαρχείο! — να παρακολουθώ τόν Δήμαρχο στή συνοικιακές περιόδους του, να γυρίζω πάλι στη θάσι μου, να γράφω και να δίνω στίς γραφομηχανές τά χειρόγραφα μου για τίς απογευματινές έφημερίδες κτλ. Τό απόγευμα δέ πάλι τόν ίδιο θιολί.

Μου είχαν δώσει ένα γραφείο, πλάι στού Δημάρχου, πολυτελές μόν αλλά άνηλο, χωρίς παράθυρα, σκοτεινό, χωρίς αέρα. 'Επί πλέον οί γείτονές μου ιδιαίτεροι και παραδιάιτεροι, όλοι τους, ό Γιάννης 'Ακριθάκης, ό Μίμης ό Καραδίτης, ό Φώντας ό Χατζησαράντος, ό Χρήστος ό Πρωτοπαπαδάκης ήταν χρυσές καρδιές.

Είχαν όμως τή φιλαυτία να νομίζουν, δτι ήταν πολύ έξυπνοι και δτι μπορούσαν να κάνουν φάρσες. Πότε λοιπόν μου λέγαν, δτι με ζητούσε στο τηλέφωνο «από τόν σπίτι» ό Δήμαρχος και άλλοτε σχεδιάζαν διάφορες άλλες ψευτιές.

Τήν πρώτη φορά που με ζητούσε δήθεν ό Δήμαρχος από τόν σπίτι όμολογώ τήν έπαθα. 'Ηταν άλλως τε πολύ φυσικό και πιθανοφανές.

«Αλλά εϋθύς από τήν πρώτη στιγμή ανέγνωρίσα τή φωνή του Μίμη του Καραδίτη, που μου μιλούσε από κάποιον άλλο γραφείο του Δημαρχείου.

Μπρέ καλοί μου, μπρέ καλοί μου... καθίστε φρόνιμα... 'Όταν πηγαίνατε σεις, έγώ γύριζα... Τού κάκου.

«Όπου μιά μέρα, καθώς ήμουν όλομόναχος στο γραφείο μου, να σου ένας χωροφύλακας. Κάποια φάρσα πάλι, σκέφθηκα, πάνε να μου σκάσουν.

— 'Ο κύριος Ξενοφώντας Χατζησαράντος; με ρωτά ό χωροφύλακας.

Βαστούσε και μιά χιλιάρα στά χέρια του τυλιγμένη μέσα σ' έφημερίδα.

— 'Εγώ' τού λέω.

— 'Ο κύρ' ναματάρχης απ' τόν 'Ωρωπό, μου κάνει αφήνοντας τήν χιλιάρα στο γραφείο μου, σου στέλνει λίγο κρασί να τόν πής στήν όγεία του και μου είπε, λέει, πολλούς χαίρετισμούς και να μήν τόν ξεχάσης, λέει.

Κατάλαβα. Κάτι θα τούχε ζητήσει του Φώντα ό άσττυνομικός σταθμάρχης 'Ωρωπού και τούστελνε για πεσκέσι τή χιλιάρα τόν κρασί.

— Καλά είν' ό κουμπάρος μου ; τόν ρωτώ τόν χωροφύλακα. Να τού πής πολλά-πολλά «εϋχαριστώ», αλλά δέν θέλω άλλη φορά να έπιβαρυνθώ με τίποτα... Δέν είν' άνάγκη... Θα τελειώση ή δουλειά του, πές του.

Εφυγε ό χωροφύλακας. Κρασί του 'Ωρωπού σου λέει ό άλλος ! Γκρίν, τόν κουδούνι λοιπόν και να σου ό κλητήρας μου. 'Ο Σπύρος, ώραιος τύπος.

— Κάνε μου τή χάρι, Σπύρο, τού λέω να πάρης αϋτή τή χιλιάρα και να πās στήν «Εσπερινή» να τήν πασαδώσης στον Βασίλη τόν καφετζή.

«Εγραφα τότε στήν «Εσπερινή». Μά ήθελα να έμπιστευ-

Βαστούσε και μιά χιλιάρα στά χέρια του.

θώ τή χιλιάρα σε κανέναν συνάδελφό μου. Σε ποιόν; Στόν Κώστα τόν Μάγερ ; Σταλαγματιά δέν θάφηνε. Στόν Μήτσο τόν Δειλινό. Αϋτός δά ήταν κι' άν ήταν. Τόσο πολύ έπινε, αλήθινή «ρουφήχτρα», που τού ελχα θγάλει στούς «κλικους μας» δτι τόν στομάχι του είχε πιάσει κρασομαγιά κι' έφθανε να παραγγείλ η στήν ταβέρνα ένα κατοσταράκι νερό, να τόν ρουφήξ η, να κουνηθ ή λίγο για να γίνη μέσα στο στομάχι του τόν νερό κρασί και να... κανονισθ ή... φέου.

Γι' αϋτό λοιπόν έπροτίμησα τόν καφετζή τού μεγάρου τής «Εσπερινής», ό όποιος τόν θράδυ προσεκόμισε τήν «Ιεράν» παρακαταθήκην στο γνωστό κοκορετσάδικο τής όδου Μητροπόλεως, όπου έγιναν άφθονοι σπονδαί με τόν νεκταρ τού 'Ωρωπού εις όγείαν του άστυνομικού σταθμάρχου και τού Φώντα τού Χατζησαράντου.

Τήν άλλη μέρα ή χιλιάρα θρέθηκε άδεια στο γραφείο τού Φώντα με μιά ετικέτα κολλημένη: «Σ τ ή ν ό γ ε ί α σ ο υ, Φ ω ν τ α!» και με τίς υπογραφές μας.

Αϋτό πεία έγινε άφορμή να έντεινουν όλοι τίς προσπάθειές τους, για να μου στήσουν μιά σπουδαία φάρσα.

Τους έβλεπε να κρυφομιλούν, χαμογελώντας, μόλις μ' έβλεπαν. «Έβλεπα τή συνωμοσία τους. 'Εδυσπιστούσα πεία προς όλα. Είχα καταντήσει 'Αμντιούλ Χαμίτ.

«Όπου μιά μέρα μου φέρνουν στο γραφείο μου τόν άδελφό τού γαμπρού μου, τόν Τζωρτζή τόν Κωνσταντακόπουλο. Χημικός περίφημος. Μιά μπουρέττα του για όγκομετρικές αναλύσεις έχει θρασυευθ ή στο Παρίσι. Μιά σκευασία του είναι αλήθινή πανάκεια για δερματικά. Ώς και για τή θεραπεία τής λέπρας άκόμη έγιναν έπιτυχή πειράματα στού Δημόσιου Λοιμοκομείου. Έχει και μιά μελέτη του περί τής ιδιότητος τών σκοτεινών ακτίνων τού ήλιου.

Γιά όλα του αϋτά και στήν «Εικονογραφημένη» μου είχα γράψει και στίς έφημερίδες που ειργαζόμουν.

Μούφερε λοιπόν κείνη τήν ήμέρα ένα πανεράκι με άμύγδαλα φρέσκα, — ή καλωσύνη του — από ένα κτηματάκι του, που καλλιεργεί στο 'Ηράκλειο και μιά θριναά ζωντανή.

«'Ηγεμονικό δώρο, αλήθεια, ή κόττα εκείνη. Είχε θρασυευθ ή στήν Πτηνοτροφική 'Εκθεσι, πούχε γίνη τή χρονιά αϋτή, για τήν πολιτική της. Τήν έτρεφε μιά δική του χημική σκευασία. Δυό αϋγά έγεννούσε κάθε μέρα.

Τόν ευχαρίστησα κι' έφυγε. 'Αμέσως όμως διαισθάνθηκα νέα συνωμοσία για να μου πάρουν άμύγδαλα και κόττα. «Έβαλα τόν πανεράκι κάτω από τόν γραφείο μου και τήν κόττα μέσα σ' ένα συρτάρι μου, για να τήν πάρω στίτι μου τόν μεσημέρι, που θάφευγα.

Σέ λίγο να σου ό Καραδίτης. Κάνει πώς σκοντάφτει στο πανεράκι και σκύβει.

— Τί έχεις έδω μέσα ; κάνει σάν πάπισ, ανεβάζοντας τόν πανεράκι στο γραφείο μου.

— Δέν έξρω. Κάποιος χωρικός τώφερε. Τό άνοίγει, μωρέ μάτια μου, ό «καλός σου, γεμίζει τίς τσέπες του μύγδαλα και φεύγει.

Με τή σειρά του δευτερος ήρθε, ό Γιάννης ό Ακριθάκης. Γεμίζει δυό-τρία χωνάκια χαρτί και φεύγει. 'Ο Χατζησαράντος, κατόπιν, ό Πρωτοπαπαδάκης, όλοι τους. Τό πανέρι πεία είχε άδειάσει!

«Έμενε όμως ή κόττα. Δέν έπρεπε θέβαια να μου τή φάνε κι' αϋτή.

Αϋτή ή σκέψη με βασάνιζε, όταν κατά τίς δώδεκα τόν μεσημέρι φθάνει και ό Δήμαρχος. Κατ' ανάγκη θα πήγαινα στο γραφείο του για καμιά ανακοίνωση. Μπορούσα λοιπόν ν' αφήσω μέσα στο συρτάρι τού γραφείου μου — που δέν έκλεινε με κλειδί — τήν κόττα ;

Με τόν μάτι έφαγνα γύρω μου να θρώ καμιά κουφώνα. 'Από τά κρύσταλλα τής πόρτας άντίκρυ μου, διακρίνω στο γραφείο τού Δημάρχου μιά χαμηλή θιβλιοθηκούλα κι' έπα-

ΟΤΑΝ ύστερα από τήν άναρχία, οποιονταί σε όλα τά κακά στοιχεία τόν έλευθερο να πράξουν κάθε λογής άνομία, ή τάξι είχε πάλι στερεωθ ή κι' είχε δοθ ή άμνηστεια στούς κακούργους, τότε κατέβηκαν αϋτοί απ' τά θουνά και γύρισαν από τά ξένα στα σπίτια τους. 'Ανάμεσα στούς άλλους που ξαναρχόντουσαν, έγύρισε στο χωριό του κι' ό Μαγουλαδίτης 'Αντώνης Κουκουλιώτης.

«'Ηταν τότε ως σαράντα χρονών κοντός, μαυριδερός μ' όμορφα πυκνά σγουρά γένεια και με σγουρότατα μαύρα μαλλιά. Τόν πρόσωπό του είχε χάρι και τόν βλέμμα του ήταν χαδευτικό και ήμερο, άγκαλιά κι' άντιφεγγε με πράσινες αναλαμπές. Τόν στόμα του όμως ήταν μικρότατο και δίχως χείλια.

«'Ο άσθροπος τούτος, πρίν άκόμη ρεμπέλλειψη, είχε παντρευτ ή. Κι' όταν πήρε τών θουνών τόν δρόμο, για τόν φόβο τής έξουσίας, άφηκε τή γυναίκα να μόν η στο σπίτι κι' εκείνη δέν τού έστάθη πιστή, αλλά με άλλον (νομίζοντας ίσως ό ό Κουκουλιώτης ήταν σκοτωμένος ή άλλοιώς πεθάνμένος) είχε πιάσει έρωτα, κι' απ' τόν έρωτα τούτον είχε γεννηθ ή παιδί που μεγάλωνε όσώσο χαριτω-

να μιά προτομή μπρόντζ-όξυντ ή τής 'Αθηνάς.

Τόν γραφείο τού Δημάρχου ήταν άδειο εκείνη τή στιγμή. Τρέχα, άνοιγ ή τή θιβλιοθηκούλα... Σχεδόν άδεια. Βγά-ζω από τόν συρτάρι μου τήν κόττα, τήν κουκουλώνω με χαρτιά και τρέχοντας τήν κλείνω μέσα στή θιβλιοθηκούλα.

Μέσα κεί στα σκοτεινά θά κούρνιαζε και δέν θάβγαζε μιλιά.

Νά σου κι' ό Δήμαρχος σε λίγο. 'Η πόρτα τού γραφείου του άνοίγει διάπλατα και μπαίνει τόν λεφοσί που περιμένε τόν άγγελο τής πνευματικής κολυμβήθρας Βηθεσδά να άναπαράξ ή τόν ύδαρ.

«Ώ, ψω, ψω, μου, μου, μου... άλλα στ' αϋτή άλλα «Κύριε Δήμαρχε, τόν και τόν». Κι' όλοι φεύγουν κατόπιν ευχαριστημένων.

Σέ λίγο να και μιά έπιτροπή ευϋπολήπτων συμπολιτών, από κάποιον μακρινή συνοικία, που δέν είχε φωτισμό έπαρκή.

— Ναι... ναι, τόν έξρω αϋτό. Τώχω ύπ' όψι μου... Διέ-ταζα τόν τμήμα φωτισμού να σάς τοποθετήση καμιά δεκαριά λαμπτήρες... τούς λέει ό Δήμαρχος.

— Ζήτη ό κύριος Δήμαρχος!

— Νά μάς ζήσης, Δήμαρχε!

Φωνές... κακό ! Κι' έπειτα κοπάζει ό σάλος. 'Η έπι-τροπή φεύγει και γίνεται ήσυχία.

Ξαφνικά:

— Κα, κα, κα, κά α α α ! Κα, κα, κα, κάαα !

«'Η θιβλιοθηκούλα... καθαρίζει !

Γυρίζουν όλοι τά μάτια τους και τά καρφώνουν στή θεά τής Σοφίας. Μά κείνη μένει θουθ ή κι' άλλη.

— Κακα, κα, κά α α α !

Δέν μένει άμφισβολία καμιά. 'Η θιβλιοθηκούλα καθα-ρίζει. Μά θέβαια. 'Η θεά μπορεί να είχε για σύμβολό τής τήν κουκουλόγεια, μά δέν είχε ποτέ σέσεις με κόττες.

«Θύμα ! Καί φόβος μαζί. Οί πιδ δεισιδαίμονες άπομα-κρύνονται από τόν άψυχο έπιπλο. 'Ο κ. διευθυντής όμως παραχαί με θάρρος, άνοίγει τή θιβλιοθηκούλα και θγάζει από μέσα τήν κόττα και... δυό αϋγά !

Τά χάνει ό Δήμαρχος. Πού θρέθηκε ή κόττα μέσα κεί; Μά ό κ. διευθυντής που κάτι κατάλαβε, πάντα έτοιμότα-τος, λέει:

— 'Εγώ τήν είχε κρύψει, κύριε Δήμαρχε, για να μή μου τήν πάρουν.

Μου τήν έδωκε κατόπιν στά χέρια και τήν πήρα στίτι μου.

Μου κράτησε όμως τά δυό αϋγά... για τόν τόκο.

ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΠΙΣΤΟΜΑ!

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΘΕΟΤΟΚΗ

μπορούμε να σ' άντρεψόμαστε. Κύττα πώς ή τρομάρα με κλονίζει καθώς σε τήρω ! Κάμε από με ό,τι θέλεις, μά λυ-πήσου τόν άτυχο πλάσμα που δέν έχει προστασία.

Καθώς έμιλούσεν ή γυναίκα έσκοτεινίαζεν ή όψι του, αλλά δέν τήν άντίκοθε. 'Εσιώπασε λίγο κι' έπειτα τής ει-πε:

— Γυναίκα κακή ! Δέ ρωτώ τώρα, ουδέ συμβουλή σου θέλω, ουδέ σε λυπούμαι, ουδέ τόν λυπούμαι. Τ' όνομα έκει-νο θέλω. 'Εσέ δέν θα πειράξω. Δέν μολογās το; Θά τόν μά-θω. Τό χωριό όλο γνωρίζει με ποιόν έξούσεσ και τότες θά θυσιάσω και τούς τρείς σας, θά πλύνω τήν ντροπή πώχω λάθει από σάς πλάσματα άτιμα !

Κι' ό Κουκουλιώτης έβγήκε άμέσως. Κι' άφού ύστερα από ώρα ξαναμπήκε στο σπίτι, εύρηκε τή γυναίκα στον ίδιον τόπο άσάλευτη με τ' άποκοιμισμένο τέκνο στήν άγκά-λη. Μά αϋτός εξαπλώθηκε κατάγης και χορτάτος, κοιμήθη-κε ύπνο θαθ ή τόν έφημεριώμα.

Τήν άλλη ήμέρα, άφού έξόπνησαν, τής είπε:

— Θά πάμε στα χτήματά μας να ιδώ μή και κείνα μου έχουν άρπάξει, καθώς μούχε πάρει και σε ό σκοτωμένος.

— Τόν σκότωσε !

Τήν ήμέρα εκείνη ό ήλιος δέν έφάνη στήν 'Ανατολή, για-τί ό ούρανός ήταν σύννεφα γιομάτος και τόν φως μετά όας έπληθαινε.

Κι' ό Κουκουλιώτης, θάζοντας φτυάρι και τσάπι στον ό-μο έδιάταζε τή γυναίκα να τόν άκολουθήση μαζί με τόν παιδί τής κι' έσοι έβγήκαν κι' οί τρείς από τόν σπίτι.

Και φτάνοντας στο χωράφι, που ήταν πολύ νοτερό άκό-μη από τήν πρωτητήρη έροχή, ό ληστής άρχισε να σκάβ η λάκκο.

Δέν έπρόφερε λέξι και τόν προσώπό του ήταν χλωμό, και ό ιδρώς, που έβρεχε τόν μέτωπό του, έβγαине κρύος.

Τόν σταχτι φως που έπεφτε από τόν ούρανο χρώματιζε πα-ράξενα τόν τόπο. Τόν χυπόαρο τήν αϋγή εκείνη έλεγε όλη του τή θλίψη.

«'Η γυναίκα έκύτταζε περίεργη κι' ανήσυχη, και τόν παι-δάκι παγνιδύσε με τούς θάλους και με τά χρώματα που άνάσκαφε ό κακούργος. Κι' έφάνη για μιά στιγμή ό ή-λιος κι' έχρύσωσε τά ξανθά μαλλιά τού νήπιου που άγγε-λικά χαμογέλασε.

Κι' όταν ό λάκκος έτοιμάστηκε ό Κουκουλιώτης, άκου-μπώντας στο φτυάρι, είπε τής γυναίκας τού:

— Βάλτ' τόν πίστομα μέσα...

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ κ. ΣΤΡΟΣΣΜΑΙΕΡ

δηλαδή. "Οχι ό κακομοίρης! Αυτό που έπαθε, τώπαθε αλλοιώς. Καί άκούστε πώς :

Κάποια θρωμοεφημερίδα τού είχε ριχτή :

"Ο άχρεϊός ό χρηματιστής Στρόςσμαιερ, ό έτσι, ό αλλοιώς, ό κλεφτής, ό λαποδύτης, ό άρχιληστής, που πλούτισε εις έόρος τών φτωχών ανθρώπων, που άρπάζει τά λεφτά τού κοσμάκη και τά τοσπώνει."

Κάθε πρωί, μόλις ξυπνούσε, θάπινε αυτό τό χάπι ό δυστυχής.

Και γιατί τώπινε ; θά ρωτήσετε.

"Ε, ό άνθρωπος είχε περιέργεια νά ιδή τί γράφει ό τύπος γι' αὐτόν—κι' ό τύπος τόν σιγύραγε..."

Τόσο, που στό τέλος άρχισε νά ρωτά τόν εαυτό του μήπως είχαν δίκηρο αὐτόι ό άχρεϊοί όί σοσιαλιστάδες, που θέλουν νά μοιράζονται όί άλλοι τά πουκάμισά τους και νά τούς τά δίνουν αὐτῶν !

— "Γιά νά ιδούμε — γιά νά εξετάσουμε τό ζήτημα — άνθρωποι είμαστε, μπορεί νά κάνουμε και λάθη..." έλεγε ό Στρόςσμαιερ.

Και μέτρα άπ' έδω και μέτρα άπ' εκεί πήρε τήν απόφασί του. Λέγοντας τή σκάφη σκάφη και τά σκα σκα, έφτασε στό θλιβερό συμπεράσμα πώς πράγματι πλούτισε μ' έναν τρόπο άπλό μόν, αλλά όχι και τόσο παστρικόν. "Επαίρνε δηλαδή τά λεπτά τού κόσμου από τήν τσέπη του και τάβαζε στη δική του. Τσέπη γιά τσέπη θά πήτε θέβαια, μά..."

Και τά ρυπαρόφυλλα συνέχιζαν τό χαβῶ τους :

"Α, άς μή λημονή έμως ό άχρεϊός, ό φαῦλος, ό έτσι και αλλοιώς χρηματιστής Στρόςσμαιερ πώς πριν δώση λόγο στον Θεό, θά δώση λόγο σ' έμάς, τούς άπένταρους, που μάς πήρε τόν τίμιο παρά μας. "Η έώρα μάς ήγγικε — έπως λέει τό Ευαγγέλιον, και ούά εις τούς πλούσιους !"

"Μωρέ αὐτοί θά μου τά πάρουνε σίγουρα σήμερα — αύριο ! Και γιατί μιά και θά τά χάσω νά μήν κάμω και μιά χειρονομία μεγαλοπρεπή ; Νά με λένε και φιλόανθρωπο στό κάτω-κάτω ;" σκέφθηκε ό εκατομμυριοχός, που ήταν έξυπνος θέβαια άνθρωπος (άν δεν ήταν έξυπνος δεν θάκανε και λεπτά.) Μά πώς νά τήν κάμει τήν χειρονομία ; "Εδω ήταν ό κόμπος. Κι' άφοῦ συλλογίστηκε χίλιους δυό τρόπους γιά νά διαθέση τήν περιουσία του, κατέληξε στό έξής σχέδιο :

Μαζεύοντας τά πλούτη του σ' ένα πολύτιμο πορτοφόλι,

ΗΝ ιστορία τού Στρόςσμαιερ, τού θαθύπλουτου χρηματιστοῦ που πέθανε στην ψάθα, τήν ξέρουνε πολλοί. Λίγοι όμως, πολύ λίγοι, τήν ξέρουνε έπως είναι πραγματικῶς.

"Ο Στρόςσμαιερ, που έγραφαν τότε ή έφημερίδες ότι τόν θρήκαν τάχα στουπί στο μεθύσι ένα θράδυ όί λαποδύτες και τόν ελήστεψαν, δεν έπαθε τέτοια δουλειά — νά γίνη στουπί

ξεκίνησε ένα θράδυ με τήν καρδιά του γεμάτη από θέα ευχαρίστησι. Θάκανε ευτυχισμένους τούς άλλους, —όποιους πρωτόθρισκε μπροστά του ! Και νά που μόλις έκαμε λίγα θήματα, θρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο μ' ένα ζευγάρι νεαρό και χαρούμενο. Στά μάτια και τών δυό έλαμπε ή αγάπη, ή χαρά, ή ευτυχία.

— "Επιτρέψατέ μου, τούς ειπε, προσφέροντας τό πορτοφόλι του, νά προσθέσω κάτι στην ευτυχία σας. Είνε μερικά εκατομμύρια έδω μέσα. Σας τά χαρίζω..."

— Τι φρίκη, ξεφώνισε ή νέα φωλιάζοντας γεμάτη άδηλα κοντήτερα στο συνοδό της. Δεν μπορείς νά κάμης δυό θήματα χωρίς ν' άπαντήσης έναν μεθυσμένο. "Αηδία κατηντίσε πειά !

— Τι σε νοιάζει, κούκλα μου ; Μήπως έγώ θά σ' άρνίω ποτέ νά θγαίνης μόνη σου ; "Ενόςω ζω και άναπνέω... ειπε ό Ρωμαιοός της.

Κι' έσπρωξε έλαφρά τόν «μεθυσμένο» κι' έξακολούθησε τό δρόμο του, κάνοντας όρκους ότι ένόςω ζούσε και άνέπνεε...

"Αποτυχία", σκέφθηκε ό φιλόανθρωπος. Μά υπάρχουν και άλλοι άξιοι τής γενναιοδωρίας μου.

Οί τυχεροί αὐτή τήν φορά ήσαν άλλοι δυό — μιά γυναίκα και ένας άντρας — μά όχι τόσο νέοι σαν τό πρώτο ζευγάρι.

Τούς πλησίασε διακριτικά και γράζοντας τό καπέλλο του :

— Θά με όποχρεώσετε, φιθύρισε χαμογελώντας με άγαθήτητα, άν δεχθίτε αὐτά τά λίγα εκατομμύρια. Θέλω νά τά... τά... τά...

— Παναγία μου — ένας τρέλλος ! φώναξε ή γυναίκα και τώθαλλε στό πόδι, ενώ ό σύντροφός της τήν ακολουθούσε μουρμουρίζοντας : "Α, τί, στό καλά του θάνα, νά χαρίζη λεπτά ;"

— "Αποτυχία πάλι. "Ας άλλεξουμε μέθοδο", ειπε μέσα του ό Στρόςσμαιερ. Και παραιμνεύοντας ειδη νάρχεται ένας γέρος και μιά γρηγόρτα, χικά ντυμένοι.

Γρήγορος, έρριξε με τρόπο τό πορτοφόλι στο διάβα τους και κρύφτηκε λίγα θήματα πιδ μακρυά.

"Η γρηά σκόνταψε σ' αὐτό

με τό πόδι της.

— Τι είναι αὐτό πάλι ; ρώτησε με συγκίνηση. Γιά έές ; Με τήν άκρη τού μπαστουνιού του ό γέρος της τ' άνοιξε και καθώς ειδη τά χιλιάρια νά ξεχειλίζουνε, τούς έδωσε μιά κλωτσιά.

— "Αστεία σαν νά λέμε... Μας ειδανε γέρονες κι' ενόμισαν πώς θά γελαστοῦμε. "Αμ όταν φτάση κανείς στό δόντα, τότε είναι που δεν καταπίνει φάρσες !

Και με μιά κίνηση γεμάτη θυμό και περιφρόνηση, πήρε μπράτσο τή γρηά του κι' έπροχώρησε.

Πραγματικῶς καταραμένα χρήματα θάνα, σκέφθηκε άναστενάζοντας ό χρηματιστής, όταν κατά τά έξημερώματα πλέον ριχτηκε σ' ένα σκαλοπάτι κατάκοπος. Κανένας δεν τό παίρνει αὐτό τό πορτοφόλι ! Και με τόν πικρό αὐτό συλλογισμό άποκοιμήθηκε...

"Αλλά ξυπνώντας αισθανθηκε τόν εαυτό του άρκετά έλαφρωμένο.

— Μπα ! Έκαμε, ώστε δεν ήσαν καταραμένα τά λεπτά μου. Γιατί δεν θλέπω τό πορτοφόλι μου !

Σ τή θέσι του, ψάχνοντας με καρδιντύπι, θρήκε αὐτή (Συνέχεια στη σελίδα 58)

"Ενας πεινασμένος αλήτης

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝΑΛ

ΠΩΣ ΝΑ ΓΑΠΟΥΜΕΝ

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

"Ο γέρο ντέ Ζεμπριάν καθώς τά σκεφτόταν αὐτά, πηγαίνονερχόταν νά μέσα στο παλιό γοτθικό ξωμάτιο, κ' ή θύελλα που λυσσομανούσε έ-

ξω, ήταν λιγώτερο τρομαχτική άπ' αὐτήν που μούγκριζε μέσα στο κρανίο του.

Ξαφνικά ό γέρο έρημίτης τού Κέν - "Αθέν πήρε τό φανάρι του και θάζοντας μέσα στην τσέπη του τό περιστρεφο τού αλμαλώτου του, ξανακατέθηκε στο ύπόγειο.

"Ο Ρόγκμπυ, έγκαταλειμμένος μέσα στην παλαιά φυλακή τού πύργου, κόντευε νά τρελλαθῇ άπ' τόν τρόπο του. "Ηταν καταδικασμένος νά πεθάνη σ' αὐτήν τήν τρύπα, άπ' τή δίψα και τήν πείνα, φαγωμένος άπ' τούς τεράστιους ποντικούς, που άφθονούσαν εκεί μέσα ;

Τι πτώσις τρομαχτική, αλλοίμονο ! έπειτα από τά ώραιά χρυσά δνειρα που τόν είχε κάνει νά δῇ ό προστάτης του και συνένοχός του, ό καταθρόνιος Ζακόμπ !

Τό κόλλο ήταν ώραίο, μά τήν αλήθεια ! ή αγάπη τού Ρενέ προς τήν Ρίτα, τόσο μεγάλη, κ' ή περιουσία του έξισου μεγάλη...

"Αν πετύχαινε ό εκθιασμός τόσο ό Ρόγκμπυ, όσο κι' ό Ζακόμπ θά έξαφάλιζαν τόν πλοῦτο γιά πάντα. Καί δεν θά είχαν πειά νά φοβηθούν τίποτε... Δεν θά είχαν νά κινδυνεύουν από κανένα...

Μά νά που τώρα όλ' αὐτά είχαν καταλήξει εκεί κάτω, μέσα σ' αὐτήν τήν φριχτή τρύπα, μέσα σ' αὐτόν τόν τάφο, όπου ήταν θαμμένοι ζωντανός !

"Ο Ρόγκμπυ προσπάθησε νά συνέλθῃ, νά διώξῃ τόν τρόπο του, νά κάνει κάτι, νά προσπαθήσῃ νά σωθῇ...

Τά μάτια του που είχαν συνηθίσει σιγά-σιγά στο σκοτάδι, κύταξαν με λαχτάρα γύρω... "Ενας στενός φεγγίτης, που τόν έφραζαν πελώρια σιδερένια κάγκελλα και που θριασκόταν πάνω άπ' τό κεφάλι του, πολύ ψηλά, έδειχνε πως όί τοίχοι είχαν πάχος περισσότερο από δυό μέτρα.

Πολλές φορές ό φυλακισμένος, εύλύγιστος σαν γέρος, προσπάθησε νά σκαρφαλώσῃ ως τόν φεγγίτη αὐτό.

Χαμένες προσπάθειες όμως ! Τού κάκου σκάκατσε τά πόδια του και τά χέρια του.

Σωριάστηκε κάτω συντριμμένος άπ' τήν κούραση. Μά σέ λίγο πετάχθηκε πάλι άπάνω κι' έκανε ένα καινούργιο, ματαιωμένο κι' άελπιμένο, πήδημα προς τόν φεγγίτη.

Αὐτή τή φορά στάθηκε πιδ τυχερός. Με τήν δομή που είχε πάρει, κατώρθωσε ν' άρπαχῇ από τά κάγκελλα, ενώ συγχρόνως τά πόδια του άκουμπούσαν σέ κάποια προεξέχῃ τού άνωμάλου τοίχου.

Μά δεν έμεινε ούτε μιά στιγμή στη στάσι αὐτή. "Ενα από τά κάγκελλα, άπ' τά οποία είχε πιση ό Ρόγκμπυ άποσπώθηκε μ' έναν ξερό κρότο από τό παράθυρο, τού άπόμεινε στο χέρι κι' ό άθλιος κατρακύλησε πάλι στο θάθος τής φυλακής του !

Τό σιδερένιο κάγκελλο, φαγωμένο, σκουριασμένο άπ' τόν χρόνο κι' άπ' τό άλάτι τής θάλασσας που τά κύματά της έβρσαν ως τά θεμέλια τού πύργου, δεν είχε άνθεξι στην

δύναμι, με τήν όποία τό άρπαξε ό εκθιαστής κι' έσπασε. "Ο Ρόγκμπυ τό κρατούσε τώρα στα χέρια του σαν τρόπαιο.

"Αν κατώρθωνε νά σπάσῃ κι' ένα άλλο άκόμα, ήταν σασμένος !

Πέφτοντας, είχε χτυπήσει σέ δλο του τό κορμί. Μά ή μέθη τής υπερτάτης έλπίδας τόν έκανε νά μήν αισθανεται τούς πόνους του κι' έπειτα από μιά στιγμή θρέθηκε πάλι όρθιος. Τραθήχτηκε ως τόν άντικρυνό τοίχο γιά νά όρμησῃ προς τό παράθυρο με περισσότερη όρμη...

Μά εξαφια έβγαλε ένα μούγκρισμα άπελπισίας και ψιθύρισε :

— Πολύ άργά. "Ερχονται !

Πραγματικά, είχε άκούσει ένα βαρύ θήμα που διευθυνόταν προς τή φυλακή του, ενώ συγχρόνως έβλεπε μιά λάμψη που περνούσε μέσα από τίς χαραμάδες τής πότας.

"Ο Ρόγκμπυ συλλογίζόταν τώρα με τρόπο τήν τρομερή άπειλή που είχε άκούσει πριν από λίγες ώρες από τό στόμα τού Ζεμπριάν : "Δεν θά θγῆς ζωντανός από δώ μέσα !"

Κι' ανατρίχιαζε με τήν σκέψη ότι, αντί νά τόν άφήσουν νά πεθάνῃ από τή δίψα και τήν πείνα, έρχόντουσαν τώρα νά τόν σκοτώσουν σαν λυσσοασμένο σκυλί !...

Τά δόντια του χτύπησαν άπ' τόν τρόπο και τά μάτια του άναποδογύρισαν, τήν στιγμή που ή πόρτα άνοιξε και ειδη τόν Ζεμπριάν νά παρουσιάζεται μπροστά του κρατώντας στα χέρια του ένα ρεβόλβερ, τό δικό του !... Κ' ήξερε καλλίτερα από τόν καθένα τήν ακρίβεια και τήν εύθυβολία αὐτοῦ τού όπλου.

Πριν άκόμα μητ μέσα ό κ. Ζεμπριάν, είχε άφήσει νά πέσῃ άπ' τ' ά χέρια του τό σάπιο κάγκελλο που είχε άποσπάσει από τό παράθυρο. Καί, κολλημένος στον τοίχο περιμενε τρέμοντας τόν θάνατο.

"Ωστόσο, με φωνή που έτρεμε, κατώρθωσε νά τραυλίσῃ :

— Μά τί σας έκανα λοιπόν ; Δεν σκοτώνουν έτσι τούς ανθρώπους ! Παραδώστε με στους δικαστάς !

— Στους δικαστάς ! Ξαναείπε ό Ζεμπριάν με τήν τραχειά φωνή του. Στους δικαστάς... γιά μιά άπλή άποπειρα εκθιασμού γιά τήν όποία δεν υπάρχει καμμία άποδειξίς ;... Θ' άστείεύεσαι ;

— Αὐτήν τήν άπόδειξη θά σας τήν δώσω έγώ ! Δώστε μου χαρτί γιά νά γράψω ότι θέλησα νά σας εκθιάσω... Φέρτε μάρτυρας γιά νά όμολογήσω μπροστά τους !...

— Μπα ! Και νά γίνη αὐτό, θά καταδικαστῇ σέ λίγων έβδομάδων φυλακή κι' έπειτα θά είσαι πάλι ελεύθερος γιά νά συνεχίσης τούς εκθιασμούς σου !... "Εδω τώρα σε κρατάω στα χέρια μου, στην διάθεσί μου !... Ξέρεις τί λένε όί χαρτικοί μας ; Καλλίτερα νά σκοτώνη τόν διάβολο παρά νά σε σκοτώνη ό διάβολος !...

"Ο Ρόγκμπυ έκατάλαβε νά πρέμῃ σύγκορμος με τά μάτια του καρφωμένα στο στόμαίό τού περιστρεφοῦ που ήταν γυρισμένο εναντίον του.

— "Ωστόσο έξακολούθησε ό γέρο Βρετόνος ευπατρίδης, δεν θέλω νά γίνω μόνος μου δικαστής και δήμιος. "Ο μαρκήσιος ντέ Μονφόρ ό μνηστήρ τής θεῆς μου κόρης, έρεσκεται τώρα στο Παρίσι. "Όταν θά γυρίσῃ, θά σκεφτόμε καί θ' άποφασίσουμε μαζί γιά τήν τύχη σου. "Εν τῷ μεταξύ...

"Ο εκθιαστής άνέπνευσε και τού φάνηκε πως ξαναγύριζε στη ζωή σαν τόν ναυαγό που φτάνει στην άκμή. Τά μάτια του, στα όποία ήταν άποτυπωμένη ή άγωνία τού θανάτου, καρφώθηκαν γιά μιά στιγμή στον φεγγίτη με κρυφή χαρά. "Όσο αῖμα τό πρωτ' ίσως θά ήταν ελεύθερος...

"Ωστόσο ρώτησε με τόνο προσηποιητής ίκεσίας στη φωνή του :

— "Εν τῷ μεταξύ ;

— "Εν τῷ μεταξύ, άπάντησε ό κ. ντέ Ζεμπριάν, προσπα-

θσε να εξετάσης την συνείδησί σου και έτοιμάσου να τὰ πῆς ὅλα, χωρίς να κρύψης τίποτε. Μόνο ἡ εὐλικρίνεια σου μπορεῖ νὰ σὲ σώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο, γιατί μὴν ἐλπίζεις καὶ πολὺ ν' ἀνακτήσης τὴν ἐλευθερίαν σου... Ἐνας μόνος τρόπος ὑπάρχει γιὰ νὰ τὸ πετύχῃς αὐτό...

— Ἐνας τρόπος... Ποίος ; Ὡ! πρὸς Θεοῦ, πέστε τον!.. — Θὰ ἔπρεπε ν' ἀποδείξῃς στὸν μαρκήσιο Ρενέ ντὲ Μονφόρ καὶ σὲ μένα, ὅτι ἂν σ' ἐλευθερώσουμε, θὰ πάψῃς νὰ εἶσαι ἐπικίνδυνος κ' ὅτι δὲν θάχουμε νὰ φοβηθοῦμε οὔτε τις ἀτιμίες τις δικές σου, οὔτε τῶν συνενόχων σου.

— Δὲν ἔχω παρὰ ἓνα μόνον συνένοχο, σὰς τ' ὀρκίζομαι ! Ὁ μόνος μου συνένοχος ἦ μᾶλλον ὁ πραγματικὸς ἔνοχος εἶναι αὐτὸς ὁ Οὐλλιαμ γιὰ τὸν ὁποῖο σὰς μίλησα.

— Ἔστω ! Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, ὁ κίνδυνος εἶναι διπλός... — Ὄχι, κύριε ντὲ Ζεμπριάν, γιατί ἡ ἐξομολόγησί σου θὰ σὰς κάνω θὰ μᾶς καταστήσῃ ἀνικάνους γιὰ πάντα νὰ ἐπιχειρήσουμε τὸ παραμικρὸ στὸ ἐξῆς ἐναντίον σας ! Μὲ μιά λέξι μόνον θὰ μπορήτε νὰ μᾶς στείτετε στὸ κάτεργο γιὰ πάντα.

— Πρόκειται λοιπὸν γιὰ κανένα ἔγκλημα ποὺ τὸ διαπράξατε μαζί ;

— Κάτι χειρότερο ἀπὸ ἔγκλημα ἀπέναντι τοῦ νόμου, ὁ ὁποῖος δὲν συγχωρεῖ ποτὲ τέτοια πράγματα: Φτιάξαμε καὶ κυκλοφορήσαμε πλαστὰ χαρτονομίσματα. Εἶμαι ἡ μᾶλλον ἡμῶν χαράκτης στὸ Λονδίνο, στὸ Στράντ. Ἐπεχείρησα λοιπὸν νὰ φτιάξω χαρτονομίσματα πλαστὰ τῶν πέντε λιρῶν, μὰ, ἐπειδὴ ἡμῶν ἀκόμα πρωτόπαιρος στὴ δουλειά, ἡ παραχάραξις μου ἀνοκαλύφθηκε κ' ἐγὼ μόλις τὴν τελευταία στιγμή κατάρθωσα νὰ σωθῶ σκάζοντάς το ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Ἦρθα τότε στὸ Παρίσι, ὅπου σὲ κάποιο καταγώνιο, ἔκανα τὴν πολύτιμη γνωριμία αὐτοῦ τοῦ Οὐλλιαμ γιὰ τὸν ὁποῖο σὰς μίλησα. Συνεργάστηκα λοιπὸν μαζί του κ' ἀρχίσαμε νὰ κυκλοφοροῦμε ψεύτικα γαλλικὰ χαρτονομίσματα... Ἐγὼ τὰ ἔφτιαχνα κ' αὐτὸς τὰ κυκλοφοροῦσε... Καὶ τὰ καταφέραμε μιά χαρὰ γιατί δὲν μᾶς ἀνακάλυψαν ποτέ...

— Τότε πῶς σοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα ν' ἀλλάξῃς ἐπαγγέλμα καὶ νὰ γίνῃς ἐκδιστής ;

— Ὡ! αὐτὸ ἦταν μιά ἰδέα αὐτοῦ τοῦ Οὐλλιαμ, ὁ ὁποῖος ἤξερε λεπτομερῶς τὴν κλοπὴ τῆς Τραπεζῆς τῆς Γαλλίας, ἀπὸ τὸν Ἀρνόλντ, ὅπως ἐπίσης ἤξερε ὅτι ἡ θεῆ σας κόρη εἶναι ἡ κόρη τοῦ Ἀρνόλντ. Αὐτὸς λοιπὸν μ' ἐστεῖλε ἐδῶ νὰ σὰς θρῶ...

— Ὁ Οὐλλιαμ, ρώτησε ὁ κ. ντὲ Ζεμπριάν, εἶχε γνωρίσει τὸν Ἀρνόλντ ;

— Ναι, τὸν γνώρισε.

— Σοῦ μίλησε ποτὲ γι' αὐτόν ;...

— Ναι, μοῦ μίλησε μερικές φορές, ἀλλὰ ἐντελῶς παρεμπιπτότως.

— Ὁ Ἀρνόλντ ἦταν πραγματικὰ ἔνοχος ;

— Ὡ! αὐτὸ εἶναι ἓνα μυστήριον ποὺ δὲν θὰ διαφωτισθῇ ποτέ. Τὸ θέθαιον εἶναι ὅτι ὅλοι τὸν θεωροῦσαν τίμιον ἀνθρώπο καὶ τὸν ὑποληπτύντουσαν ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἐξαφανίστηκε... Φαίνεται πῶς τὸν παρέσυρε κάποια γυναίκα.

— Ὁ ντὲ Ζεμπριάν διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα, μὰ πρὶν νὰ θῇ ἐξω, εἶπε στὸν αἰχμαλώτῳ του:

— Λοιπὸν, εἰμαστε σύμφωνοι. Αὐριο θὰ γράψῃς τὴν ἐξομολόγησί σου μὲ δνόματα, διευθύνσεις καὶ χρονολογίας ἀκριβεῖς. Ἄν πράγματι, μ' αὐτὴν τὴν ἐξομολόγησι, ἐκλείπῃ κάθε κίνδυνος ἐκ μέρους σου, θὰ σοῦ ἀνοίξω ἴσως τὴν πόρτα αὐτῆς τῆς φυλακῆς, καὶ θὰ σ' ἀφήσω νὰ πᾶς νὰ κρεμάσῃς ἄλλοῦ. Μὰ γιὰ τὴν ὥρα δὲν σοῦ ὑπόσχομαι τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον ὅτι θὰ σοῦ φερῶ μὲ ἀνθρωπισμό...

Καὶ ὁ εὐγενὴς καὶ τίμιος Βρετόνος θῆκε ἐξω, κλείνοντας τὴν πόρτα πίσω του.

Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίξε πάλι καὶ μπῆκε μέσα ὁ Γιάν μὲ θλέμμα ἀγριο, μὲ κινήσεις ἀπότομες. Εἶχε μαζί του ἓνα στρώμα ποὺ τὸ ἔστρωσε σὲ μιά γωνιά τῆς φυλακῆς γιὰ νὰ κοιμηθῇ τὴν νύχτα ὁ κατάδικος. Κατόπιν ἔφερε μέσα μιά καρέκλα κ' ἓνα τραπέζι, ἐπάνω στὸ ὁποῖο σερβίρισε τὸ δείπνον τοῦ Ρόγκμπυ.

— Ὁλ' αὐτὰ ὁ πιστὸς ὑπὸντινὸς τὰ ἔκανε σὺν παρὰ τὴν θέλησί του κ' ἡ ἔκφρασί του ἔδειχνε, ὅτι θὰ ἦταν διατεθειμένος καὶ νὰ πνίξῃ ἀκόμα αὐτόν ποὺ θέλησε νὰ λερῶσιν τὴν τιμὴ τοῦ κυρίου του...

— Ὅταν ὁ Γιάν ἔφυγε, κλείνοντας μὲ φροντίδα τὴν πόρτα

πίσω του, ὁ Ρόγκμπυ, σχεδὸν χαρούμενος, εἶπε:

— Ὡραία ! Βλέπω, τώρα δυὸ τρόπους σωτηρίας : Ὁ πρῶτος εἶναι νὰ ἐπιχειρήσω ἀπόψε ν' ἀποδράσω... Κ' ἂν ἀποτύχῃ αὐτός, νὰ κάνω αὐριο τὴν ἔγγραφη ἐξομολόγησί μου... Ὡ! ὁ φιλαράκος ὁ Ζακόμπ, ἂν γίνῃ αὐτὸ, θὰ περάσῃ πολὺ ἄσχημες στιγμές, γιατί αὐτὸς ὁ καταραμένος ὁ Ζεμπριάν θὰ θελήσῃ νὰ τὰ πιστοποιήσῃ ὅλα καὶ θὰ πάῃ χωρίς ἄλλο νὰ τὸν δῇ...

— Μὰ ἂς ἀφήσουμε τώρα τὴν ἐξομολόγησι καὶ ἂς προσπαθήσουμε νὰ δραπετεύσουμε...

Ἐρριξε μιά ματιὰ στὸ τραπέζι καὶ στὴν καρέκλα ποὺ εἶχε φέρεῖ ὁ Γιάν καὶ ἐξακολούθησε:

— Ὡραία ! Αὐτὸς ὁ ἀγριάνθρωπος ὁ ὑπὸντινὸς ἔκανε πολὺ καλὰ καὶ μοῦ τὰ ἔφερε ἐδῶ μέσα. Θὰ μὲ διευκολύνουν πολὺ στὴ δουλειά μου.

Καὶ θάζοντας τὴν καρέκλα ἀπάνω στὸ τραπέζι, σκαρφάλωσε σ' αὐτὰ καὶ ἔφθασε ὡς τὸν φεγγίτη.

Κύτταξε τὸ ἀνοιγμένο ποὺ εἶχε σχηματισθῇ στὸ μέρος, ὁποῦ ἔλειπε τὸ σπασμένο κάγκελλο καὶ ψιθύρισε:

— Διάβολε ! Εἶναι πολὺ στενὸ !... Πῶς νὰ περάσω ἀπὸ κεῖ μέσα ; Μπᾶ ! Τὸ κεφάλι περνáει... καὶ ὅπου περνάει τὸ κεφάλι περνáει καὶ τὸ κορμὶ... Ὡ! νὰ ἓνα κάγκελλο ποὺ μὲ στενοχωρεῖ τρομερά... Ἀ! πρέπει νὰ πάρω τὸ ἄλλο κάγκελλο, τὸ σπασμένο, καὶ νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ τὸ θγάλω κ' αὐτό. Δὲν κρατιέται παρὰ ἀπὸ τὴν μιά μεριά μόνον...

Ξανακατέθηκε ἀπ' τὴν αὐτοσχέδια σκάλα του κ' ἀρχισε νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ σκοτάδι γιὰ νὰ θρῇ τὸ σπασμένο κάγκελλο.

— Ἀ! Ἀ! ἔκανε ἔξαφνα νοιώθοντας νὰ δαγκώσῃ τὸ χέρι του ἓνας ποτικὸς ποὺ τὸν εἶχε πιάσει μέσα στὰ σκοτεινὰ. Ἀ! τί τρύπα τοῦ διαβόλου εἰν' ἐδῶ μέσα! Ἀ! φτάνει νὰ γλυτώσω καὶ τότε ξέρω πῶς θὰ ἐκδικηθῶ!... Θὰ πάρω τὴν ἐκδίκησί μου μὲ χρυσάφι, μὲ αἷμα, μὲ δάκρυα!... Καταραμένε Ζεμπριάν, θὰ σὲ θασανίσω χίλιες φορές περισσότερο ἀπ' ὅτι μὲ θασάνισες.

Ἐπὶ φέτος κ' ὀργὴ μέσα στὰ λόγια του αὐτὰ. Τέλος θρῆκε τὸ σπασμένο κάγκελλο κ' ἀνέπνευσε μ' ἀνακούφιση. Ἦταν θέθαιον σκουριασμένο, μὰ μποροῦσε νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν γιὰ μοχλὸ.

Κ' αὐτὸ πράγματι ἔκανε, ὅταν σκαρφάλωσε πάλι ὡς τὸν φεγγίτη.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἐργασίας, ὁ Ρόγκμπυ ἔβγαλε μιά κραυγὴ χαρᾶς...

Τὸ δευτέρον κάγκελλο ἀποσπάθηκε κ' αὐτὸ κ' ἔπεσε κάτω...

Θὰ μποροῦσε τώρα ὁ ἄθλιος νὰ περάσῃ ἀπ' τὸν φεγγίτη καὶ νὰ θῇ ἐξω ; Ἐδῶ ἦταν τὸ ζήτημα κ' αὐτὸ ἐπεχείρησε νὰ κάνῃ.

Τεντώθηκε ἀπάνω στὴν καρέκλα, καὶ ἔβγαλε ἐξω πρῶτα τὸ χέρι του καὶ κατόπιν τὸν ὅμο του...

Κατόπιν πέρασε καὶ τὸ κεφάλι του καὶ τεντώθηκε, σπῶν χοντὰς τὸν ἑαυτὸ του ἐπάνω μὲ ὅλη του τὴν δύναμι.

Ξεσκίστηκε, πληγώθηκε μὰ τί σημασία εἶχαν αὐτὰ μὲρστά στὴν ἐλευθερία ;

Ἀκόμα μιά προσπάθεια καὶ πέρασε τὸ κορμὶ του ὡς τὴ μέση... Τὰ ἄλλα ἦσαν πειὰ παγινίδι...

Ἐπειτα ἀπὸ μιά στιγμή, ὁ Ρόγκμπυ εἶχε περάσει τὸν φεγγίτη καὶ θρῆκε τὸν ἔξω, ἐλεύθερος !...

Τινάχτηκε τότε, ἀνέπνευσε ἐπὶ πολλὴ ὥρα κ' ἀφογκράστηκε...

Ἐπειτα κάθισε σὲ μιά πέτρα καὶ μούγγρισε:

— Φτηνὰ τὴ γλύτωσα!... Ἀ! γέρο κατεργάρη Ζεμπριάν, θὰ λογαριαστοῦμε τώρα !... Τὸ μόνον ποὺ ξέρεις ἀπὸ μένα εἶν' ἓνα ψεύτικο ὄνομα, ἐνῶ ἐγὼ ξέρω τὸ δικό σου!... Καὶ ξέρω ἀκόμα τὸ ὄνομα τῆς θετῆς σου κόρης... τῆς κόρης τοῦ Ἀρνόλντ τοῦ κλέφτη!...

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὤψωσε τὴν σφιγμένη γραθιά του πρὸς τὸν παλαιὸ πύργο τοῦ Ζεμπριάν.

Τὰ τζάμια τοῦ γραφείου τοῦ θετοῦ πατέρα τῆς Ρίτας ἦσαν φωτισμένα.

Χωρὶς ἄλλο, ὁ εὐγενὴς Βρετόνος ἀπασχολοῦσε ἀκόμα τὸ μυαλό του μὲ τὸ τρομερὸ πρόβλημα τοῦ δικαιώματος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς νομίμου ἀμύνης.

IIIXX

ΤΟ ΔΡΕΠΑΝΙ

Ἡ ἀγὴ εἶχε σκάσει πειὰ πάνω ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ δάση τοῦ Κεραντέκ. Ἡ Μαρία — ἡ Ἀπλὴ — ὅπως ἔλεγαν ὅλοι τώρα τὴν δυστυχισμένη Μαρινέττα, μισάνοιξε τὴν πόρτα τῆς καλύβας τῆς καὶ τὸ πρῶτο τῆς θλέμμα, τὸ πρῶτο τῆς χαμόγελο, τὸ πρῶτο τῆς φιλία πέταξαν πρὸς τὸν πύργο: τὸν πύργο τῆς Ρίτας, τῆς αὐριανῆς μικρῆς μαρκησίας.

Τὰ χεῖλη τῆς ἔμεναν πάντα σιωπηλά, μὰ τ' αὐτιά τῆς εἶχαν ἀκούσει τὴ μεγάλη κ' εὐχάριστη εἶδησι: Εἶχε δῇ, εἶχε καταλάβει, ἤξερε... Κατέβαινε πάντα κάθε θράδυ στὸ χωριό, στὸ νυχτέρι ὅπου συγκεντρωνόντουσαν ὅλοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, καὶ μολοντὶ ἐκεῖνη δὲν μιλοῦσε καθόλου, ὡσὸς ἀκούγε... Κ' ἔτσι εἶχε μάθει ὅτι ἡ Ρίτα, τὴν ὁποία ἀποκαλοῦσαν τώρα δεσποινίδα ντὲ Ζεμπριάν, θὰ παντρευόταν πολὺ σύντομα, τὸν νεαρό μαρκήσιο ντὲ Μονφόρ-Κεραντέκ, τὸν τελευταῖον ἀρσενικὸ κληρονόμο τῆς γενιάς του.

Τὴν ἀπάνταστη εὐτυχία γιὰ τὴν δυστυχισμένη Μαρινέττα !

Καὶ ἡ μητέρα τῆς Ρίτας εὐλογοῦσε τὴν τρέλλα τῆς, ἡ ὁποία τῆς εἶχε ἀλλάξει τόσο τὰ χαρακτηριστικά, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ζῇ τόσο κοντὰ στὴν κόρη τῆς, εὐτυχισμένη, χωρὶς νὰ τὴν υποψιάζεται κανεὶς.

Πάντα ἀποφάσιζε νὰ φύγῃ, νὰ ἐξαφανισθῇ καὶ πάντα ἔμενε. Ὄχι, δὲν ὕπνηρε πειὰ κίνδυνος νὰ ἐκθῇ τὸ παιδί τῆς μὲ τὴν παρουσία τῆς, ἀφοῦ καὶ νῦν δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ. Ἦθελε νὰ παρακολουθῇ ἀπὸ μακριὰ τὴν ἀποθέωσι αὐτῆς τοῦ ἔρωτος, αὐτὴν τὴν ὑπέρτατη ἑορτὴ τῶν δυὸ ἀγαπημένων καρδιῶν, ἔστω κ' ἂν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ἢ νὰ ἀναστῇ τρελλή !

Τὴν ἐνδιέφερε ! Εἶχε παρακολουθῇ, εἶχε μάθει ἡ ἀπλῶς διασθανθῇ τὰ τελευταῖα δράματα ποὺ εἶχαν ἐκτυλιχθῇ στὸν πύργο. Ἡ κακὴς ὄρες εἶχαν περάσει πειὰ... Τώρα θὰ σήμαινε ἡ χρυσὴ ὥρα γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους. Τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς χωρίσῃ στὸ μέλλον.

Ἀγαπιόντουσαν κ' ἡ μαρκησία τοὺς λάτρευε ὅσο τοὺς λάτρευε κ' ἡ Ἰβία ἡ Μαρινέττα.

Κ' ὁμως φοβῶταν ἀκόμα, ἀπὸ συνήθεια.

Ἐξαφνα, ἡ Μαρινέττα ἀνασκήρτησε ἀκούγοντας μιά τραχεῖα φωνὴ ποὺ τῆς φώναζε:

— Ἐ, καλὴ μου γυναίκα, κουφὴ εἶσαι !

Ἡ μητέρα τῆς Ρίτας κύτταξε αὐτόν ποὺ τὴν εἶχε φωνάξῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τις μακρυὲς τῆς θλε-φαιίδες ποὺ ἔκρυβαν πάντα τὸ ὄρατο τῆς θλέμματος.

Ἦταν ἓνας ἄντρας μὲ τὰ ρούχα ἀναστατωμένα, μὲ τὸ ποικίμοσ τοῦ λερωμένου, μὲ τὰ μαλλιά του καὶ τὰ γένεια του ἀχτένιστα.

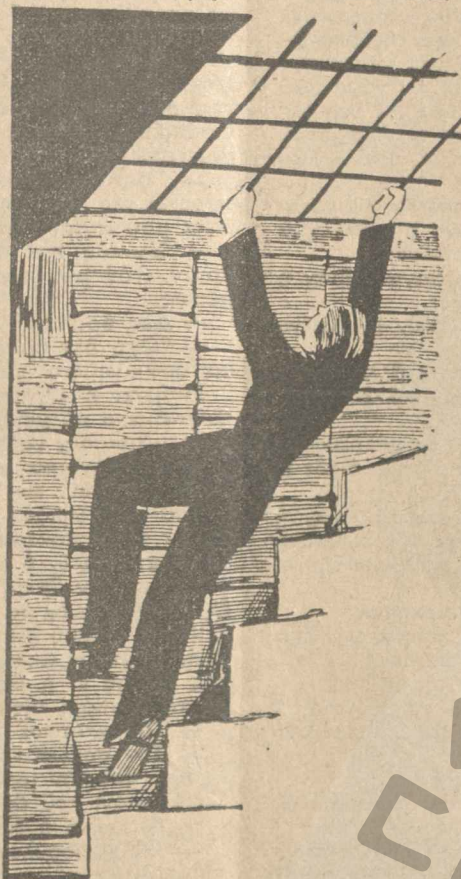
— Βλέπεις σὲ ποιά κατάστασι θρίσκομαι, ξανάπε στὴ Μαρινέττα, νευριασμένος ἀπὸ τὴ σιωπὴ τῆς. Μοῦ συνέδῃ κάποιο μικρὸ δυστύχημα καὶ, σὺν νὰ μὴ ἔφτανε αὐτό, ἔχασα τὸν δρόμο μου.

Ἡ Μαρινέττα, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, ἀρχισε νὰ τραγουδᾷ γλυκὰ κάποιο τραγοῦδι.

— Διάβολε ! Εἶναι τρελλή ! εἶπε ὁ ξένος χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ περισσότερη προσοχή. Ἀς δοῦμε τί ὑπάρχει μέσα σ' αὐτὴν τὴν καλύβα...

Ἡ Μαρινέττα, χωρὶς νὰ κινηθῇ καθόλου, ἐξακολούθησε τὸ μόνον τραγοῦδι τῆς. Μὰ δὲν ἔχανε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς τὸν ἀπροσδόκητο ἐπισκέπτη τῆς.

Ἐκεῖνος, ἀφοῦ μπῆκε μέσα στὴν καλύβα καὶ θρῆκε ὅτι τοῦ χρειαζόταν, ἀρχισε νὰ κάνῃ τὴν τουαλέττα του μπρο-

Ὁ Ρόγκμπυ κατάρθωσε νὰ πιασθῇ ἀπ' τὰ κάγκελλα:..

στὰ σ' ἓνα μικρὸ καθόεφτη.

— Ἔτσι, ὅπως ἤμουν, μουρμούρισε, ἔμοιαζα μὲ κλέφτη ! Καὶ μὲ σαρκαστικὸ τόνο, πρόσθεσε:

— Πάντως ὄχι μὲ κλέφτη τῆς Τραπεζῆς τῆς Γαλλίας !

Ἡ Μαρινέττα ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, σταμάτησε μὲ μιά τὸ τραγοῦδι τῆς. Τὸ θλέμμα τῆς καρφώθηκε ἐρευνητικὸ ἐπίμονο, ἀγριο στὸν ξένο ποὺ συμπεριφερόταν μὲρσα στὴν καλύβα τῆς, σὺν νὰ ἦταν στὸ σπῆτι τοῦ.

Μὲ μιά ἀργὴ κίνησι, χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῇ ὁ ξένος, ἔεκρέμασε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἓνα εἶδος δρεπανιοῦ ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦσε, ὅταν πῆγαινε στὸν θειρισμὸ καὶ τὸ ἔκρυψε μὲ μιά φεγαλέα κίνησι κάτω ἀπὸ τὴν ποδιά τῆς.

Ἐνα μυστικὸ ἐνστικτο τῆς ἔλεγε ὅτι τὸ αὐτοσχέδιο αὐτὸ ὅπλο θὰ τῆς χρειαζόταν. Ἐπειτα στάθηκε πάλι ἀκίνητη καὶ περιέμενε.

Ὁ ἀγνωστος διώρθωσε ὅσο μποροῦσε, τὴν ἀταξία τῆς τουαλέττας του κ' ἔπειτα κυττάχῃε στὸν καθρέφτη κ' αὐταρέσκεται.

— Μπᾶ ! εἶπε. Ἡ μαρκησία θὰ μὲ δεχθῇ ὅπως κ' ἂν εἴμαι. Θὰ τῆς παραγγείλω στὴν ἀνάγκη ὅτι εἶμαι ἀπὸ ἐξ ἰσῶ καλὴ οἰκονόμεια, ὅσο κ' ἡ μέλλουσα νύφη τῆς. Αὐτὴ τὴ φορά, πρέπει νὰ ἐνεργήσω γρήγορα καὶ νὰ πετύχω. Ὁ Ζεμπριάν θρίσκει στὴν ἀετοφωλιά του κ' ὁ νεαρὸς Μονφόρ σὲ ταξίδι. Ἔτσι θὰ κάνω μιά καλὴ «μπάζα» ποὺ ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶναι ἡ τελευταία.

Ἡ ἡμέρα ἐν τῷ μεταξὺ προχωροῦσε. Ὁ ξένος κύτταξε τὸ πανόραμα ποὺ ἀπλωνόταν μπροστά του καὶ φώναζε ἁ-ρούμενος:

— Ἡ τύχη γύρισε... Διάβολε ! νὰ ὁ πύργος, ὁ πύργος μ ο υ ἢ πύργος μ α ς, γιατί θὰ γίνῃ δικός μ ο υ ἢ δικός μ α ς !... Καθένας μὲ τὴ σειρά του!...

Καὶ θγαίνοντας ἔξω, χωρὶς νὰ πῇ μιά λέξι στὴ Μαρινέττα, τράβηξε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν δημόσιον δρόμο.

Ὁ Ρόγκμπυ — γιατί αὐτὸς ἦταν — πῆγαινε νὰ ἐπαναλάβῃ θρασύτατα τὴν ἀπόπειρα τοῦ ἐκθιασμοῦ ποὺ ἔκανε καὶ στὸν πυργοδεσπότη τοῦ Κέν - Ἀθὲν, κ' ἡ ὁποία λίγο ἔλειπε νὰ τοῦ στοιχίσῃ πολὺ ἀκριβά.

Αὐτὴ τὴ φορά, θὰ πετύχαινε ἀσφαλῶς καὶ χωρὶς κανένα κίνδυνο — κατὰ τὴν γνώμη του, τοῦλάχιστον — γιατί ἡ μαρκησία μόλις θάκούγε τὰ πρῶτα τοῦ λόγια, θὰ κυριεύεταν ἀπὸ τρόμο καὶ θὰ προσπαθοῦσε νὰ τοῦ κλείσῃ τὸ στόμα μὲ χρυσάφι, μὲ ἀφθονο χρυσάφι...

... ..

Καθὼς ὁ ἄθλιος προχωροῦσε στὸν δρόμο, ἀνασκήρτησε ἔξαφνα τρομαγμένος. Εἶχε ἀκούσει νὰ τοῦ φωνάξουν τὸ ὄνομα του:

— Ρόγκμπυ

Γύρισε καὶ κύτταξε...

Ὁ Ζεμπριάν εἶχε προβάλεῖ ἀπὸ ἓνα μονοπάτι τοῦ δάσους θαδίζοντας γρήγορα πρὸς τὸν πύργο. Εἶχε μάθει τὴν ἀπόδρασι τοῦ αἰχμαλώτου τοῦ καὶ πῆγαινε πρὸς τὴν μαρκησία, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀφήσῃ μόνη στὴν διάθεσι τοῦ ἐκθιαστοῦ.

— Κατάρ ! μούγγρισε ὁ Ρόγκμπυ. Μὰ εἶναι λοιπὸν ὁ διάβολος ὁ ἀνθρώπος αὐτός ;... Ἀ! αὐτὴ τὴ φορά εἰμαστε δυὸ καὶ ὄχι τρεῖς !...

— Δυὸ ἢ τρεῖς, εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα !... Τὸ κόλπο σου ἀπέτυχε καὶ πάλι καὶ δὲν θὰ πατήσῃς τὸ πόδι σου στὸν πύργο, ἄθλιε !... Σοῦ τὸ λέω ἐγὼ, ὁ Ζεμπριάν !

— Τί λέτε ; ἔκανε εἰρωνικά ὁ Ρόγκμπυ. Καὶ ἂν θέλω νὰ πῶ δυὸ λογικά στὴν μαρκησία ἢ στὴ θετὴ σας κόρη τὴν Ἰβία, τὴν κόρη τοῦ Ἀρνόλντ, τὴν κόρη τοῦ κ λ ε φ τ η ;

Ἡ σκηνὴ ποὺ ἐπακολούθησε ἀμέσως μετὰ τὰ λόγια αὐ-

τά, διαδραματίστηκε με ταχύτητα κεραυνού.

Ο Ζεμπριάν ύψωσε το χέρι του και κατάφερε ένα τρομερό ράπισμα στον έκθιαστή.

Μά εκείνος, πιο νέος και πιο εύκινητος, ρίχτηκε εναντίον του ηλικιωμένου ευπατρίδου, τον έρριξε κάτω και τον άρπαξε από τον λαιμό.

Την ίδια στιγμή όμως μία γυναίκα πρόβαλε μέσ' από τα δέντρα και ώρμησε προς τους δυο άνδρες που κυλινδρούσαν κάτω. Όταν έφθασε κοντά τους, σήκωσε το δρεπάνι της και χτύπησε μ' αυτό τον Ρόγκμπυ στο κεφάλι.

— "Α! καταραμένη! Καταραμένη! ούρλιαξε η Μαρινέττα, — γιατί αυτή ήταν.

XXV

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

"Ενώ στη Βρετανία διαδραματιζόντουσαν τα γεγονότα αυτά, ο Ρενέ ντε Μονφόρ και ο Μπερνάρ εξακολουθούσαν το έργο τους στο Παρίσι.

Τους ξαναθρίσκουμε να συσκέπτονται μέσα στο λαμπρό μέγαρο των Μονφόρ της λεωφόρου του δάσους της Βουλώνης, το οποίο ο Ρενέ είχε ανακαινίσει τελευταία για να εγκατασταθή σ' αυτό με τη Ρίτα άμέσως μετά τον γάμο του.

Χάρis στις αποκαλύψεις του λοχαγού Ρενιέ, οι δυο άνδρες είχαν σχηματίσει πεδιά τη γνώμη τους: η μελαχροινή γυναίκα, η μυστηριώδης έρωμένη του Άρνολντ, ήταν η Μαγκαλί, η Άγρια ή Μαύρη.

"Ισως, μά γι' αυτό δεν είχαν καμιά απόδειξη, το καταραμένο εκείνο πλάσμα να είχε και συνένοχο στο έγκλημα τον παλαιό έραστή της, τον δολοφόνο Μπιννεμόρ.

Μά ποῦ ήταν τώρα οι ένοχοι ή τουλάχιστον πού ήταν η Μαγκαλί;

"Επειτα από τόσα χρόνια, πώς να ξαναβρουν το χαμένο αυτό ίχνος.

Ο Ρενέ ντε Μονφόρ, μη βρίσκοντας τίποτε άλλο, διετύπωσε αυτήν την ιδέα που την είχε σκεφτή πολλές φορές ως τότε και την είχε απορρίψει.

Με τα καινούργια στοιχεία που έχουμε, θά μπορούσαμε τώρα να θάλουμε την αστυνομία να ενεργήσει. Διαθέτει παγκόσμια μέσα, τα οποία λείπουν από μας...

— Πραγματικά, είπε ο Μπερνάρ με σκεπτικό ύφος, η αστυνομία δεν μπορεί να μας άρνηθή πεία την συνδρομή της. Θά της ανακοινώσουμε το δνομα της μελαχροινής γυναίκας, μά...

— Μά; ρώτησε ανυπόμονα ο νεαρός μαρκήσιος.

— Μά, εξακολουθώ ο παλαιός αρχιεπισκόπος, έχω κάποιο φόβο πού δεν τολμώ να τον διατυπώσω...

— "Ελα, Μπερνάρ, φίλε μου, εξηγήσου.

— Λοιπόν, θά εξηγηθώ. "Ας υποθέσουμε τ' αδύνατα, ή αστυνομία ξαναθρίσκει την Μαγκαλί και τον... συνένοχό της.

— Τον Μπιννεμόρ ή κάποιον άλλο δολοφόνο;

— Ναί... Τότε τα πράγματα θά ήταν περίφημα. Μά ως υποθέσουμε ότι συνένοχός της είναι ο...

— Ο Άρνολντ! συμπλήρωσε ο Ρενέ, χλωμιάζοντας.

— Ναί. Πρέπει να τα προβλέψουμε όλα... "Αν συμβή αυτό, τότε θά πάμε αντίθετα προς τον σκοπό μας... Το σκάνδαλο θά είναι τεράστιο! Για σκεφθήτε!

— "Εχετε δίκιο, είπε ο νεαρός μαρκήσιος αποθαρρημένος. Και πρέπει έπισης να προβλέψουμε τις ψεύτικες κατηγορίες πού αυτή ή Μαγκαλί θά διατυπώση εναντίον του.

— Ναί, ναι, κύριε Ρενέ. Δεν φθάσαμε ακόμα στο τέλος της αποστολής μας.

"Εχουμε την μυστική πεποίθηση ότι ο Άρνολντ έπεσε θύμα έγκλήματος. Μά πριν κινητοποιήσουμε την δικαιοσύνη και την αστυνομία, πρέπει να έχουμε την απόλυτη, τη θέβαιη απόδειξη.

— Πρέπει λοιπόν να περιοριστούμε στα μέσα τα δικά μας μόνο. "Εχουμε θάρρος... "Ας ελπίσουμε! Και άς έργασθούμε!

"Εκείνη τη στιγμή, ένα διακριτικό χτύπημα άκούστηκε στην πόρτα του σαλονιού, όπου γινόταν αυτή ή συζήτηση.

— Έμπρός! είπε ο Ρενέ.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ..

"Αγοράζουμε εις απόλυτως ίκανοποιητικές τιμάς, εις τιμάς διπλάσιαι των διεθιοπωλών, παλαιά θιβλία, έφημερίδες και περιοδικά, έσω και εις φύλλα, πρό του 1900 φυλλάδια διάφορα και μονόφυλλα, παλαιά έγγραφα, φωτογραφίας, εικόνες, παλαιά προγράμματα θεάτρων κτλ. κτλ. Πληρώμη άμεσος, άπόλυτος έχευθήσια.

Πληροφορία κ. Χ. Σταματίου, γραφεία «Μπουκέτου», Κήπος Κλαυθμώνος, 3-8 μ. μ. καθ' έκαστην και τας Κυριακάς.

"Ενας ύπνρτης μπήκε μέσα φέροντας ένα τηλεγράφημα σ' ένα δίσκο από παληό σκαλισμένο άσχημο.

— Ο Ρενέ το πήρε και το άνοιξε.

— Μου έπιτρέπεις, κύριε Μπερνάρ;

— "Ω! κύριε μαρκήσιε...

— "Α! πάλι ξεχάσατε... Δεν υπάρχει εδώ κανένας μαρκήσιος για σένα... Μά... μά... τί συμβαίνει; Καμιά νέα συμφορά;

— Συμφορά στο σπίτι σας, κύριε Ρενέ;

— Τό φοβάμαι, αλλοίμονο!... "Η μητέρα μου με παρακαλεί με το τηλεγράφημα αυτό να ξαναγυρίσω έπειγόντως. "Ασφαλώς κάτι πολύ σοβαρό πρέπει να συμβαίνει...

— Δεν θά μπορούσα να σάς φανώ χρήσιμος σε τίποτε; ρώτησε ο Μπερνάρ.

— "Εσείς πρέπει να συνεχίσετε το έργο μας εδώ.

— "Εχετε δίκιο!... Λοιπόν, σάς άποχαίρετώ, κύριε ντε Μονφόρ, και σάς εύχομαι να μη συμβαίνει τίποτε κακό.

— Ευχαριστώ, καλέ μου φίλε, ευχαριστώ!

Και, αφού άλλαξαν μια έγκάρδια χειραψία, χωρίστηκαν: ο Μπερνάρ για να γυρίση στο σπίτι του στο Ζουανβίλ και να σκεφθή και ο Ρενέ για να πάρη την ταχεία άμαξοστοιχία των Ρενών.

Από τον σταθμό του Μονπαρνάς, έστειλε τηλεγράφημα στον πύργο, αναγγέλλοντάς την έπιστροφή του. "Ετσι, φθάνοντας στον σταθμό του προορισμού του είχε την εύχρηστη έκπληξη να δη εκεί τη μαρκησία και τη Ρίτα πού τον περιμέναν.

— "Ας είναι εύλογημένος ο Θεός! φώναξε όρμώνας προς αυτές.. Φοβήθηκα τόσο. Μά τί συμβαίνει λοιπόν, μητέρα μου αγαπημένη;

— Συνέβη ένα άτύχημα στον έξάδελφό μας ντε Ζεμπριάν. Τον μετέφεραν στον πύργο και θέλει να σέ δη άμέσως.

— Δεν θρίσκειται σε κίνδυνο;

— "Οχι, δεν θρίσκειται πεία σε κίνδυνο, άπάντησε ή Ρίτα συγκινημένη, μά ο κλονισμός ήταν σοβαρός.

Μπήκαν κ' οι τρείς στο άμάξι πού ξεκίνησε άμέσως, διευθυνόμενο με μεγάλη ταχύτητα προς τον πύργο.

"Η μαρκησία ντε Μονφόρ - Κεραντέκ διηγήθηκε τότε στο γυιό της την τραγική περιπέτεια, ή μάλλον όσα ήξερε απ' αυτή γιατί δεν είχε μάθει όλη την αλήθεια.

Τού είπε δηλαδή πώς το πρωί ο κ. ντε Ζεμπριάν πήγαινε να την έπισκεφθή, όταν έξαφνα δέχθηκε την έπιθεση ενός κακοποιού, ο όποιος τον χτύπησε έπικίνδυνα στο κεφάλι και τον άρπαξε έπειτα απ' τον λαιμό για να τον πείξη. Σίγουρα δέ θα τον σκότωνε, αν δεν επενέβαινε την τελευταία στιγμή μία δυστυχισμένη τρελλή, ή Μαρία - ή Άπλη, ή όποια άκουσε από το γειτονικό δάσος τον θόρυβο της πάλης κ' ή όποια χτύπησε τον κακούργο στο κεφάλι με το δρεπάνι της.

— Τον σκότωσε; ρώτησε ο Ρενέ.

— Τον σήκωσαν σχεδόν έτοιμοθάνατο, άπάντησε ή μαρκησία, και τον μετέφεραν στον σταθμό της χωροφυλακής. Το δρεπάνι του άνοιξε τον κρόταφο. Είναι χαμένος.

— Κι' αυτή ή δυστυχισμένη;

— Οί χωροφύλακες ήθελαν να την συλλάβουν. Μά, χάρις στην έπέμβαση του κ. Ζεμπριάν και τη δική μου, καθώς και του δημάρχου, την άφησαν έλεύθερη...

— Την έπήρατε στον πύργο;

— "Α! όχι!... Θελήσαμε να την πάρουμε, μά εκείνη ούτε στάθηκε ν' άκούση τίποτε. "Όταν ή Ρίτα την πλησίασε για να της μιλήση, ή φτωχή τρελλή έφυγε τρέχοντας χωρίς ν' άκούση τίποτε. Δεν είν' έτσι, πολυαγαπημένη μου μικρούλα;

— Μάλιστα, μαμά Αίμέ, άπάντησε ή Ρίτα. "Εφυγε κλαίγοντας. Ναί, την είδα καλά πού έκλαιγε... Αυτό με κατασυνέκρινε, μ' άναστάτασε... "Ω! πόσο θά ήθελα να μάθω ποιά είναι αυτή ή γυναίκα πού σώζει έτσι τους ανθρώπους απ' τον θάνατο.

— Πού σώζει έτσι τους ανθρώπους απ' τον θάνατο; ξαναείπε ή μαρκησία ξεφυσισμένη.

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ..

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΜΟΥ ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΡΟΜΠΙΝΣΟΝ

[Ένα άποκαλυπτικό άρθρο της συζύγου του μεγάλου αυτού καλλιτέχνη της όδόνης.]

Θ Α έχετε άσφαλώς παρατηρήσει πόσο διαφορετικός φαίνεται ο χαρακτήρας ενός ανθρώπου στην ιδιωτική ζωή του και στο έπάγγελά του. Αυτή ή διαφορά είνε άληθινά έκπληκτική και μάλιστα στους καλλιτέχνες της όδόνης. Το ίδιο λοιπόν συμβαίνει και με τον σύζυγό μου, τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Από τούς ρόλους των γκάγκστερς πού δημιουργεί όλοι τον φαντάζονται τρομακτικό άνθρωπο. Κι' εγώ ή ίδια όσο και να τον αγαπούσα, όσο κι' αν έδλεπα ότι ήταν τρυφερός μαζί μου, πάντα, είχα την ιδέα ότι στην τσέπη του έκρυβε ένα πιστόλι. Κι' όταν παντρευτήκαμε είχα την άφέλεια να ψάχνω τα ρούχα του για να το άνακαλύψω!

"Από αυτό πού σας άναφέρω μπορείτε τώρα να καταλάβετε την ιδέα πού έχουν σχηματίσει οι φίλοι του κινηματογράφου για τον άνδρα μου. Κι' αυτοί άκόμη οι γκάγκστερς τον λατρεύουν. Τόν θεωρούν ένα «καλό παιδί»... κι' άνθρωπο του «κουαφιού» των!

"Εν τούτοις ούτε ή θαυμαστριάς του, ούτε οι λάτρες της έδδόμενης τέχνης, ούτε κι' εγώ ή ίδια κ' ή φίλες μου έχουμε δίκιο. Ο Έντουαρντ Ρόμπινσον στην ιδιωτική ζωή του δεν μοιάζει καθόλου με τον άγριο κι' έκδικητικό άνθρωπο της όδόνης πού μπλέκει πάντα σε σκοτεινά έγκλήματα και άνταρσιαστικές υποθέσεις. Είνε σωστό άρνάκι. Για να υπερασπισθώ δέ την φήμη του είχα το θάρρος να γράψω αυτό το άρθρο. Δεν ξέρω αν σάς έτυχε ποτέ ν' αγαπήσετε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής σας έναν άνθρωπο. Είδατε πώς τον υπερασπίσασθε όταν τον κατηγορούν και μάλιστα όταν αυτός δεν έχει τα σφάλματα πού του άποδίδουν; "Ε, το ίδιο άκριβώς συμβαίνει και με μένα. Και άκριβώς γι' αυτό θά σάς εξηγήσω με κάθε λεπτομέρεια την ζωή του για να θάλω μία και καλή τα πράγματα στη θέσι τους.

Ο Έντουαρντ Ρόμπινσον είνε ένα μεγάλο παιδί πού άγαπάει τις τρυφερότητες και τα χάδια. Με παντρεύτηκε από έρωτα. "Ηθελε, όπως μου εξήγησε, να έχη μία γυναίκα κοντά του, για να τον ξεκουράζη από την κοπιαστική έργασία του!

— Κλάντυς, μου είχε δηλώσει, κάνω μία ζωή χωρίς ένδιαφέρον. Μέσα στο «στούντιο» θάφα διαρκώς τα χέρια στο άίμα. Μεταβάλλομαι σ' ένα φθονερό και θηριώδη άνθρωπο πού κανονίζει με το πιστόλι όλες τις δουλειές του. Καταλαβαίνω ότι αυτή ή ζωή σιγά-σιγά με δηλητηριάζει. Γι' αυτό σε παρακαλώ να με βοηθήσης να συνέλθω, Σ' άγαπάω κι' εσύ είσαι για μέναν εκείνο το τρυφερό πλάσμα πού θά εξαγνίση την ψυχή μου. Δίχως εσένα δεν έχει κανένα ένδιαφέρον ή ζωή.

Τού το υποσέθηκα. Κι' έπειτα άρχισα να προσέχω τις συνηθειές του και τις άσχολίες του. Στην αρχή όμως τρόμαξα και φοβήθηκα ότι δεν ήμουν τόσο δυνατή για να φέρω ως το τέλος το έργο πού είχα αναλάβει. Ο Έντουαρντ Ρόμπινσον ήταν φοβερός ξενούχτης, μέθυσος, έρωτοπαθής, βίαιος κι' άκόμα κτηνώδης! "Ηταν άκόμη νευρικός, έκδικητικός, θάναυσος. Είχε έπίσης έναν φοβερό έγωισμό και θεωρούσε τον έαυτό του ως τον καλλίτερο των ανθρώπων. Και το πιο τραγικό απ' όλα ήταν γκρινιάρης. Τα πάντα του φταίγαν και ποτέ δεν ήταν εύχαριστήμενος με τίποτε. Μά δεν άπογοιτεύθηκα. "Ηξερα ότι και τα πιο άγρια θηρία της ζούγκλας μπορούν να εξημερωθούν φταίει να θρεθώ ο κατάλληλος θηριοδασκτής. "Ενοίσα λοιπόν ότι κι' εγώ έπρεπε να παίξω αυτό τον ρόλο. Το ρόλο του θηριοδασκτή.

Κι' άρχισα να του κόβω ένα, ένα τα έλαττώματά του. Στην αρχή τον έκανα ν' αγαπήση την οικογενειακή άτιμόσφαιρα. Ξενυχτούσα μαζί του παίζοντας γιατί ή πίνοντας λικέρ, τού έλεγα εύθυμες ιστορίες και τού φερόμουν με τέτοιο τόπο ώστε να έχη την έντύπωση ότι δεν θρίσκειται με την γυναίκα του αλλά με μία τρυφερή φίλη του. Ο Έντουαρντ διασκέδαζε πολύ από αυτή την περιπέτεια. Κι' όταν την θάρρησε είχε συνηθίσει τόσο πολύ την ζωή του σπιτιού ώστε δεν τού έκανε καθόλου κέρη να ξενοχτάη

με τις συντροφίες του. "Επειτα άρχισα να τον συγκινώ με τούς αισθητισμούς μου κι' ό,τι και αν μου έκανε άπέφευγα να τον έρεθίζω. Σκεφτόμουν ότι είχα να κάνω μ' έναν άρρωστο. Και υπέφερα μ' έγκαρτέρησι τα μαρτύριά του.

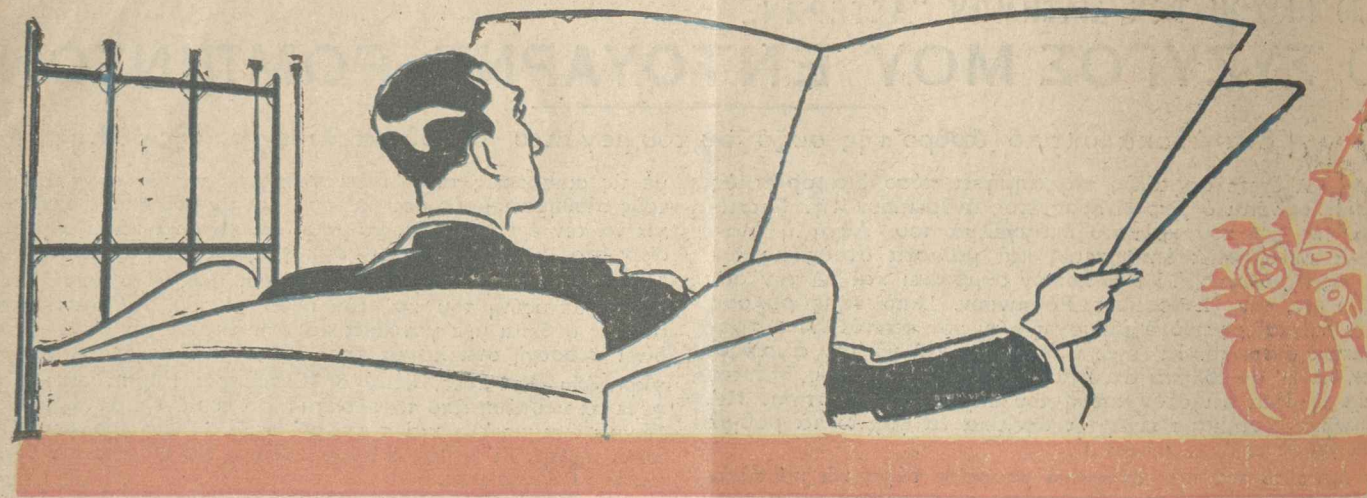
"Αλλωστε με την υπερβολική αγάπη μου, είχα άποκτήσει την έμπιστοσύνη του και τον σεβασμό του. Κι' όταν ένας άνδρας σέβεται μία γυναίκα και την έκτιμά την άκούει και δίνει προσοχή στα λόγια της. "Ετσι κιόλας έπαψε να με γκρινιάζει. Και τότε, όταν ο Έντουαρντ Ρόμπινσον κατάφερε να γλυτώση από τα έλαττώματά του έγινε άγνώριστος. "Εγινε ένα μεγάλο και τρυφερό παιδί. "Ενας πραγματικός καλλιτέχνης. Κι' αυτός ο ίδιος μάλιστα δεν πίστευε στο θαύμα της αγάπης μας.

— Δεν φανταζόμουν, μου εξώμολογήθηκε, ότι ήταν δυνατόν ποτέ, μέσα σε τόσο λίγο διάστημα να γίνω ένας τόσο καλός άνθρωπος. "Αν όλες ή γυναίκες ήταν τόσο τρυφερές, τόσο έξυπνες και τόσο άξιολάτρευτες όπως εσύ θά συνιστούσα σ' όλους τούς άνδρες να παντρευτούνε. Μά ο γάμος είνε ένα παράξενο παιχνίδι. Τις καλές γυναίκες τις

(Συνέχεια στη σελίδα 58).

Μία έκφραστική φωτογραφία του Έντουαρντ Ρόμπινσον

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Η ΠΟΝΗΡΙΕΣ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ

Ο Ύψηλάντης στην Άνατολ, Ελλάδα. Ένα γράμμα στο ν' Ανδρουτσο. Ο Όδυσσέας πειρατώνει. Η ψευτεχρυσεία του. Η άφιξη του πρίγκηπα στο Δίστομο. Το κέλυπο με τις καλτσοδέτες. Όπου έπεμπεκίνει ο γιατρός του Ύψηλάντη. Η άφαιμάζις. Ένα φέμα που πληρώνεται με αίμα !...

ΚΑΤΑ την Επανάστασι, ο Πρίγκηψ Δημήτριος Ύψηλάντης κι' ο Νικηταράς, ο περίφημος Τουρκοφάγος, μπόκανε με τα στρατεύματά τους στην Άνατολική Ελλάδα, με τον σκοπό να χτυπήσουν τους Ιουρλούς.

Πρίν όμως συναντηθούν με τους Τούρκους και πρίν δοθῇ μάχη, ο Ύψηλάντης ήθελε να ειδοποιησῇ και τὸν Όδυσσέα Ανδρουτσο, να πάη να τὸς συναντήσῃ με τὰ παλληκάρια του.

Ο Ανδρουτσοσ θρισκόταν τις ἡμέρες αὐτὲς στὸ Δίστομο. Πρὸς τὰ ἐκεῖ τράβηξε κι' ο Ύψηλάντης με τὸν Νικηταρά. Δὲν μπόκανε όμως στὸ Δίστομο. Στάθηκαν σ' ἕνα χωριὸ ἐκεῖ κοντὰ κι' ἀποφάσισαν νὰ στείλουν γράμμα στὸν Όδυσσέα με πεζοπόρο, νὰ τρέξῃ νὰ τὸς συναντήσῃ τὸ γρηγορώτερο.

«Έτσι κι' ἔγινε.

Ο Πρίγκηψ Ύψηλάντης ἔγραψε τὰ καθέκαστα στὸν Ανδρουτσο κι' ἔδωσε τὸ γράμμα στὸν ταχυδρόμο νὰ τὸ πάη τὸ ταχύτερον. Με τὸ γράμμα του αὐτὸ ο Πρίγκηψ καλοῦσε τὸν Όδυσσέα νὰ τρέξῃ νὰ τὸν συναντήσῃ «α ὁ θ ἡ μ ε ρ ὁ ν».

Ο Ανδρουτσοσ πήρε τὸ γράμμα τοῦ Ύψηλάντη, τὸ διάβασε καὶ σούφρωσε τὰ φρύδια του, τὰ τρομερά, δασυτάτα ἐκεῖνα φρύδια, πού ἦσαν, θαρρεῖς, δευτερες μουστάκες πάνω ἀπ' τ' ἀγρία μάτια του.

Πειράχτηκε ὁ Ρουμελιώτης καπετάνιος. Πειράχτηκε γιὰ τὴν περήφανο καὶ πεισματάρη.

Νὰ πάρ' ὁ τρισκατάρτος ! Γιὰ κανένα μικροκλέφτη τὸν ἔπαιρνε ὁ Πρίγκηψ καὶ τοῦγραφε νὰ τὸς εἰπῇ νὰ τὸν συναντήσῃ «αὐθημερόν» !...

«Ακούς ἐκεῖ «αὐθημερόν» !

«Ὅχι λοιπόν. Δὲν θὰ τοῦ γινότανε τὸ χατήρι κι' ἂς ἦτανε χίλιες φορές Πρίγκηψας, ἂς ἦταν ἕνας Ύψηλάντης. Ἦταν κι' αὐτὸς ὁ ἔακουστός Ανδρουτσοσ πού τὸν ἔτρεμε Τουρκία κι' Ἀρβανιτιά !

Κάθησε λοιπόν ὁ παμπόνηρος Ρουμελιώτης καπετάνιος κι' ἔγραψε στὸν Ύψηλάντη πὺς θὰ πήγαινε ν' ἀνταμώσουν τὴν ἄλλη μέρα. «Δ ἐ ν ἔ ρ χ ο μ α ι σ ἡ μ ε ρ α, τοῦγραφε, κατὰ τὸν ὀρισμό σας, γιὰτὶ συμβαίνει νὰ εἶμαι λιγὰκι ἄ ρ ρ ω σ τ ο ς».

Ο Ύψηλάντης δὲν ἤξερε ἀπὸ τέτοιες πονηρίες καὶ τέτοια πείσματα. Ἦταν ἕνας γενναῖος ἀλλὰ καὶ ἀδὸς καὶ καλόκαρδος εὐπατρίδης. Μόλις λοιπόν ἔλαβε τὸ γράμμα τοῦ Όδυσσέα πίστεψε τὴν ψευτιά του καὶ διάταξε ἀμέσως τοὺς στρατιώτες του νὰ τοιμαστοῦν νὰ τραβήξουν γιὰ τὸ Δίστομο.

«Έτσι κι' ἔγινε. Τὸ στράτευμα ξεκίνησε.

Ο Ανδρουτσοσ οὔτε φανταζόταν ἕνα τέτοιο ἀπρόσπο. Καθόταν σ' ἕνα σπῖτι στὸ Δίστομο, ρουφούσε τὸ τσιμποῦνι του καὶ κουβεντολογοῦσε με τὸς χωριάτες, γιὰ νὰ περῇ ἡ ὥρα.

Ξαφνικὰ ἕνα παλληκάρι του μπόκε μέσα στὸ σπῖτι καὶ τὸν πληροφόρησε πὺς φτάνει ὁ Ύψηλάντης.

«Ὁ πονηρὸς Όδυσσέας σάσισε.

— Φτοῦ, νὰ πάρ' ἡ ὀργή, νὰ πάρῃ !...

Τέτοιο ξαφνικὸ δὲν τὸ περίμενε.

Καὶ τώρα τί γίνεται ;

Νὰ βγῇ ψεύτης στὸν Πρίγκηπα ;

Αὐτὸ δὰ δὲν τὸ βελε με κανένα τρόπο.

Πετάγεται λοιπόν ἀπάνω, διώχνει τοὺς χωριάτες καὶ πέφτει στὸ κρεβάτι καὶ προστάζει τὸ γραμματικὸ του :

— Βγάλε γρηγορὰ τις καλτσοδέτες σου !

— Γιατί, καπετάνιε ;

— Βρὲ βγάλτες πού σου λέω... Βγάλτες ἀμέσως καὶ δέσε μου σφιχτὰ τὰ χέρια πάνω ἀπ' τὸν ἀγκῶνα. Δέστε σφιχτὰ νὰ φουσκώσουν καὶ νὰ μελανιάσουν.

Τὶ νὰ κάνῃ ὁ γραμματικός ;

Ο Όδυσσέας δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ ἀντιρρήσεις. Ο λόγος του ἦταν προσαγῇ κι' ἀλλοίμονο σ' ὅποιον δὲν ὑπάκουε !

Υπάκουσε λοιπόν καὶ σφιχτόδεσε τὰ χέρια του.

Σὲ λίγο νὰ σου κι' ὁ Ύψηλάντης !

Μόλις τὸν εἶδε νὰ μπαίνει, ὁ Ανδρουτσοσ ἄρχισε νὰ ψευτοδογγῇ.

— «Ὁχ !... «Ὁχ !... «Ὁχ !...

— Καλημέρα, καπετάνιε. Τί ἔχεις ; τοῦ λέει ὁ Πρίγκηψας.

— «Ὁχ !... «Ὁχ !... Τὶ νῶχω, Πρίγκηπά μου, ἀρρωστή- μένος εἶμαι !...

Ο Ύψηλάντης, σάν προνοητικὸς ἄνθρωπος εἶχε πάρει μαζὺ του καὶ τὸ νιατρό του. Γύρισε λοιπόν καὶ τοῦ σύστησε νὰ ἐξετάσῃ τὸν ἀρρωστό.

Τ' ἀκούει ὁ Ανδρουτσοσ καὶ ἀποσασιζέται.

Μὰ τί νῆκανε ; Ν' ἀρνηθῇ ; Δὲν στεκόταν διάολε !...

Ἀφῆσε λοιπόν τὸν γιατρό νὰ κάνῃ τὴ δουλειά του.

Σκύβει ἐκεῖνος στὸ κρεβάτι κι' ἐξετάζει τὸ σφυγμὸ τοῦ ἀρρωστοῦ καπετάνιου.

Παρακολουθεῖ τὸν σφυγμὸ του καὶ κουνάει τὸ κεφάλι του.

Ο Όδυσσέας τὸν κοιτάει με τὴν ἀκρὴ τοῦ σπιθόβολου γιὰτιοῦ του καὶ σκέφτεται : «Μωρέ, γιὰτὶ κουνάει τὴν «τσό- τρα» του αὐτὸς ὁ μπεζεθέγκης ;»

Σηκώνεται τέλος ὁ γιατρός, τεντώνει τὸ κορμί του καὶ (Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΣΕΝΑ ΜΟΝΟΝ ΑΓΑΠΩ !..

ΤΟΥ ΡΟΒΕΡΤΟ ΜΠΙΑΝΚΙ

ΓΙΑ τὸν Πάολο Τζιάλι δὲν ὑπῆρχε ἄλλη γυναίκα, ἀπὸ τὴν Φλώρια. Μόλις εἶχε μπε- σὴ ζωὴ του κι' ἀμέσως τ' ἄλ- λαζε τὸν χαρακτήρα του. Ο Πάολο, αὐτὸς ὁ ἀδιόρθωτος Πάολο, εἶχε πάψει νὰ εἶναι γυ- ναικάς. Δὲν γύριζε πειὰ σάν σθεῦρα μέσα στὸν δρόμο νὰ κυνηγᾷ τὰ κορίτσια, δὲν γά- ζευε στὰ κέντρα με τὶς κυρίες καὶ δὲν ἐπιθυμοῦσε πειὰ ἐρωτι- κὲς περιπέτειες. Ἡ ἀνησυχία εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴν ψυχὴ του καὶ τὴ σκέψι του. Μιά ἀπόλυτη γαλήνη εἶχε γεμίσει τὴν ὑπαρ- ξί του. Εἶχε γίνῃ καλὸς καὶ τρυφερὸς σάν ἄνθρωπος πού δὲν εἶχε νοιώσει ποτὲ τις κα- κίες τοῦ κόσμου Ἀλήθεια πό- σο εὐκόλα ξεχνάει κανεὶς τις θλίψεις καὶ τις ἀπογοητεύσεις τῆς ζωῆς, ὅταν εἶναι εὐτυχισμέ- νος ! Ο Πάολο διαρκῶς τώρα πειὰ ἔκανε ὄνειρα.

— Θεέ μου ! σκεφτόταν, εἶ- ναι λοιπόν δυνατόν νὰ γίνων- ται τόσο εὐτυχισμένοι οἱ ἄνθρω- ποι με μιά τρυφερὴ ματιά μιάς γυναίκας !

Κι' ὡστόσο ἔτσι θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν. Τὸ καταλάβαινε ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ του.

Ο Πάολο ἦταν ἐνθουσιασμέ- νος πού ἀγαποῦσε τὴν Φλώρια. Στὰ ραντεβού τους κάνανε σάν παιδιά. Γελοῦσαν ἀπὸ τὴν καρ- δια τους. Με τὸ τίποτε. Με μιά τρέλλα πού περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό τους. Με μιά ἰδέα τους. Κάποτε καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ ἕνα δρόμο ἀκούσαν μέσα στὴ νύκτα τοὺς ἡχους ἐνὸς παθητι- κοῦ ταγκό. Ἦταν ἕνα ραδιό- φωνο πού διασκέδαζε τοὺς ἐνοί- κους μιάς κατοικίας. Στάθηκαν καὶ τ' ἀκούγαν. Κι' ἀσυναίσθη- τα ἀγκαλιάστηκαν κι' ἄρχισαν νὰ χορεύουν.

«Ἀλλὰ γιὰ ποῖο λόγο νὰ μὴ εἶναι εὐτυχισμένοι, ἀφοῦ ἀγα- πῶνταν ; Βέβαια ὁ Πάολο αὐτὴ τὴ λέξι δὲν τὴν εἶχε ἀ- κούσει παρὰ μιά φορὰ ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Φλώριας. Μιά νύχτα, σὲ μιά στιγμή πού ἐκεῖνη εἶχε κυριευθῇ ἀπὸ τὸ πείσμα της. Τὸ θυμώπαι ὡστόσο κι' ἀναγά- λιαζε ἡ ψυχὴ του. Ἡ Φλώρια ἐ- πέμενε νὰ γίνῃ κομψὸς καὶ κοκ- κῆς σάν τὸν παλιὸ της φίλο.

— Όλο γι' αὐτόν, μοῦ μιλάς τῆς παραπονέθηκε ὁ Πάολο.

— Μ' ἀφοῦ τὸν σκέφτομαι πάντα, τοῦ φώναζε ἐκεῖνη.

— Τότε, τῆς εἶπε με μιά συγ- κρατημένη θλίψι στὴ φωνή ὁ Πάολο γιὰτὶ δὲν τοῦ τηλεφω- νεῖς. Δὲν ἔχεις τὸ θάρρος νὰ ἐναπλάς μαζί του ;

— Όχι, θὰ βάλω τὴν ἀδελ- φή μου νὰ τοῦ τηλεφωνήσῃ. Δὲν

μ' ἔχεις ἱκανὴ νὰ κάνω αὐτὴν τὴν τρέλλα ; Πές μου αὐτὸ θὰ σὲ πειράξῃ ;

— «Ὁ,τι σ' εὐχαριστεῖ ἐσένα, εὐχαριστεῖ καὶ μένα, τῆς εἶπε ὁ Πάολο.

— «Ὁχι, ὀχι... θέλω νὰ μοῦ πῆς ἂν θὰ σὲ πειράξῃ...

«Ἄν θὰ τὸν πειράξῃ ; Μὰ ἦταν νὰ συζητῇται αὐτὸ τὸ πράγμα ; Ποιὸς ἄνδρας δὲν θὰ πληγωνόταν ἂν ἔφευγε ἀπὸ κοντὰ του ἡ γυναίκα πού λατρεύει ; Ἰδιαιτέρως μάλιστα γι' αὐτόν πού ἡ Φλώρια ἦταν ὀλόκληρη ἡ εὐτυχία του. Ὡστόσο ἔκρυψε τὸν πόνο του καὶ τῆς δήλωσε με καλωσύνη :

— «Ἀκουσε, Φλώρια, σὲ παρα- καλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ τοῦ τηλεφωνήσω ἐγώ. Μὴ φαντα- σθῆς ὅτι δὲν ἔχω αὐτὸ τὸ θάρ- ρος. Θὰ προσποιηθῶ μάλιστα τὸν εὐθυμο καὶ τὸν ἐνθουσιασμέ- νο : «—Κύριε, θὰ τοῦ πῶ, ἡ Φλώρια διαρκῶς μοῦ μιλάει γιὰ σὰς : Γιὰ τὴν εὐγένειά σας, γιὰ τὴν καλωσύνη σας, γιὰ τὴν κα- λὴ συμπεριφορὰ σας. Σὰς πα- ρακαλῶ νὰ τῆς τηλεφωνήσετε, λοιπόν, καὶ νὰ τὴν παρηγορή- σετε. Ἐγὼ φαίνεται ὅτι δὲν τὰ καταφέρνω. Μοῦ πῆρε, ὅπως λένε τὸν ἀέρα. Δὲν μ' ἀκούει σὲ τίποτε... Κι' ἐπειδὴ ἐγὼ θέλω πάντα νὰ τὴν βλέπω χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη γιὰτὶ τὴν ἀγα- πῶ παραποῦ γι' αὐτὸ σὰς ζη- τῶ ὡς χάρι νὰ συνδεθῇτε ἄλλη μιά φορὰ μαζί της... Ἐγώ ; Τί πρόκειται νὰ κάνω ἐγώ ; Καὶ τί σὰς νοιάζει ; Τί σὰς ἐνδιαφέ- ρει τὸ άτομό μου ; Ἐκεῖνο πού θέλω εἶναι νὰ βλέπω χαρούμε- νη τὴν Φλώρια. Μόνο νὰ τὴν προσέχετε. Μὴ τὴν κακομαθαί- νετε σάν ἕνα χαϊδεμένο παιδί. Θὰ τὸ πιστέψετε ; Τὴν εἶχα γνωρίσει τόσο ἀθῶα, τόσο καλὴ καὶ τὴν θῆκα ἀγνώριστη. Ἡ Φλώρια εἶναι μιά σωστὴ γυναί- κα με καρδιά. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι μόνο ἕνα κουκλάκι πού θὰ διασκεδάσῃ τὴν πλῆξι τῆς ὥριμης ἡλικίας σας. Χρειάζεται ἕνα δυνατό ἄνδρα πού νὰ στη- ριχθῇ στὸ χεῖρι του καὶ νὰ πε- ράσῃ τὸν δρόμο τῆς ζωῆς δι- χως νὰ πληγώθῃ ἀπ' τ' ἀγκά- λια της. Ἄν ἀισθάνεσθε τὸν ἑαυτοῦ σας ἱκανὸ καὶ τώρα ἀ- κόμη δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τῆς τηλεφωνήσετε. Μὰ προσέχετε. Μὴ παίξετε κανένα ἀτιμο παι- γνίδι. Μὴ τὴν ἐγεγράψετε με μιά ἱσορροπικὴ τρυφερότητα γιὰ νὰ σὰς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ τὴν ἐξευτελίσετε ἐπειδὴ ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ σας. Θὰ τὴν πληγώσετε θανάσιμα. Ἡ Φλώρια δὲν ση- κώνει προσβολὰς. Εἶναι ἕνας δυνατὸς χαρακτήρας καὶ ἔχει νὰ κρίνῃ αὐστηρά τις πράξεις

της. Δεν παρασύρεται. Μά μ' έσας πού της δημιουργήσατε μια καλή ανάμνησι μπορεί να παρασυρθεί. Γι' αυτό σας παρακαλώ να κυττάξετε καλά την καρδιά σας για να δείτε αν υπάρχει σ' αυτήν αληθινός έρωτας. "Αν είναι πείσμα, ζήλεια, κακία ή μίσος και προσποιείσθε τον έρωτευμένο για να την τιμωρήσετε, σας όμολογώ ένα πράγμα πού δεν τό είπα ακόμη σε άλλον άνθρωπο:

»Υπάρχουν κάτι καταστήματα πού πουλάν μερικά ένδι-αφέροντα μετάλλια παιγνιδάκια. Είνε ξέρετε πολύ κομ-ψά και συμπαθητικά. Παίρνουν έφτά σφαίρες. Κι' αδειά-ζουν μονομιάς. Ένα τέτοιο κομψοτέχνημα πάντοτε μου ά-ρεσε. Σκέφτομαι λοιπόν να τ' αγοράσω. "Αν την προσθά-λετε, αν της πληγώσετε την καρδιά, αν την ξευτελίσετε θα έρθω να σας έπισκεφθώ στο γραφείο σας. Κι' εκεί μπροστά στο ίδιο τηλέφωνο από τό όποιο άρχισε ή ρω-μαντική έρωτική ιστορία σας, με φιλολογικές συζητήσεις και παραμύθια, θα σας σκοτώσω ! "Ας ελθετε πολύ μεγα-λειτερός μου. "Ας έχετε γκριζα μαλλιά. Δεν ύπάσχει γε-ρασμός στον έρωτα. Μη φαντασθήτε δε ότι θα διστάσω. "Αγαπώ την Φλώρια και θέλω να την βλέπω εύτυχισμένη.»

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΣΚΙΤΣΑ

— Δεν θα τό κάνης αυτό! φώναζε άνήσυχη ή Φλώρια, όταν έκείνος τελείωσε. Δεν πρέπει να τό κάνης. "Αν θές να πεθάνω κάνε αυτήν την τρέλλα σου !... Θές να με χάσης λοιπόν για πάντα ά-πό κοντά σου ;...

Ο Πάολο ένοιωσε την καρδιά του να ραγίζεται. "Αν έκανε την άγάπη της κατα-λάβαινε ότι δεν θα είχε πειρά την δύναμι να ζήση. "Ωστό-σο επέμεινε.

— Μά γιατί δεν θές να τοϋ τηλεφωνήσω ; Αυτό πού θα τοϋ πω είναι τόσο λογικό !... άπόρησε.

Η Φλώρια τόν κύτταξε κα-τάματα με μια παράξενη χαρά στο πρόσωπό της. Καί ξαφνικά, δίχως καθόλου να τό φαντάζεται, ή Πάολο έ-σκυψε και τοϋ ψιθύρισε θια-στικά στ' ατί:

— Γιατί σ' αγαπώ, κου-τέ !...

Και γέλασε σκαδαλισμέ-νη κι' έκείνη από αυτήν την τόσο αϋθόρμητη όμολογία της.

Ο Πάολο έμεινε σάν χα-μένος.

Ήταν ή δεύτερη φορά πού άκουγε από τό στόμα της Φλώριας αυτήν την λέξη.

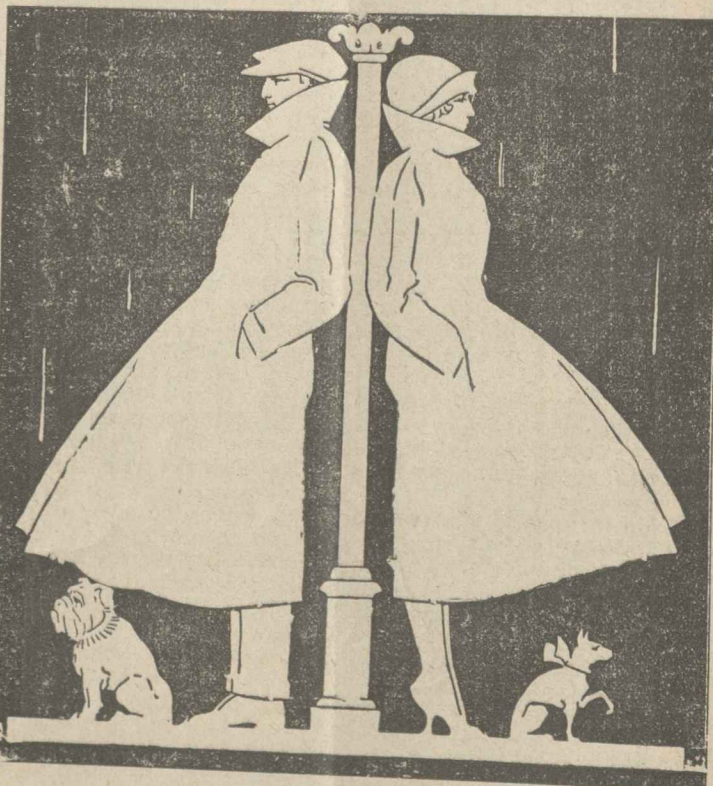
Έπειτα από πέντε χρόνια γνωριμίας. Δεν μπορούσε ώ-στόσο παρά να την πιστέψη. Δεν ήταν δυνατό να μη την πιστέψη. Δεν μπορούσαν να λένε ψέματα τζε μια τέτοια στιγμή αυτά τζα ζωγραφισμένα χείλη. Δεν ήταν δυνατό να τόν κοροΐδευαν αυτά τζα τόσο άθωα παιδικά μάτια πού είχαν μια άπέραντη γλυκύτητα. Δεν μπορούσε αυτό τό πλάσματάκι πού έσφιγγε στην άγκαλιά του και τό γέμι-ζε χάδια και φιλιά να είχε τέτοια προσποίηση. "Άλλως τε για ποιών λόγο να παίξει μαζί του ; Χάθηκαν τζασι άλλοι πζο καλλίτεροι και πζο... άνόητοι από αυτόν ; Δεν ύπήρ-χε καμιά άμφιβολία λοιπόν ότι τόν αγαπούσε.

Κι' ή Πάολο με πνιγμένη την φωνή από την συγκίνηση κι' ένω ένοιωσε την καρδιά του να τρέμη από εύτυχία έ-σφιξε την Φλώρια πάνω στο στήθος του και της ψιθύρισε !

— Κι' εγώ σ' αγαπώ ! Μόνον έσένα, αγαπώ, Φλώρια...

Η Φλώρια ήταν ή μόνη γυναίκα πού είχε σκλαβώσει για πάντα την καρδιά του.

Όσον για τόν άλλο ; Ήταν μια ιδιοτροπία της Φλώριας, μια πονηρία για να δοκιμάση και να εξασφαλίση την άγά-πη τοϋ Πάολο.

Τα πρώτα ρίγη

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

Τοϋ κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΜΕ ΚΡΙΘΑΡΑΚΙ

Γίνεται μια σύθρασις με κρεμμύδια ψιλά κομμένα και ξανθισμένα με θούτυρο ή λάδι. Προσθέτουν τις μισές ψίγες από τις ντομάτες πού έχουν άνοιχτή για γέμισμα καθώς και τό ζουμί τους, μαιντανό ψιλό και άλατοπίπερο και ά-φοϋ πάρει μερικές θράσεις, ρίχνουν άνάλογη πάστα κρι-θαρακι ή κουσκουσε και αφήνουν να σιγοβράση με σκε-πασμένη κασαρόλα, ώστε να μισοβράση ή πάστα !...

Έν τζω μεταξύ, έχουν θράσει μερικά αυγά σφιχτά, τζα καθαρίζουν, τζα κόβουν ψιλά κομματάκια και τζα προσθέ-τουν, άφοϋ μισοβράση ή πάστα, καθώς και λίγο τυρί τριμ-μένο τζα άνακατεύουν καλά και γεμίζουν τις ντομάτες και ψήνονται στο φούρνο, όπως συνήθως.

Είς ήμέρας νηστείας αντί θούτυρο θάζουν μόνον λάδι και παραλείπονται τζα αυγά.

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΜΕ ΣΠΑΝΑΚΙ

Βράζουν πρώτα τό σπα-νάκι με νερό και άλάτι χα-ρίς να παραβράση. Τό στραγγίζουν και τό στίθουν καλά και τό χοντροκοπι-ζουν με μαχαίρι ή τό κόβουν στη μηχανή τόν κυμά.

Ξανθίζουν λίγο κρεμμύδι ψιλό με θούτυρο, ρίχνουν τό σπανάκι και τό αφήνουν να πάρη μερικές θράσεις με λί-γο γάλα ή νερό, ρίχνοντας και πολύ λίγο ρύζι. Κι' ά-φοϋ θράση ακόμα δέκα λε-πτά της ώρας σκορπουν μέ-σα μια ή δυο ψυχτερις τριμ-ματα τυρί φέτα ή ζήρο τριμ-μένο. Μαζύ δε ρίχνουν και 3-4 αυγά χτυπημένα πρώτα στο πιάτο όπως για έμελέ-τα με άλατοπίπερο.

Τις ντομάτες τις άνοίγουν και τις γεμίζουν όπως συνή-θως προτοϋ βμας βάλουν τη γέμισι, τις άλατοπιπερώνουν λίγο και πασπαλίζουν μέσα λίγη ζάχαρι και γαλέττα.

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ

Φτιάχνουν πρώτα ένα ψευ-δοπιλάφι, δηλαδή θάζει τό πιλάφι μόνον με θούτυρο, όμως να θράση έντελώς τό ρύζι. Άφοϋ τραβήξη δε τό νε-ρό, τοϋ τρίβουν μέσα μπόλικο άσπρο τυρί φέτα τρίμμα, ή έν έλλείψει αυτόϋ τυρί τριμμένο μακαρονιών επίσης δε και λίγο μαιντανό ψιλό. Με αυτό γεμίζονται ή ντομάτες, τις όποιες άλατοπιπερώνουν λίγο και τις πασπαλίζουν μέ-σα με λίγη γαλέττα. Ψήνονται δε στο φούρνο, όπως συνή-θως. Μπορούν επίσης να σιγοψηθούν και σε καραβάνα φαρ-δειά ή κασαρόλα φαρδειά με λίγο νεράκι και θούτυρο, σκεπασμένες με καπάκι ώστε να τις ψήση καλά ή άτιώ.

Τέλος άφοϋ ψηθούν, είτε στο φούρνο ή σε κασαρόλα, χτυπούν σε τσανάκι άνάλογα αυγά με λιγάκι γάλα ή νε-ρό, άλάτι, πιπέρι, ένα-δυο κεσέδες, γιαούρτι και λίγο λε-μόνι. Καθώς δε είναι ζεστές - ζεστές από τό φούρνο περι-χύνουν τό αυγόλεμονο και τις ξαναβάζουν στο φούρνο ή σε φωτιά κανένα τέταρτο της ώρας, ώστε να πήξη τό αυ-γολέμονο,

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ. ΣΜΙΘ.

(Συνέχεια από τό προ-ηγούμενο)

Ο άγαθός Ιερεύς, ή φίλος και προστάτης τοϋ Φιλίππου — τοϋ έ-γραφε ή πάτερ Μαρτί-νος — θρискόταν στα

ένδότερα τοϋ Νέου Μεξικού.

Έτσι ή ζωγράφος έξακολουθούσε να μένη στη Νέα Ύ-όρη και τόν Μάρτιο τόν διαδέχθηκε ή Άπρίλιος κι' αυτόν πάλι ή Μάιος.

Ο Φιλίππος λυπώταν πολύ γι' αυτό, άν και δεν έλεγε ποτέ τίποτε. Παρηγοριώταν ωστόσο με την ιδέα, ότι ή πά-τερ Ίωσήφ έλειπε ακόμα κι' ότι ή Δέα δεν είχε άνάγκη πειρά από τη βοήθειά του.

Είχε λυτρωθή πειρά απ' την άησυχία για την τύχη της άγαπημένης του φίλης και μπορούσε να περιμένη πζο ύπο-μονετικά τη στιγμή της άναχωρήσεως.

Έκτός απ' αυτό, ή ζωή του τώρα ήταν ευχάριστη. Ή γηραιά λαίδη "Ενομπορτ από την ήμέρα πού της είχε έξο-μολογήθ τό σφάλμα του με τό ψεύτικο ποντικάκι, φαινό-ταν λιγώτερο άύστηρη άπέναντί του, κι' ύπήρχαν μάλιστα στιγμές πού τοϋ φερόταν σχεδόν τρυφερά.

Η όμοιότης τοϋ Φιλίππου με τόν πεθαμένο πρωτότοκο γιού της, την όποια στην άρχή άρνιόταν να την παραδε-χθή, είχε άρχισει τώρα να εξασκή μια παραδοξη επίδρασι σ' αυτήν, μια επίδρασι σχεδόν ακατανίκητη.

Επίσης κι' ή Λούση, μολοντί ή σχέσεις τους κάθε άλ-λο παρά έγκάρδιες ήταν, είχε άφήσει πειρά τό ακατάδεχτο ύφος της και καμμιιά φορά, ξεχνώντας την άπόστασι πζο τζα χωρίς, καταδεχόταν να παίξη μαζί του.

Από την ήμέρα πού ή μικρούλα κληρονόμος είχε τρο-μάξει τόσο, άντικρύζοντας τό ψεύτικο ποντικάκι, ή Φιλί-ππος την έβλεπε με διαφορετικά μάτια.

Γι' αυτόν δεν ήταν πειρά ή άνάσθητη κούκλα, όπως την είχε νομίσει στην άρχή, άξια μόνο να φοράη πολυτελείς τουαλέτες και να παριστάνη τη μεγάλη κυρία.

Άπεναντίας έβλεπε τώρα πώς ήταν ένα πλάσμα λεπτο-καμωμένο σάν θάζε από πορσελάνη πού είχε άνάγκη από προσοχή και φροντίδα. Ή σκηνή με τό ψεύτικο ποντικάκι ήταν πολύ ωφέλιμη γι' αυτόν. Τοϋ είχε διδάξει πολλά πρά-γματα. Κι' έν πρώτοις, ότι μια μικρούλα πού άνήκει στην άριστοκρατία, μπορεί να είναι πζο έπιδεκτική σε συγκινή-σις και πζο εύπαθής από ένα κορίτσι πού έζησε μέσα στη φτώχεια, όπως ή Δέα, — ότι έκείνο πού φαίνεται σ' έναν άνθρωπο ωραίο και πολύτιμο πράγμα, όπως ήταν γι' αυ-τόν τζα "παιδιά" τοϋ πάτερ Ίωσήφ είναι για τζα άλλους άντικείμενο φρίκης, — ότι ένα φτωχό και άπόκληρο παιδί σάν αυτόν, δεν πρέπει ποτέ να έπιδιώκη να έξη στενές σχέσεις μ' ένα πάμπλουτο κορίτσάκι, άν δεν βέλη να δοκιμάση πι-κρές άπογοητεύσεις και τέλος ότι, σζόν κόσμο αυτό, ή πράξεις δεν κρίνονται με τζα ίδιο τρόπο απ' άλλους τζασι άθεράπων κι' ότι έκείνο τό όποιο άλλος θεωρεί ως "άθωο άστέιο", άλλοι τό νομίζουν άσυ-χρήστο σφάλμα.

Η σκέψις αυτές γεννήθηκαν σιγά-σιγά

Τραγουδώντα/ΤΗΝ ΑΥΓΗ

μέσα στο μυαλό τοϋ παιδιού.

Ποτέ ως τότε δεν τοϋ είχε δοθ ή άφορμή να μιλήση για τέτοια πράγματα με τόν πάτερ Ίωσήφ ή με την καλή του θεία Άντωνία, τζα τόσο άγαθούς και άφελείς έκείνους άν-θρώπους.

Τώρα ζούσε μέσα σ' ένα περιβάλλον πολύ διαφορετικό και πολύπλοκο. "Ο,τι έβλεπε κι' άκουγε τοϋ έκανε μεγα-λή έντύπωσι γιατί έρχόταν σ' αντίθεσι με ήτι είχε δει ή άκούσει ως τότε. Πολλά πράγματα μάλιστα δεν μπορού-σε να τζα έξηγήση και τοϋ κάκου θασάνιζε τό μυαλό να θρή, π. χ. ποιά άνάγκη ύπήρχε ν' αλλάζουν δώδεκα φορές πιάτο στο τραπέζι ή να θγάζουν ένα κομψότατο φόρεμα, τό όποιον φόρεσαν πζο δυο ώρες για να φορέσουν άλλο για τό γεύμα. Δεν μπορούσε επίσης να καταλάβη γιατί δεν έπρεπε να παρουσιάζεται στο σαλόνι με τζα μαροκαίν πα-πούτσι του, αλλά έπρεπε να φοράη λουστρίνια, — γιατί, όταν έμπαιναν στην τραπεζαρία, έμεναν όλοι όρθιοι ως ή-του να καθήση ή λαίδη "Ενομπορτ, και πολλούς άλλους τύπους ακόμα, ή τήρησις τζαν όποιών, καθώς τοϋ έλεγαν οι θεοί του γονείς, αποτελούσαν δείγμα καλής άνατροφής.

Ο Φιλίππος, παρ' όλ' αυτά, νόμιζε ότι έκανε τό καθή-κον του στην έντέλεια, ακολουθώντας τις άρχές πού τοϋ είχε διδάξει ή θεία Άντωνία σύμφωνα με τις όποιες έπρε-πε να φέρεται ευγενικά πζος όλους και πζος τζασι ύπηρε-τας ακόμα, να είναι ειλικρινής, ύπάκοος και καλόκαρδος. "Όσα χρήματα είχε, τζα έδινε στους φτωχούς με μεγάλη προθυμία, προστάτευε πάντα τζασι άδυνάτους εναντίον τζασι ισχυρών και υπερασπιζε τζασι άσθενικά παιδιά ή τζα δυστο-χισμένα ζώα εναντίον τζασι κακών παιδιών, πζο τζα θασά-νιζαν. Άγαπούσε τζασι πούλάκια κι' έβαζε πάντα ψίγουλα γι' αυτά στο παραθύρο και δεν παρέλειπε ποτέ να θγάλη τό καπέλλο του, όταν μιλούσε σε μια γυναίκα, όποιαν ή-ποτε κοινωνικής τάξεως κι' άν ήταν. Με δυο λόγια τέλος έκανε ήτι τοϋ υπαγόρευε ή έμψυτη καλώςή του κι' ή ευγενικός χαρακτήρας του.

Κάνοντας όμως όλ' αυτά έρχόταν συχνά σ' αντίθεσι με τις συνήθειες τοϋ καλού κόσμου άγόμενα στον όποιο ζού-σε τώρα. Τοϋ έκαναν μάλιστα παρατηρήσεις και τοϋ επέ-βαλλαν κανόνες πζο έδεσμεύσαν την έλευθερία του.

Ο Φιλίππος όμως δεν μπορούσε να ύποφέρη τζασι ψεύτι-κους και πλαστούς έκείνους τρόπους. Κι' αυτό τόν έκανε να ύποφέρη, να είναι μελαγχολικός και κατηφής, πράγμα πζο δεν ταιρίαζε στην ηλικία του. η "Ω! μέσα στο πνιγρό έκείνο περιβάλλον της ύψηλης άριστοκρατίας δεν άνέπνεε με την ίδια ευκολία κι' ευχαρίστησι, όπως στον κήπο της θείας Άντωνίας.

Τόν Μάρ, όταν άνθισαν τζα δέντρα και πρασίνισαν οι θάμνοι, ή Φιλίππος έαναγεννήθηκε μαζί τους. Περνούσε ό-λες τις ώρες πζο ήταν έλεύθερος, στους άπέραντους κή-πους της Νέας Ύόρκης και πζο πάντων στο περίφημο κεντρικό πάρκο.

Τοϋ άρεσε να ξαπλώνεται κάτω από τζα δέντρα και ν' άναπολή τις περασμένες ευ-τυχισμένες ήμέρες.

Κι' έν τζω μεταξύ ή νοσταλγία του με-γάλανε όλοένα.

"Ω! πζοσο θά ήθελε να έαναγορεύη στη Νέα Ορλεάνη !... Είχε έλπίσει κι' είχε χαρή τόσο ή καυμένος, όταν ή κ. "Εν-

συμπορτ του υποσχέθηκε πώς θα ξαναπήγαιναν εκεί την άνοιξη. Για πρώτη φορά, η έμπιστοσύνη του προς τον θετό του πατέρα είχε κλονιστή, επειδή δεν είχε κρατήσει την υπόσχεση που του έδωσε.

«Και τώρα, έλεγε, πού μπορώ να ξέρω ότι θα ξαναγυρίσουμε ποτέ, ότι θα ξαναϊδωθώ τη Δέα, τον πάτερ 'Ιωσήφ, τη Σελίνα και τον τάφο της θείας 'Αντωνίας;... Πού μπορώ να ξέρω αν δεν είναι γραφτό να μείνουν για πάντα σε μένα τα παιδιά του πάτερ 'Ιωσήφ...»

«Αλλά κάθε φορά, έπειτα απ' αυτές τις σκέψεις, η λογική επικρατούσε και πάλι.

Η όμορφιά του πάρκου τον παρηγορούσε για την παρατάση της διαμονής του στη Νέα Υόρκη...

Τον γοήτευαν η δροσερή εκείνη σκιά και τα τραγούδια των πουλιών. Πόσο τα αγαπούσε! Δεν ήξερε θέβαινα τα όνόματά τους όπως των πουλιών του κήπου της θείας 'Αντωνίας, το φτέρωμά τους δεν ήταν τόσο λαμπρό όπως του καρδινάλιου και του Σκώπη, δεν τραγουδούσαν τόσο γλυκά όσο εκείνα, — μά, παρ' όλ' αυτά, ο Φίλιππος τ' αγαπούσε...

Και τα πουλάκια όμως δεν άργησαν να καταλάβουν πώς είχαν να κάνουν μ' έναν καλό φίλο.

Έτρεχαν λοιπόν κοντά του: μόλις άκουγαν τη φωνή του και καθόντουσαν στους ώμους του.

Συχνά τα ώραία απογεύματα του 'Ιονίου, όταν η λαϊδή "Ενομπορτ κ' η Λούση περνούσαν με άμαξι από το κεντρικό πάρκο, τύχαινε να συναντήσουν τον Φίλιππο ξεπλωμένο στη χλόη όλο μακαριότητα, ενώ τα πουλιά φτερούγιζαν γύρω του κελαιδώντας.

— Πώς μοιάζει με μικρό άγριο! Έλεγε η λαϊδή "Ενομπορτ, στενωχρημένη που τον έβλεπε σ' αυτήν την στάση, την άρκετα ανάρμοστη, κατά την γνώμη της, με τα ρούχα αναστατωμένα.

— Δεν πιστεύω να μάς εΐδε και να μάς έρθη... πρόσθετε περιφρονητικά η Λούση, γυρίζοντας άλλο το κεφάλι της.

Έννοείτε πώς ο Φίλιππος ούτε καν τις έβλεπε...

Αυτός έβλεπε μόνο τον γαλάζιο ούρανό, τα πράσινα δέντρα, τ' αγαπημένα του πουλιά κι' ο νους του ίσως πετούσε μακριά, πολύ μακριά από εκεί...

Νόμιζε πώς ήταν ακόμα ο Φίλιππος της 'Αντωνίας, σκεφτόταν όπως και στον παλαιόν κήπο της επαύλεως, Ντεντρά και φανταζόταν πώς είχε τη Δέα κοντά του.

«Άλλοτε πάλι έκρυβε το πρόσωπό του μέσα στη χλόη κι' έκλαιγε σιωπηλά, αναπολώντας όσα δεν θα ξανάβλεπε πειά, όσα είχε τόσο αγαπήσει, πρόσωπα και πράγματα, τα όποια γι' αυτόν δεν ζούσαν παρά μέσα στην μνήμη του.

Στις αρχές του 'Ιουλίου, η κ. Βάν Νόρκου, η μητέρα της Λούσης, ξαναγύρισε από την Εύρωπη και πήρε την κόρη της μαζί με την παιδαγωγό της και την καμαριέρα της στη λουτρόπολη του Νιούπορτ, που συχνάζε τότε η αμερικανική αριστοκρατία.

Σε λίγες ημέρες έφυγε κ' η λαϊδή "Ενομπορτ και πήγε να τους συναντήσει εκεί.

«Ετσι ο γυιός της, η σύζυγός του κι' ο Φίλιππος έμειναν μόνοι στο μέγαρο της Νέας Υόρκης.

Τώρα όμως ο κ. και η κ. "Ενομπορτ φρόντιζαν για τον Φίλιππο λιγότερο από άλλοτε, χωρίς όμως και να τον παραμελούν έντελώς.

Η κ. "Ενομπορτ, η οποία ήταν άρρωστη, περνούσε τις περισσότερες ώρες της στο δωμάτιό της κι' ο σύζυγός της πήγαινε και της κρατούσε συντροφιά.

Η αδιαθεσία αυτή ήταν άφορμή νέας απογοητεύσεως για τον Φίλιππο, ο οποίος έλπιζε ότι, μια και δεν πήγαν στη Νέα Όρλεάνη την άνοιξη, θα πήγαιναν το φθινόπωρο στα βουνά και στα δάση τα όποια είχαν επισκεφθί τον περασμένο χρόνο.

Αλλά και η έλπίδα του αυτή διαψεύστηκε.

Πάντως με τα «παιδιά» του πάτερ 'Ιωσήφ, με τη ζωγραφική και με τα βιβλία δεν αισθανόταν και τόσο πληξι.

Όστόσο δεν έδειχνε την ίδια επιμέλεια που είχε άλλοτε. Ο καθηγητής που πήγαινε και του έκανε μαθήματα, παραπονιζόταν ότι ο Φίλιππος παρ' όλη του την εξαιρετική αντίληψη, δεν έδειχνε πια μεγάλο ζήλο για τα μαθήματά του...

Η φύσις ήταν το αγαπημένο βιβλίο του Φίλιππου. Η ξερη και στεγνή διδασκαλία του έφερνε πλῆξι και κούραση. Γι' αυτό χάθηκε πολύ όταν ήρθαν η διακοπές και έφυγε ο καθηγητής του.

Συχνά, στις μικρές του έκδρομες, έπαιρνε μαζί του και

τά «παιδιά» του πάτερ 'Ιωσήφ, για ν' αναπνεύσουν κι' αυτά, όπως έλεγε, λίγον καθαρό αέρα.

Τα έβαζε μάλιστα να κάνουν τα γυμνάσματά τους στο υπαίθριο, αλλά όχι, και τόσο συχνά, γιατί τον περιτριγύριζαν άμέσως όλα τα παιδιά που θρискόντουσαν εκεί κοντά κι' όλα τα μαγκόπαιδα του δρόμου, πράγμα που δεν άρεσε καθόλου στον κ. "Ενομπορτ.

— Τι περίεργο πράγμα! Έλεγε στην σύζυγό του με κάποια δυσάρεσκιά. Το άρεσει να έχει συναναστροφές με τέτοια παιδιά!... Άμα τον βλέπει κανείς μαζί τους, νομίζει πώς είναι της ίδιας κοινωνικής τάξεως μ' αυτά!... Τι θα γίνει αυτό το παιδί και εγώ άρχισα ν' αμφιβάλω αν θα κατορθώσουμε να τον κάνουμε όπως θέλουμε...

— Μεγάλωσε, άπαντούσε με κάποια αδιαφορία η Λούρα κι' έχασε τώρα τη χάρη της παιδικής του ηλικίας... Δεν είναι πειά ούτε παιδί, ούτε έφηβος... ώστόσο παρ' όλες τις κλίσεις του αυτές που είναι αταίριαστες προς τη σημερινή κοινωνική του θέση, επιμένω ότι έχει λαμπρό χαρακτήρα στο βάθος κ' είμαι θέβαινη ότι θα κατορθώσουμε να τον μορφώσουμε όπως πρέπει και όπως άλλως τε μας επιβάλλει το καθήκον μας...

Ο κ. "Ενομπορτ δεν άπάντησε τίποτε στη σύζυγό του και η συνομιλία σταμάτησε στο σημείο αυτό.

Κατά τις αρχές του Σεπτεμβρίου, ένας αντίζηλος του Φίλιππου μπήκε μέσα στο σπίτι, ένας αντίζηλος φανερός και πανίσχυρος παρ' όλη την φαινομενική αδυναμία του: η κυρία "Ενομπορτ έφερε στον κόσμο ένα παιδάκι.

Η γέννησή του ήταν άφορμή μεγάλης χαράς για το ανδρόγυνό, και όταν το βάφτισαν το έδωσαν το όνομα του πατέρα του, Έδουάρδου.

Η λαϊδή "Ενομπορτ, μόλις έμαθε την ευχάριστη αυτή είδηση, διέκοψε τα λουτρά της και ξαναγύρισε στη Νέα Υόρκη και το νεογέννητο εγκαταστάθηκε στο διαμέρισμά, στο οποίο έμενε προηγουμένως η Λούση, με όλη την επισημότητα που το έδινε ο τίτλος του ως κληρονόμου των "Ενομπορτ.

Όταν ο Φίλιππος εΐδε για πρώτη φορά το νήπιο, κυριεύθηκε από μεγάλη συγκίνηση και τα μάτια και του πλημμύρισαν από δάκρυα, καθώς έσκυψε και φίλησε με προσοχή αλλά και με τρυφερότητα το ροδοκόκκινο μαγουλάκι του.

— Τι όμορφο παιδάκι! έιπε κυτάζοντάς το με αγάπη και θαυμασμό. Θα το αγαπώ πάντα με όλη μου την καρδιά και όσο είναι μικρό, θα το προσέχω και θα το περιποιούμαι.

Η κ. "Ενομπορτ είχε φοβηθί πολύ την πρώτη αυτή συνάντησι των δυο παιδιών της, του θετού και του γνησιού. Νόμιζε ότι ο Φίλιππος, θα κυριευόταν από ζήλεια. Άλλά ευχαριστήθηκε εξαιρετικά, όταν εΐδε την τόσο εγκάρδια κι' ειλικρινή συμπεριφορά του Φίλιππου προς το νεογέννητο.

Η λαϊδή "Ενομπορτ αγάπησε από την πρώτη στιγμή τον μικρό έγγονό της με την ίδια αγάπη με την οποία αγαπούσε και τη Λούση.

Η μόνη της λύπη ως τότε ήταν ότι δεν υπήρχε άρρεν κός κληρονόμος του ονόματος και της περιουσίας των "Ενομπορτ κι' ανατρίχιαζε με την ιδέα ότι ο «μικρός καταργάρης», όπως είχε ονομάσει από την αρχή τον Φίλιππο θα κληρονομούσε μια μέρα τον γυιό της. Γι' αυτό της φαινόταν τώρα πώς το νεογέννητο είχε 'ρθή στον κόσμο για να κάνει γαλήνιες κι' ευτυχισμένες τις τελευταίες της ημέρες. Και γι' αυτό ποτέ θασιλόπουλο δεν έγινε δεκτό με την ίδια χαρά, με την οποία έγινε το θρέφος, το οποίο κοιμόταν μακάρια στην πολυτελή και χρυσοστόλιστη κούνια του.

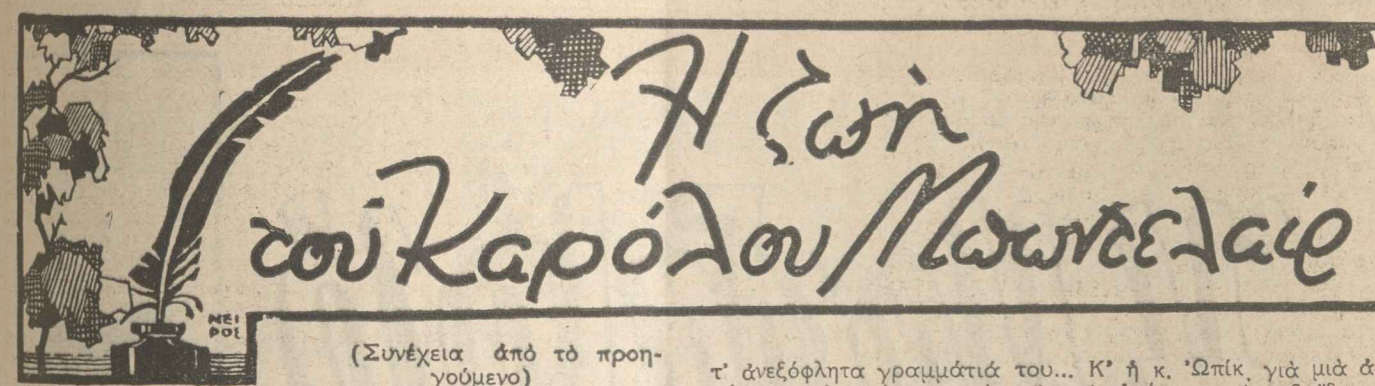
Ο Φίλιππος τα έβλεπε όλ' αυτά χωρίς το παραμικρό ίχνος ζηλοτυπίας. Άπεναντίας μάλιστα χαϊρόταν κι' εύχρεστίωνταν.

Όστόσο, χωρίς να ξέρη κι' ο ίδιος το γιατί, από μέρα σε μέρα, τα μάτια του γινότουσαν πιο μελαγχολικά και το πρόσωπό του πιο χλωμό και πιο σκυθρωπό.

Όταν άρχισαν να φυσούν οι φθινοπωρινοί άνεμοι, παραπονιζόταν ότι κρύωνε κι' ο εικόνος ο Βασίλ πρόσεξε ότι είχε δειχά, τον όποιον κανείς άλλος, έκτός απ' αυτόν δεν έπρόσεξε.

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Και τον έρχόμενο μήνα, της έγραφε πάλι: «Θα φύγω σε λίγες ημέρες».

Μά ο χειμώνας τελείωσε, η άνοιξη πέρασε κι' ο Μπωντελαίρ θρискόταν ακόμα στις Βρυξέλλες. "Όταν στο ξενοδοχείο, έβλεπε να φορτώνουν τις άποσκευές κάποιου ταξιδιώτη σ' ένα άμαξι, συλλογιζόταν: «Νά! Ένας ευτυχισμένος άνθρωπος. Φεύγει...»

Μά εκείνος έμενε...

«Πρόκειται να τελειώσω μερικά βιβλία που θα τα πουλήσω εδώ και που θα μου εξασφαλίσουν στη Γαλλία την γαλήνη μερικών μηνών».

Κακές δικαιολογίες! "Από το βιβλίο του για το Βέλγιο, για το οποίο έλεγε πώς ήταν πολύ προχωρημένο, δεν είχε γράψει τίποτε ακόμα, έκτός από μερικές σημειώσεις σ' ένα καρτέ.

Στην πραγματικότητα, πρέπει να ζητήσει κανείς την εξήγησι της παρατεινόμενης αυτής διαμονής του ποιητού στις Βρυξέλλες στην ψυχική του κατάσταση και στην άφορμή που προκάλεσε την αναχώρησή του απ' το Παρίσι.

Το Παρίσι, όπου είχε αφήσει τόσα χρέη, τον τρώαζε! Ο Μπωντελαίρ δεν μπορούσε ν' ακούσει πειά ούτε τ' όνομα του 'Αροντέλ, του τρομερού τοκογλύφου, που κι' από μακριά δεν έπαυε να τον απειλή. "Όταν ήθελε να μιλήσει γι' αυτόν έλεγε: «Ο πιστωτής μου που τόσο με τρομάζει!»

Μια μέρα ώστόσο αισθανθηκε τον έαυτό του καλλίτερα κι' αποφάσισε να φύγει. "Εγραψε γράμματα κι' έδωσε ραντεβού στο Παρίσι στον έκδοτη Μισέλ Λεβύ και σε πολλούς άλλους. "Ετρεμε από χαρά με τη σκέψη ότι μετά το Παρίσι θα πήγαινε στο 'Ονφλέρ, να φιλήσει την πολυαγαπημένη του μητέρα.

Μά έξαφνα, όταν πήγε στο γκιόσε το σιδηροδρομικού σταθμού για να θύαλη εισιτήριο, ένας τρόμος τον κυριεύσε. Ένας σκυλίσιος φόβος, η φόκη ότι θα ξανάβασκε την κόλαση του, ότι θα διέσχιζε το Παρίσι, ακολουθούμενος από τους πιστωτές του, στους όποιους δεν θα είχε να δώσει τίποτε.

Και ξαναγύρισε στο ξενοδοχείο του.

Κατά το τέλος του 'Ιουνίου 1865, η αγωνία αυτή γαλήνεψε κάπως. Μια ανάπαυλα παρατηρήθηκε στην πρόοδο του κακού. Και μια μέρα, ο ποιητής πήρε το τραίνο της επιστροφής στη Γαλλία.

Στις 4 'Ιουλίου, ο Μπωντελαίρ ήταν στο Παρίσι κι' εγκαταστάθηκε στο ξενοδοχείο του Σταθμού του Βορρά. "Από την κοινή κάμαρά του με το χαμηλό ταβάνι, άκουγε το εσθό αντίκλαλο της όγλοθούς της μεγαλόπολεως και το αδιάκοπο ποδοβολητό των αλόγων που τόσες φορές είχαν άνηχησει μέσα στο κρανίο του σαν το σφυροκόπημα των σκληρών του φροντίζων.

Στις 7 τούς μηνός θρискόταν στο 'Ονφλέρ. Ξανάβη στην άκρη τη μικρούλα έπαυλη, τον κήπο της, την καμπαρούλα του με τη θέα της στη Μάνχη, τη γκρίζα και μπ'ε με τα σέβια του Γκις, κρεμασμένα στον τοίχο, με τις όδογραφίες του Χουίσερ και του Μάρυον.

Μά από πάντων, ξαναβρήκε τη μεγάλη αγάπη της ζωής του, τη γρήα πειά μητέρα του. Ρίχτηκαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου κι' έμεναν έτσι πολλή ώρα κλαίγοντα.

Την άλλη μέρα, η κ. 'Ωπικ πρόσεξε ότι ο γυιός της ήταν περιφροντισ. Θλιμμένος. Τον έβαλε να καθήσει σ' ένα πάγκο του κήπου, τον ρώτησε, τον άνάγκασε να μιλήσει. Ο Μπωντελαίρ της όμολόγησε πόσο τον στενοχωρούσε

τ' ανεξόφλητα γραμμάτια του... Κ' η κ. 'Ωπικ, για μια ακόμα φορά, θρήνησε και για μια ακόμα φορά το έδωσε χρήματα για να πληρώσει...

Μόλις άνακουφίστηκε απ' αυτό το μεγάλο θάρος, ο Μπωντελαίρ, άρχισε να πληττή και στις 9 'Ιουλίου, σαρανταοχτώ ώρες μόλις μετά την άφιξή του, αποφάσισε να φύγει.

—Θα ξαναγυρίσω άμέσως, έιπε στη μητέρα του.

Και το ίδιο έραδυ, θρискόταν στο Παρίσι.

"Εμεινε εκεί έξη μέρες, κατά την διάρκειαν των όποιων ξαναείδε όλους τους φίλους του κι' όλους τους γνωστούς του κι' έξαφνα, προς γενική κατάπληξι, αποφάσισε να φύγει πάλι για το Βέλγιο.

Αυτό ήταν πειά άκατανόητο. "Από τις 11 'Ιουλίου, ο ποιητής είχε πάρει την απόφασι αυτή, γιατί, εκείνη την ημέρα, έστειλε ένα γράμμα στο Σαιντ-Μπέ, στο όποιο μεταξυ άλλων, του έγραφε: «Ξαναφεύγω για τη νύκτα...»

Μά η πραγματική κόλασι γι' αυτόν ήταν το Παρίσι, όπου φοβόταν μήπως συναντήσει, σε κάθε γωνιά του δρόμου, ένα πιστωτή του... "Εξ άλλου, μη ξεχνάτε και τη μελέτη του για το Βέλγιο, που έπρόκειτο πάντα να γράψει.

Και νά τον, στις 16 'Ιουλίου, πάλι στις Βρυξέλλες, στο ξενοδοχείο του «Μεγάλου καθρέφτη», σε μια κάμαρα ολόλευκη, παγωμένη και το καλοκαίρι —όπως γράφει ο ίδιος... Είχε ξεφύγει πάλι από τον 'Αροντέλ και τους άλλους...

Βδομάδες και μήνες πέρασαν πάλι. Στο Παρίσι, ο έκδοτης Γκαρνιέ, απέκρουσε τελειωτικά τις προτάσεις του ποιητού για την έκδοσι των 'Απάντων του. Τότε ο Μπωντελαίρ, από μακριά, άπευθύνθηκε προς τον 'Ανσέλ και με μια έπιστολή γεμάτη δικαιολογίες για το παρελθόν και γεμάτη ίκεσιές έπίσης κάτω από τα χτυπήματα του παρόντος, που τον συνέτριβε, έγραψε στον έπίτροπό του: «Αντιθέτως άνθρωπος των φιλολογικών υποθέσεων γι' αγαπή τη δική μου».

Ο 'Ανσέλ, ευτυχισμένος γι' αυτή την ένδειξι έμπιστοσύνης, άρχισε άμέσως τα διαβήματά του.

Και νά, πού τώρα ο κηδεμονευόμενος του, αυτό το άγνωστο και δύστυχο παιδί, με το όποιο τόσο είχε άναγκαστή να παλαίψη, του άπευθύνει μια πρώτη φορά στη ζωή του, συγχαρητήρια!

«Χίλια ευχαριστώ για το ζήλο σας. Τα καταφέρντε πολύ-πολύ καλύτερα απ' ό,τι φανταζόμουν».

Μια άλλη φορά, ο Μπωντελαίρ, του έγραψε ότι ντυρόταν τώρα για τις στενωχώριες και τις ένοχληρές, που το δημιούργουσε άλλοτε, πράγμα, που έκανε τον άγαθο 'Ανσέλ να κατασυγκινηθί.

Η ανάπαυλα στην ύγεια του Μπωντελαίρ, διατάσσεται ως το Δεκέμβριο του 1865. Μά έξαφνα τότε, η κρίσις του έμεινε πια συνεχής και κάθε φορά πιο όξεια. "Όπως γράφει ο ποιητής, η κρίσις του έρχόντουσαν κατά τον έκδοτο πρό-... "Ενώ ήταν ανέλως καλά, έαφνικά, τον έπαιναν άρηρηδες, μια ανεξήγητη εσθία. Κι' έπειτα, ένας τρομακτικός όνος στο κεφάλι. Για να μη πέσει κάτω τότε πιανόταν άνα τα έπιπλα, μά τα παρέσυρε κι' αυτά μαζί του στην τώσι του. "Υστερα το κορμί του πλημμύρισε στον κρύο πόδα, ξερινόσε χολή ή άφρο κι' έπακόλουθωσε μια κατάσταση τρομερής καταπτώσεως.

(Ακολουθεί)

Η Βλαστά

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΣΕΧΙΚΟ

ΔΕΝ την ζήτησα τη Σόνια, τήνε θρήκα... Τό δνομα της Σόνιας ήτανε Μαρία, μά σ' εκείνο τό σπίτι της είχαν δώσει ένα όνομα πιο ποτριωτικό: Βλάστα.

Ήταν 16 ή 17 χρονών, λεπτοκαμωμένη και ξανθή και τὰ χρώματά της ήταν τόσο ζωηρά, ώστε φαινόταν σαν μιά κούκλα πλασμένη από ζάχαρι, και χρωματισμένη από έναν άρχαριο ζωγράφο, πού δέν ήξερε τίποτε από αποχρώσεις και σκιές, μά της έβαλε ένα άλλο κόκκινο στά μάγουλα, τό καταγάλανο χρώμα του καλοκαιριάτικου ουρανού στά μάτια, καθαρό κρεμέζι στά χείλη, και τήν ιδανική άσπράδα του ανθρώπινου σώματος στό μέτωπο. Τά μαλλιά της είχαν κείνη τήν κίτρινη γαλάδα του άχγρου, μά, άργότερα, όταν έπαψε νά τὰ βάφει, είχαν τό χρώμα του φουντουκιού...

Καθόμαστε και κυττάζουμε. Τήν έθλεπα και αισθανόμουνα οίκο γι' αυτήν. "Υστερα πιαστήκαμε απ' τό χέρι, και μου έκμυστηρεύθηκε τὰ δικά της. Μικρή ακόμα έχασε τήν μάνα της. Ο πατέρας της ήταν δάσκαλος, κι' απ' τή λύπη του γιά τόν θάνατο της μάνας της, άρχισε νά πίνει και νά παίξει χαρτιά. Έτσι έχασε τή θέσι του. Αυτήν τήν πλάνευσε ένας φοιτητής μιά καλοκαιριάτικη νύχτα.

Άργότερα ήρθε στήν Πράγα, στό σπίτι αυτό όπου τή θρήκα. Απ'ό καιρό σέ καιρό ο πατέρας της έρχόταν, της έπαιρνε και τήν τελευταία της πεντάρα κι' έφευγε.

Έτσι καθόμαστε, δυο χαμένα πλάσματα, σ' ένα σιωπηλό έρημικό δωμάτιο ως τὰ γλυκοχαράγματα. Και χωριστήκαμε μ' ένα δειλό φιλι και μέ τήν υπόσχεσι νά ιδωθοίμε πάλι τό άπόγευμα εκείνης της ήμέρας.

Ήρθε στίς 5, και πήγαμε μαζί μέσα απ' τούς στενούς δρόμους, ως τό Γεφύρι του Φραγκίσκου Ιωσήφ, τό περάσαμε και προχωρήσαμε ως στή Στρόμοσκα, μέσα από ένα έρημικό μονοπάτι, πού ακολουθούσε τήν όχθη του Μολδαού.

Έξακολουθήσαμε τήν κουβέντα της προηγούμενης μέρας. Περιεγράψαμε ο ένας στόν άλλον τήν παιδική μας ήλικία, κι' ανακαλύψαμε σ' αυτήν πολλά σημεία κοινά. Μιλήσαμε γιά τὰ γεύστα μας και γιά τούς πόθους μας, και σέ πολλά πράγματα θρεθήκαμε σύμφωνοι. Και ώμολογήσαμε πώς ήμαστε στενά συνδεδεμένοι, τόσο, πού νομίζαμε πώς γνωρίζαμε από χρόνια.

Όταν ενύχτωσε, τή συνώδεψα ως στό σπίτι της. Στόν δρόμο ήταν μελαγχολική. Είχε μιά άσυνήθιστη μελαγχολία, απ' τή σκέψι μήν της κάνουν μοδύρα στό σπίτι.

Στήν έξωπορτα μέ παρακάλεσε νά περιμένω λιγάκι και θά γύριζε άμέσως. Ήρθε μέ πήρε από τό χέρι, μέ ώδήγησε πάνω στό δωμάτιό της. Και μέ πολλά φιλά και δάκρυα καθήσαμε μαζί πολλές ώρες... Έκλαιε γιά τήν τύχη της κι' εγώ γι' αυτήν, γιαν ένοιωθα πώς μ' αγαπούσε και τήν αγαπούσα.

Έκάναμε σχέδια γιά τό μέλλον, υά δέν θλέπαμε καμιά σωτηρία στό παρόν, γιαν τό χρέος τήν είχε δεμένη μ' αυτό τό σπίτι και μ' αυτήν τήν ζωή...

* *

Κατά τίς τρείς τό πρωί, κάποιος χτύπησε τήν πόρτα κι' είπε σιγανά: — Κοιμάσαι, Βλάστα ;

Ήταν ή φίλη της. Η Βλάστα άνοιξε τήν πόρτα, και τήν ώδήγησε μέσα.

Η Βαλερία, μιά εύρωστη κόρη, συστήθηκε μονάχη της σέ μένα, μέ πολλήν έπιστημότητα, και κα-ύησε μέ κουρασμένο ύφος στό κρεβάτι... Η Βλάστα σ'έπαρε τό πρόσωπό της μέ τ'α χέρια της και είπε μέ σιγανό θρήνο:

— Πώς θά μπορέσω, πώς θά μπορέσω νά φύγω από δω μέσα ;

— Σύ, παρατήρησε ή Βαλερία, χρωστάς μόνο 50 γκοϋλντεν (νόμισμα)... εγώ, όμως, πού έφθαστά στά 120 ;...

— Ναι, 50 γκοϋλντεν, μά πού θά τάδρω ;...

— Μήν κλαίς, Βλάστα, είπε ή Βαλερία, μαλάκ-λες μας κάτι τι γιά σένα. Έγώ έχω έφτά γκοϋλντεν, σ'αυτή τρία...

Και άράδωσε έναν δλόκληρο κατάλογο ποιημάτων, ένα όλικό ποσό 35 γκοϋλντεν.

— Βάζω κι' εγώ τὰ υπόλοιπα άνήγγειλα.

— Τώρα άς γιορτάσουμε αυτό τό τήν κάμαρά της έφερε ένα μπουκάλι κρασί και έστρέψαμε στήν άκρη ενός μαντηλιού. Τά δωσε στή Βλάστα, άγκαλιαστήκανε και φιληθήκανε.

Υστερα ήπιαμε, ήρθαμε στό κέφι, και κάναμε σχέδια.

Η Βαλερία γνώριζε ένα γραφέιο πού εύρισκε θέσι σ' αυτό νά έρθη γιά τή Βλάστα δουλειά σέ κανένα μπουκαλάκι, δουλειές του σπιτιού δέ σκάμπανε καθόλου.

Η Βαλερία έδήλωσε μέ κεποίθησι πώς τὰ πράγματα ήταν εύχαριστημένη πού ή Βλάστα θά παρατούσε αλ-όπως συχνά συμβαίνει, όταν ένας άνθρωπος θρίσκει και προσπαθεί νά σώση έναν άλλον, μέ σχέδια και άπο-έμεις οι δυο άρχισαμε νά τακτοποιούμε και τής Βαλερίας τὰ «έάν» μας και μέ τὰ «ίσως» μας. Μά εκείνη κούνησε τήν κεφαλή, μάς έδωσε τό χέρι της και μέ τίς λέξεις:

— Θά θρω όπως δήποτε, έναν τρόπο νά ρυμουλκώσαστε τή φουρτουνιασμένη μου ύπαρξη. Έφυγε και πήγε νά κοιμηθεί.

Είχε όγχι ο ήλιος, όταν έφυγα απ' εκεί, πήγα στήν έξωπορτα μου, τή γορματική μου και τό τεράστιο μου και τράθηξα γιά τό σχολείο μου.

Ημουν μαθητής του Γυμνασίου τότε. Και τό άπόγευμα μου ένα δέμα και τὰ πήγα σ' έναν παλαιό ταξίτη, ταςτο έκανα και δεύτερο δρόμο μέ ένα άλλο δέμα.

Εκείνες τίς δυο μέρες μου φαινόταν ότι ή ζωή μου άρχισε από χαρά, από σημασία, από άξία. Ένοιωθα πού

για πάντα και η καρδιά μου σκιρτούσε στη σκέψη ότι πήνε θυσία για ένα τόσο δυστυχισμένο πλάσμα. Στις φαντασιοληξίες μου περιέβαλλα τον έαυτό μου με την αλγύνη του ρωμαντισμού, κι' αυτό μου έδινε ιδιαίτερον ευχαρίστησι. Κύτταξα με περιφρόνησι τους άσους, τις γυναίκες τους, και τις κόρες τους, που συναντούσα στον δρόμο, — τί ανόητα πλάσματα μου φαινότουσαν με τη σεμνοτυφία τους!...

Κι' έτσι ανύψωσα τη λεπτοκαμωμένη αυτή Βλάστα στον θωμό της ψυχής μου, τη σπλαχνίστηκα, την περιέβαλα με δλοένα λαμπρότερο και ουράνιο ακτινοβόλημα, ως πού, όπως συχνά συμβαίνει στον έρωτα, άρχισα πραγματικά να την λατρεύω, αυτήν που ζούσε πειά μέσα μου και που την είχα δημιουργήσει για τον έαυτό μου. Μά άντελήφθηκα την αντίφασιν που ύπηρχε στο διπλανό της «είναι» άμέσως, μόλις της πήγα τα χρήματα εκείνο το θράδυ. Τά δέχθηκε, μ' ευχαρίστησι, μά με έναν τρόπο που δεν περίμενα και με μιά ψυχρότητα που μ' έριξε άπτότομα άπ' τις ουράνιες σφαίρες που ταξίδευα, με πάγωσε, με άπονοήτευσε. Της έδωσα τα χρήματα και δέ θέλησα να της φανερώσω τά αίσθήματά που με πλημμύριζαν εκείνην την στιγμή.

Σηκώθηκα για να φύγω και δεν ζήτησε να με κρατήσει, μου ύποσχεθηκε μόνο ότι θα μου γράφε «όταν θάλαζαν τά πράγματα».

Έφυγα. Όταν πήγα σπίτι μου κάθησα έμπρός στο άδειο άπό τά θιβλία τραπέζι μου και γέλασα με πικρία. Μά την άμωπι αυτήν των συγκινήσεων διαδέχθηκε η παλίορα άλλων συναισθημάτων — την είδα πάλι στη δυστυχία της, την είδα μελαγχολική και θλιμμένη να μου κάνει τις έκμυστηρεύσεις της και η πλημμύρα των συγκινήσεων έπαψε, και περίμενα με ύπομονη το γράμμα της...

Πέρασαν μέρες, πέρασαν εβδομάδες — και γράμμα κανένα. Για κάμποσον καιρό τό ύπέφερα αυτόμέ την ήρεμη ύπερηφάνεια ανθρώπου προσβεβλημένου, αλλά, τέλος, πήγα για να ζητήσω πληροφορίες γυ' αυτήν. Η Βλάστα έλειπε άπ' την Πράγα άπό τον καιρό που πήγα για τελευταία φορά και την είδα. Έφυγε άμέσως, την άλλη μέρα τό άπόγευμα, — τίποτ' άλλο δεν ήξεραν να μου πουν. Αισθάνθηκα θυμό και έναντίον της και έναντίον του έαυτού μου. Είχα συνηθίσει στην στολή ενός μυθιστορηματικού ήρωος. Τώρα έβλεπα τη στολή αυτή τριμμένη. Τό μυθιστόρημα που έπαιζα τον ρόλο του ήρωος μου φαινόταν τώρα ένα έργο άνούσιο και θλακώδες, που με έκανε να στερηθώ τά άγαπητά μου θιβλία. Κ' ή ήρωίδα του ; Ο Θεός ήξερε ποιά ήταν. Η στολή της είχε κι αυτή χάσει την στιλινότητά της και τό μεγαλείο της, και ή σκέψις ότι μπορούσε να με φέρη στο νού της με την είρωνεία και τη χλεύη εκείνη με την όποιαν ένα πανόβρυγο θηλυκό αυτού του είδους σκέπτεται έναν άδολον τρελλό, που πέρασε άπ' τον δρόμο της, μου προξενούσε φρίκη, μου έφερνε τρέλλα...

Άξαφνα, δίχως να τό περιμένω, έφθασε της Βλάστας τό γράμμα. Έργαζόταν, έλεγε, σ' ένα μαγαζί που πουλούσε χοιρομήρια και λουκάνικα, στη Τσελένια Ουλίτσε. Όρατο ρομάντζο! Η ήρωίδα πίσω άπό τον πάγκο των χοιρομηριών και των λουκάνικων! Μού έγγραφε να πάω να τη συναντήσω στις 10 το θράδυ, την ώρα που κλείναν, κ' είχε, λέει, να μου πη πολλά. Πήγα άπό τις 9, πέρασα στο έστιατόριο κ' ή Βλάστα μου έφερε τά λουκάνικα

που παράγγειλα. Και μου άνέφερε ότι ήθελε να πάη στον τόπο της, σ' ένα χωριό, πέρα άπό τό Σρούντιμ, να ζήση πειά μέσα στους συγγενείς της και ν' αλλάξη έντελώς ζωή. «Ν' αλλάξη έντελώς ζωή!» — πόσο μ' ευχαρίστησαν αυτά τά λόγια!... Τά μαλλιά της δεν ήσαν πειά θαμμένα και τό πρόσωπό της δεν είχε τά σημάδια εκείνα της κόυρας που χαράζονται ύστερα άπό άκόλαστες νύχτες — ήταν άρσενό κι' όλα νεώδη, σαν νεόσκατο λουλουδι. Όταν έκλεισε τό μαγαζί, τη συνώδεψα ως τό Βινοχράντι, όπου ήταν ή κατοικία της. Αισθάνόμουν πώς ήταν ευτυχής. Δεν μού έξηγήσε γιατί δέ μού έγγραφε τόσον καιρό, και ούτε ένω την ρώτησα. Μού έμπιστεύθηκε πώς ένας νεαρός δάσκαλος της έκανε κόρτε, και φαινόταν πώς αυτό την ευχαριστούσε πολύ, γιατί μού τό διηγώταν με τις ελάχιστες λεπτομέρειές του. Μ' ένα λόγο, εκείνο το θράδυ, είδα ένα νέο ξεχείλισμα όλης της ψυχής της και την είδα να ύψωνεται άλλη μιά φορά άπάνω άπ' τό επίπεδο των κοινών όντων. Υπήρχε μιά ένταση σ' όλες της τις κινήσεις, στο βλέμμα της, στα λόγια της, όλα της είχαν ύψωθεί στον ύπερθετικό θάυμό εκείνον που γοητεύει, που δεσμεύει, που σέρνει ως τό θαυμασμό. Μά και τό ξεχείλισμα, έργεται στιγμή που παύει, και τό επίπεδο της κανονικής ζωής φαίνεται τόσο μαυρειδερό και τόσο μονότονο...

Χωριστήκαμε με καλή καρδιά, και συναντηθήκαμε την άλλη μέρα με πνεύμα θετικό, ηρόαίο και πεζό. Και πάλι την συνώδεψα σπίτι της. Μού παραπονέθηκε, ότι κουραζόταν πολύ, ότι ή μρωδιά των χοιρινών στο μαγαζί την πείραζε, ότι μερικοί «πρόστυχοι» την ένωχλούσαν. Την παρηγορήσα, αλλά άδύνατα και με μισή καρδιά κ' έχωριστήθηκα πολύ όταν έφτάσαμε έξω άπό την πόρτα της κατοικίας της όπου θά την άφηνα. Πέρασε μιά δόκλιση σερρά άπό τέτοιες πεζές ημέρες. Άφού γόγγυσε για τις τωρινές της λύπες, ύστερα, ή σκέψις της γύριζαν στις περασμένες της μέρες, στην περασμένη της ζωή... Μάντευα ότι έβγαζε μπρός της τά περασμένα της και τά τωρινά της, και τά μελετούσε, τά παρέβαλλε, έθωρε, ύπερράσματα κ' έπεινολογούσε την τύχη της. Κι' έγώ έμενα σιωπηλός.

γιατί δεν μπορούσα νάβρω τίποτα να πώ, και γιατί όλα αυτά τό πράγμα άρχισε να γίνεται θλακώδες και άνούσιο. Ύστερα, ένα θράδυ, είχαμε νέα πλημμύρα συγκινήσεων. Γιατί είδοποίησε τον προϊστάμενό της πώς έφευγε, και έριξε μιά θέσι σ' ένα μαγαζί, που πουλούσαν λεμονάδες. Ήταν όλο χαρά για την μεταβολή αυτή, και για τη νέα της ζωή. Την ευχαριστούσε ή σκέψις που θά θγαίναμε έξω από τρεάστεια τό θράδυ... Μού έμπιστεύθηκε, ότι τό δασκαλάκι που είχε πέσει σ' έρωτα μαζί της, της είχε γράψει δυό φορές, ότι του άπάντησε κ' ότι δεν έπρεπε να θυμώσω γυ' αυτό, άφού ήξερα τί ήμουν γυ' αυτήν, κ' άλλα τέτοια. Μά σάς θεθαίνω δέ θυμώσα καθόλου γυ' αυτό τό άδω της παιγνίδι — μάλιστα, ευχαριστήθηκα, γιατί έτσι αισθανόμουν γυ' αυτήν έπαψε άπό καιρό νάνια άγάπη, αισθάνόμουν σαν νάμουν γυ' αυτήν κάτι, σαν φύλακα, σαν μεγαλύτερος άδελφός, σαν άνθρωπος που θγαίει έναν άλλο άνθρωπο έξω άπ' τό νερό και περιμένει ως ότου άναλάθη τις αισθήσεις του.

Τό νέο μαγαζί της ήταν σε μιά έρημη γωνιά της πλατείας Βινοχράντι... Πήγαινα εκεί στις 7, περίμενα ως ότου κλείση και πηγαίναμε μαζί σ' ένα άπό τά πρόστυχα (Συνέχεια στη σελίδα 58)

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Η ΣΜΥΡΝΗ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΣΑΡΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Α'

Δεν είχε άδικο ο ποιητής εκείνος που είπε σε ένα του ποίημα, ότι ή άναμνήσεις είναι τό ραβδί του γήρατος. Τώρα καταλαβαίνω τη σημασία της μεγάλης αυτής αλήθειας, άφού καταφεύγω στις άναμνήσεις μου για να στηρίξω τά δημάτά μου που κλονίζονται άπό τά γηρατεία.

Πάνε τώρα χρόνια πολλά. Περνούν τα σαράντα. Την εποχή εκείνη ο Έλληνισμός της Σμύρνης θρσκότανε στην πιο μεγάλη του άκμή. Με τά άφθονα σχολεία του που τά καλλιμάραρα κτίρια των ήταν σπαρμένα σ' όλους τους μαχαλάδες της: στην Άγία Αικατερίνη, στο φαρδύ του Άγίου Δημητρίου, στον Άγιο Τρύφωνα, στα Τράσσα, στην Πούτα κ. ά. Φωτεινό κέντρο των σχολείων αυτών ήτο ή γηραιά και πανένδοξη «Ευαγγελική Σχολή» καύχημα και σέλιωμα της Χριστιανωσύνης της Άνατολής.

Στά θρανία της έκάθησε κατά τά πρώτα έτη της Ιδρύσεώς της ο σοφός Κοραΐς και μέχρι της ημέρας που έκλεισε για πάντα, έπροστατεύετο άπό την άγγλική σημαία. Παράλληλα με την «Ευαγγελική Σχολή» ήταν τά δυό περίφημα παρθεναγωγεία μας, τό Κεντρικό που ήταν Ισότημο με τό Άρσάκειο και τό άριστοκρατικό «Όμήρειον Παρθεναγωγείον».

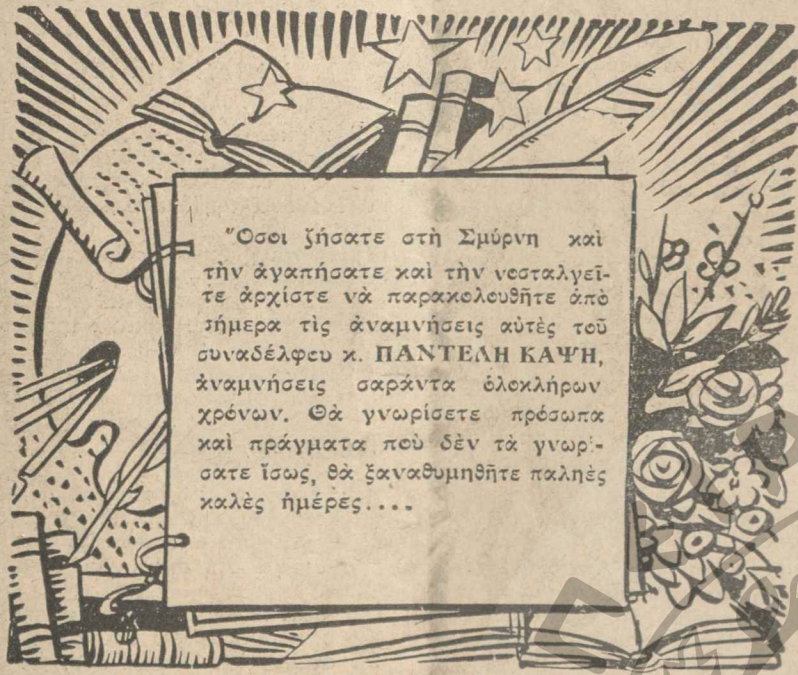
Είχε άκόμη ή ελληνική κοινότης της Σμύρνης τά έακουσμένα σ' όλη την Άνατολή Φιλανθρωπικά της καταστήματα. Τό Γραικικό Νοσοκομείο που Ιδρύθηκε πριν άκόμα ή Άθήνα γίνη πρωτεύουσα. Τά κτίρια του Νοσοκομείου εκείνου ήταν στο κέντρο της πόλεως και καθώς ήσαν συνεχόμενα, και είχαν κοινή μιά μεγάλη αυλόπορτα, έμοιαζαν με θεόρατο μεσαιωνικό κάστρο που είχε περιφέρεια τόσο μεγάλη, ώστε για να τη διατρέξουν κανείς χρειαζόταν 15 λεπτά της ώρας.

Στό Γραικικό Νοσοκομείο της Σμύρνης, στο όποιο προσέφεραν δωρεάν τά έπιστημονικά των φώτα οι κορυφαίοι γιατροί της Άνατολής: ο άείμνηστος Ψαλτώφ, ο Άργυρόπουλος, ο Κονιολέων κ. ά. έπιστημονικές κορυφές όλοι, ένοσηλεύθηκαν και πέθανε ο ποιητής Άλέξανδρος Σούτσος.

Άπό πού συνετρείτο τό νοσοκομείο αυτό; Άπό τις πλούσιες δωρεές των φιλογενών Σμυρναίων άπό τις όποιες έπίσης συνετρεούντο και ή Ευαγγελική Σχολή και τά άλλα άπειρα σχολεία μας.

Είχαμε και τις έφημερίδες μας. Και τις έφημερίδες ; Τις άρχαιότερες άπό όλες τις άλλες έφημερίδες της Άνατολής. Είχαμε την «Αυάλθεια» έφημερίδα μεγάλου κύρους, που Ιδρύθηκε στα 1838. Οι δυό τελευταίοι διευθυνταί της «Αυάλθειας» Σ. Σολωμονίδης και Γ. Υπερίδης ήρθαν έδώ στα 1922. Ο πρώτος πέθανε πρό όλίγων έτών. Ο δεύτερος ή σφατάτος και πατριωτικώτατος Γ. Υπερίδης ζή άκόμα. Παρά τά γηρατεία του εξακολούθη να εργάζεται ακούραστα άν και δεν έχη πλέον τά πολύτιμα θιβλία του. Είχε τη μεγαλύτερη θιβλιοθήκη της Άνατολής.

Ύστερα άπό την «Αυάλθεια» έρχόταν ή «Αρμονία» που Ιδρύθηκε στα 1878. Ο τελευταίος της ιδιοκτήτης, ο γέρον Σεζάνης, πέθανε κ' αυτός έδώ πρό όλίγων έτών. Μετά την «Αρμονία», έρχόταν ή «Νέα Σμύρνη» που την ίδρυσε ο καλίστης. Η έφημερίδα αυτή πέθανε στα χέρια του γρά-

«Όσοι ζήσατε στη Σμύρνη και την άγαπήσατε και την νεσταλγείτε άρχιστε να παρακολουθήτε από σήμερα τις άναμνήσεις αυτές του συναδέλφου κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΑΨΗ, άναμνήσεις σαράντα όλοκληρων χρόνων. Θα γνωρίσετε πρόσωπα και πράγματα που δεν τά γνωρίσατε ίσως, θα ξεαναμνηστήτε παλιές καλές ημέρες....»

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΑΨΗ

φοντος στα 1914 λίγες εβδομάδες μετά την κήρυξη του Εθνοπαϊκού πολέμου. Και ύστερα άπ' αυτές τις παλαίμαχες έφημερίδες έρχόντουσαν κι' άλλες νεώτερες στην ήλικία.

Αυτή με λίγα λόγια ήταν ή ήθική δύναμις του Έλληνισμού της Άνατολής την εποχή εκείνη. Έξ ίσου μεγάλη και σημαντική ήταν και ή οικονομική δύναμις του άφού τά 75% του έμπορίου και της βιομηχανίας της Άνατολής ήταν σε χέρια έλληνικά. Έτσι ή Σμύρνη είχε χαρακτηρηά έλληνικό τόσο, ώστε οι έξένοι που έρχόντουσαν εκεί νόμιζαν πώς θρσκονται στην Έλλάδα κ' όχι στην δεύτερη πόλη της Όθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Με τους Τούρκους τά περνούσαμε πολύ καλά. Δεν μάς χώριζε σχεδόν τίποτε. Ο τουρκικός λαός είναι άπό τους πιο φιλόξενους και πιο άγαθούς λαούς του κόσμου. Με κείνους που δεν τά περνούσαμε ποτέ καλά ήταν οι άλλόδοξοι χριστιανοί, δηλαδή οι Φραγκολεθαντίνοι. Αυτοί μάς ζηλεύαν τόσο και μάς μισούνε τόσο, ώστε δεν άφηναν ευκαιρία να μη μάς πειράζουν. Ήσαν λίγοι έν συγκρίσει με μάς, είχαν όμως την ύποστήριξη των Κυβερνήσεών των γιατί δ-

λοι ήσαν ξένοι υπήκοοι. Ήσαν κατά τό πλείστον Καθολικοί και τά διάφορα Ιδρύματά των συνετρεούντο άπό χρήματα που ήρχοντο άπό την Εύρώπη. Κ' οι λόγοι που οι Καθολικοί ήσαν έχθροί μας ήσαν καθαρώς θρησκευτικοί.

Έτσι είχαν τά πράγματά την εποχή εκείνη, όταν σε μιά Καθολική έφημερίδα έδημοσιεύθηκε ή έφημερίδα:

«Η εσπεής κάλογραία Άννα Δ' Έμερό άνήκουσε εις τό Τάγμα των Φραγκοκαλών Πατέρων, είχε ένα θεϊκό δράμα, Παρουσιάσθη πρός αυτήν εφισκομένη έν ημερηγορία ή Παναγία και την έληποφόρησαν, ότι κατά την έπί γής ζωήν της, συνοδεύουσα τον μαθητή Ιωάννη ήλθεν εις την Έρεσον και παρέμεινεν εκεί επί πολύ. Την έληποφόρησαν επίσης ότι σάζονται τά θεμέλια της οικίας της και άφού της υπέδειξε πώς θά τά άνέορην, την διέταξε να αναστήση όπως άνοικοδομη ή οικία της αυτή και άσπερ έβλεπε την λατρίαν της».

Όπως ήταν έπόμενο ή είδησις αυτή άναστάτωσε κατά πρώτον τους Καθολικούς της Σμύρνης. Ο άρχιεπίσκοπος αυτών, όλοι οι Καθολικοί κληρικοί της Σμύρνης, καθώς και πλήθος πιστών έχοντες επί κεφαλής την εσπεή κάλογραία Άννα Δ' Έμερό μετέβησαν με ιδιαίτερο τραϊνό στα έρείπια της Έφέσου κ' εκεί θράξαν τά θεμέλια κάποιας άρχαίας οικίας που κατά τάς υποδείξεις της Δ' Έμερό ήτο ή οικία της Παναγίας. Χωρίς πολλές συζητήσεις λοιπόν ή τοποθεσία άνοικοδομήθηκε και άποφασίσθηκε να άνοικοδομηθ ή κτλ. κτλ.

Φυσικά όλα αυτά άναφέρθηκαν με γράμματα και με τηλεγραφήματα στον Πάπα και μιά άποστολή πιστών με επί κεφαλής δύο Καρδινάλιους έτοιμαζόταν να έρθη άπό τη Ρώμη στην Άνατολή για να λάβη μέρος στα έγκαίνια της άνοικοδομώσεως του Οίκου της Παναγίας, ο όποιος άπό την τοποθεσία που θρσκόταν άνοικοδομήθηκε «Καπουλή Παναγία».

Τους ορθόδοξους χριστιανούς της Άνατολής τό βυισο της Καθολικής κάλογραίας τους συγκίνησε βαθεία. Τό έ-

πίστεψαν όλοι. Κι' άρχισαν νά κλονίζονται.

— Γιατί ή Παναγία νά φανερωθή σέ Φράγκισσα καλογρηγόρ και όχι σέ Όρθόδοξη; Μήπως ή Καθολική Θρησκεία είναι ή πραγματική Θρησκεία του Χριστού ;

Ή Καθολική προπαγάνδα εθριάμβευε, θά μπορούσε στό έξής νά δουλέψη πιό αποτελεσματικά. Ποιός δέν θά πίστευε τόν αντίπρόσωπο τής θρησκείας εκείνης, τής όποιας ή καλογρηγόρ μιλούσε μέ τήν Παναγία ;

Άπελπισία είχε καταλάβει τούς δικούς μας τούς κληρικούς. Ή Καθολική προπαγάνδα χτυπούσε τήν Όρθοδοξία κατ'άστυθα. Καί πού ; Στήν Άνατολή !

Όπου άξαφνα, εκεί πού οι Καθολικοί περίμεναν μέ περηφάνεια και μέ άλοζονεία νά 'ρθή άπ' τή μιá μέρα στήν άλλη ή άποστολή τής Ρώμης μέ τούς Καρδινάλιους, θγαίνει ένα πρωί ή «Αρμονία» μέ ένα μικρό άρθράκι πού έλεγε:

«Ή Παναγία δέν έπάτησε ποτέ τό πόδι της στήν Άνατολή και θει συνεπώς δέν όπηρε ποτέ στήν "Εφeso τό σπίτι της. Άρα τό δράμα τής καλογρηγής Δ' Έμερύ είναι όνειρο τής Καθολικής Προπαγάνδας κτλ.

Τό μικρό αυτό άρθράκι είχε τήν έξής ύπογραφή.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

* * *

Καμιά έλθσης έφημερίδος δέν διαβάστηκε ποτέ τόσο άχόρταγα και μέ τόσο άνακούφισι όσο διαβάστηκε εκείνη τήν ήμέρα τό περί ου ό λόγος άρθράκι. Τό πιστήριο τής «Αρμονίας» έδούλευε αδιάκοπα όλη εκείνη τήν ήμέρα. Οι Όρθόδοξοι Χριστιανοί άρχισαν ν' άναπνέουν. Ή Καθολική άνησύχησαν και τήν άλλη μέρα ό καθολικός θεολόγος Άλμύλιος Λώρενς άπάντησε στόν Χρυσόστομο άντικρούοντας τήν γνώμη του.

Ό άρχιεπίσκοπος του Άγίου Έφésου άναπαντά κι' έτσι άρχισε μεταξύ τών δύο θεολόγων του Όρθόδοξου Χρυσόστομου και του Καθολικού Λώρενς, μιá δημοσιογραφική μονομαχία πού δάσταζε πάνω άπό 15 ήμέρες.

Ό Χρυσόστομος όρμητικός και γεμάτος άπό ζήλο κατεπρόσωπε τόν αντίπαλό του, άποδείχας μέ άκαταμάχητα ιστορικά έπιχειρήματα, ότι ή Παναγία ποτέ δέν έπικέφθηκε τήν Έφeso και συνεπώς δέν όπηρε ποτέ εις τήν άρχαία εκείνη πόλιν οίκος Αύτης.

Άποτέλεσμα:

Ή Άποστολή τής Ρώμης έμτασιώθηκε. Οι Καθολικοί τής Σμύρνης παραιτήθηκαν τών σχεδίων των και τά έρείπια του όποτιθεμένου σπιτιού τής Παναγίας παρέμειναν έρείπια.

Ή Καθολική προπαγάνδα κατατροπώθηκε.

Οι Όρθόδοξοι εθριάμβευσαν.

Πλήθη λαού άπό τήν Σμύρνη και τήν Άνατολή έτρεχαν στό Κορδελιό πού ήταν ή Μητρόπολις Έφésου, για νά γνωρίσουν τόν σοφό, αλλά και όρμητικό άρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο πού μέ τήν μόρφωσι και τήν όρμητικότητα του έσωσε τό γόητρο τής Όρθοδοξίας.

Ήμουν άκόμα τότε μαθητής και μαζί μ' άλλους φίλους μου πήγα κι' έγώ στό Κορδελιό για νά ιδώ έστο κι' άπό μακριά τόν ένδοξο άρχιεπίσκοπο.

Ήταν ένας νέος κληρικός, ξανθός μέ γαλανά όνειροπόλα μάτια και μέ φυσιογνωμία θιβλική. Το έσφιξα — θυμάμαι — τό χέρι μέ συγκίνησι.

Ό νεαρός εκείνος άρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος έγινεν άργότερα Μέγας Πρωτοσύγγελος τών Πατριαρχείων. Ύστερα Μητροπολίτης Δράμας και κατόπιν Μητροπολίτης Σμύρνης. Ή ζωή του όπηρε ένας αδιάκοπος άγών και ό θάνατός του άντάξις του ένδόξου βίου του.

Π. ΚΑΨΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέχεια.

Συνιστώμεν εις τάς άναγνωστρίδας μας τό έργοσάσιον "Ελευθέρων Σπουδών Κοπτικής και Ραπτικής τής κ. ΧΡΗ-ΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, όδός Μητροπόλεως 14 α, Άθήναι.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΣΟΥ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Τό ξέρω ! μιá καλύθα μόνο μ' έφτανε
σ' ενός θουνού τούς πρόποδες χτισμένη
κι' άνάμεσα σ' άγνά μου τά παιδόπουλα
νά ζούσα άπ' τούς ανθρώπους ξεχασμένη !

Νά σκάθω, νά σκαλίξη στό χωράφι του
γεωργός εκείνος τίμιος κ' Ιδρωμένος
κοντά μου νά γυρίξη κάθε σούρουπος
στόν ώμο τήν άξίνα φορτωμένος.

Νά στέκω στό κατώφλι καρτερώντας τον
κι' όλη χαρά τρελλή νά πλημμυρίζω
καθώς τό ήλιοκαμένο του τό πρόσωπο
στού δρόμου τή γωνιά θ' άναγνωρίζω

Κλεισμένη στό φτωχό μου σπιτοκάλυθο
θά ζούσα σάν πουλάκι στή φωλιά του
και θάταν θησαυρός για μένα άτέλειωτος
ν' άποκοιμείμαι μέσ' στήν άγκαλιά του !

ΟΛΓΑ ΣΟΛΩΜΟΥ

ΗΤΑΝ ΚΙ' ΑΥΤΟ ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Και κάποιον θράδυ τέλος μόνοι οι δύο θρεθήκαμε
πού χρόνια λαχταρούσα αυτό τό θράδυ
μέσ' στό στενό τής γειτονιάς σου άγκαλιαστήκαμε
κι' ένιωσα τής ανάσας σου τό χάδι.

Γέρνοντας μέσα στήν ώνειρεμένη άγκάλη σου
σου μίλησα γι' άγάπες, για λουλούδια
και πήρα δυό φίλιά άπ' τά κοραλλένια χείλη σου
και τά φιλιά σου τάκανα τραγούδια.

Κι' άναψ' ό πόθος μου, στή δίνη του ξεχάστηκα
κι' έγιναν σκλάβος τής τρελλής καρδιάς σου
μά μέσ' στή ζάλη μου ό φτωχός, δέν έφαντάστηκα
πώς ήταν για καπρίτσιο μιás θραυδής σου.

Και τώρα φεύγω, πιστέψέ με, όλα τά έχασα
γλυκειά χαρά πού σ' έζησα μιάν ώρα
ήταν κι' αυτό μιá περιπέτεια, κι' άν σ' έχασα
σάν όνειρο στή σκέψη μου είσαι τώρα.

Μά σάν άπλών' ή νύχτα τά πηχτά σκοτάδια τής
κι' ό κόσμος γύρω σου όλος θά ήσυχάζη
θά στέλνη στά όνειρά σου, τά φιλιά, τά χάδια τής
κάποια ψυχή για σέ π' άναστενάζει.

Κηφισιά, Μάιος 1938

Δ. Κ

ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΣ

Ήδρα τήν πόρτα του φτωχού σπιτιού σου κλειδωμένη
και τά μικρά παράθυρα κατάκλειστα και κείνα.
Τήν δροσερή πηγή στό πλάι τήν ήδρα στερεμένη
και γύρω τής χωρίς πνοή, τά γιασεμιά, τά κρίνα

Ήδρα τό περιβόλι σου τ' όμορφο γυνωμένο.
Χωρίς ευκάλυπτο σκιά και τ' άμπεριού λουλούδι.
Μόνο τό πεύκο τό παλιό σέ μ' άκρα ξεχασμένο
Κι' ούτε φωνή πουλιού έδώ, ούτ' άηδονιού τραγουδι.

Και κεϊ στό ξέμακρο θουνό τό μοσχουρισμένο,
πού τρυφερό τ' όλόδροσο άεράκι τ' άγκαλιάζει
—στερνή μου έλπίδα—ός κίνησα για νά σέ δώ, άνοιγμένο
ήδρα τό μαύρο μνήμα σου, κοντά του νά μέ κράξη...

ΣΚΕΥΩ ΚΑΝΕΤΑΚΗ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ «ΒΕΝΤΕΤΤΩΝ»

ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΙ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ

(Ένα ένδιαφέρον άρθρον τής γοητευτικής καλλιτέχνιδος Μέγκ Λεμονιέ.)

Η γυναίκα δέν είναι πάντα άξιολάτρευτη. Και ξέρετε γιατί ; Γιατί καμιά φορά δέν είναι χαριτωμένη. Και κάθε τι πού γίνεται δίχως χάρι δέν είναι όμορφο. Δέν κινεί τό ένδιαφέρον τών άνδρών. "Αν θέλετε, νά πετύχετε στή ζωή σας, μάθετε λοιπόν νά είσθε χαριτωμένες. Αυτό είναι τό μυστικό, μέ τό όποϊον μπορείτε νά κατακτήσετε τήν άνδρική καρδιά. Και μ' αυτό άκριβώς, δέν σάς τό κρύβω, πέτυχα έγώ στήν καλλιτεχνική καριέρα μου.

Θά έχετε, θέβαια, διαβάσει, ότι τά παιδικά μου χρόνια τά πέρασα στήν Άγγλία. Άνατράφηκα δηλαδή μέσα στήν πηχτή όμίχλη του Λονδίνου, στό θάθος μιás λαϊκής πολυκατοικίας, στίς όχθες του Τάμεσι. Ήμουν φτωχή και δυστυχισμένη. Μά παρηγοριώμουν κάνοντας όνειρα. Μάζευα γύρω μου τίς φίλες μου και τούς διηγούμην ότι υπάρχουν πολίτειες γεμάτες ήλιο και χαρά κι' ότι εκεί πέρα οι άνθρωποι είναι παραπολύ καλοί, γιατί δέν υπάρχουν τό σκατάδι στήν καρδιά τους. "Όταν άργότερα ώστόσο μπόρεσα νά τρέψω πρós αυτές τίς πολιτείες και νά τίς δώ άπό κοντά άπογοητεύθηκα: είδα ότι οι άνθρωποι δέν ήταν εύτυχισμένοι. Τούς έλειπε ό έρωτας. Δέν ήξεραν ν' άγαπούν και νά πιστεύουν στήν άγάπη.

Μά άς επανέλθω στό θέμα μου. Στή ζωή του Παρισιού όφειλω τήν χάρι μου και τήν όμορφιά μου. Κι' άν τύχη καμιά φορά νά νοσταλγώ τά δειλινά του Χάυδ Πάρκ, τήν ώρα του τσαγιού, και τά περίφημα γουόικ-έντ», έν τούτοις, τό Παρίσι και μόνο αυτό θρίσκει στήν καρδιά μου. Αυτό μ' έμαθε νά περπατάω, νά μιλώ, νά σκέφτωμαι και νά κάνω μιá χαριτωμένη εμφάνισι στόν κόσμο. Κι' έπειδή θέλω όλες ή θαυμαστριές μου νά είναι γοητευτικές γι' αυτό θά τούς άποκαλύψω πώς έγιναν χαριτωμένη.

Κάθε γυναίκα είναι πλασμένη για νά έχη ένα έπιτελείο θαυμαστών. Μέσα άπό αυτό θά διαλέξη τόν έκλεκτό τής καρδιάς τής και θά τόν κάνει άνδρα τής. Για νά πετύχετε λοιπόν στήν έκλογή του συζύγου σας πρέπει νά έχετε ένα έπιτελείο καλών θαυμαστών. Πώς όμως θά συγκεντρώσετε γύρω σας ένα πλήθος άνδρες πού νά σάς έκτιμούν και νά σάς θεωρούν άξιολάτρευτη ; Μόνο φυσικά άν καταφέρετε νά είσθε χαριτωμένη.

Μιá γυναίκα γίνεται χαριτωμένη άν ξέρη τί όπλα κατέχει. Υπάρχουν φανές πού σαηνεύουν, υπάρχουν μάτια πού σέ κάνουν νά χάσεις τό μυαλό σου, υπάρχουν χαμόγελα πού σου χαρίζουν τόν Παράδεισο. Ή γυναίκα λοιπόν όταν ξέρη νά κυττάξη έναν άνδρα ή νά του χαμογελάσει ή νά του μιλήση τόν κάνει κυριολεκτικώς σκλάβο τής. Μά όλα αυτά δέν πρέπει νά γίνονται προσποιητά. Πρέπει νά έξακηθήτε τόσο πολύ, σ' αυτό τό παγινίδι, ώστε οι άνδρες νά νομίζουν ότι είσατε χαριτωμένη άπό τήν... κούνια σας !

Ένα άλλο ζήτημα, τό όποϊον χρειάζεται νά προσέξετε παραπολύ είναι ή συμπεριφορά σας. Τά πρόστυχα λόγια ή χειρονομίες, ή άνοσιτιές μπορεί νά κάνουν τούς άνδρες νά γελάσουν για μιá στιγμή, μά δέν τούς άρέσουν.

Μιá τέτοια «προστυγώλωση» γυναίκα δέν μπορεί ποτέ νά έμπνεύση τόν θαυμασμό. Οι άνδρες όσο και συγχροσμένοι νά είναι, ώστόσο λατρεύουν τίς αισθηματικές γυναίκες, τίς ευγενικές κι' εκείνες πού σέβονται τόν έαυτό τους. Με τίς άλλες πηγαίνουν για νά τίς ξευτελίσουν, νά τίς σχολιάσουν κατόπιν μέ τούς φίλους των και νά τίς έγκαταλείψουν στό πεζοδρόμιο μέ άδιαφορία.

Η Μέγκ Λεμονιέ

Για νά μάθω νά προκαλώ τήν συμπάθεια, δέν σάς τό κρύβω, ότι πήρα ειδικά μαθήματα. Κάθε γυναίκα άλλως τε άν θέλη νά πετύχη πρέπει νά είναι καλή ήθοποιός. Νά προσέχη νά χρωματίξη τή φωνή της, ώστε νά έκφράξη ζωηρά τίς σκέψεις τής. Τό πρόσωπό τής νά παίρνη τήν άνάλογη έκφρασι, τό βλέμμα τής νά έκδηλώνη όλη τήν φλόγα τής ψυχής τής. Μά συγχρόνως πρέπει άκόμη νά μη παρασύρεται άπό τόν ρόλο τής. Οι άνδρες δέν πρέπει ποτέ νά ξέρουν πόσο τούς άγαπούμε. Νά τούς άφήνουμε μόνο νά τό διαισθάνονται. Έτσι τούς κάνουμε πιό εύτυχισμένους.

Και τώρα μετά τά μαθήματα τής ήθοποιάς και τής καλής συμπεριφοράς, πρέπει νά μάθετε άκόμη νά φορήτε ότι σάς ταιριάζει και μ' αυτό άκριβώς νά τονίζετε τήν όμορφιά σας. Υπάρχουν έλαττώματα πού κολακεύουν και προτερήματα πού άδικούν μιá όμορφιά.

Οι άνδρες, πρέπει νά ξέρετε, είναι πολύ άυστηροί στίς κρίσεις των. Για νά παραδεχθούν ότι μιá γυναίκα είναι όμορφη πρέπει νά τήν γδύσουν μέ τό βλέμμα τους, νά τήν ξεψαχνίσουν σάν... Έβραίοι πού πρόκειται ν' άγοράσουν ένα έμπόρευμα. Δέν πρέπει λοιπόν νά τούς δίνουμε τήν εύ-

καιρία νά μάς κακολογούν.

Μά ή σημερινές γυναίκες είναι πολύ άπρόσεχτες: Καπνίζουν σάν αραπισσες δίχως νά θέλουν νά καταλάβουν ότι ό καπνός καταστρέφει τά δόντια, τά δόντια καταστρέφουν τό στομάχι και τό στομάχι κλονίζει τήν ύγεια και σθύνει άπό τήν γυναίκα κάθε τής δροσιά.

Πίνουν άκόμη πολύ άλκοόλ και καφέδες. Και τό ένα και τ' άλλο τσακίζουν κυριολεκτικώς τά νεύρα. Μιá γυναίκα δέ μέ χαλαρωμένα νεύρα είναι άδύνατον νά πετύχει και νά θεωρηται άξιολάτρευτη.

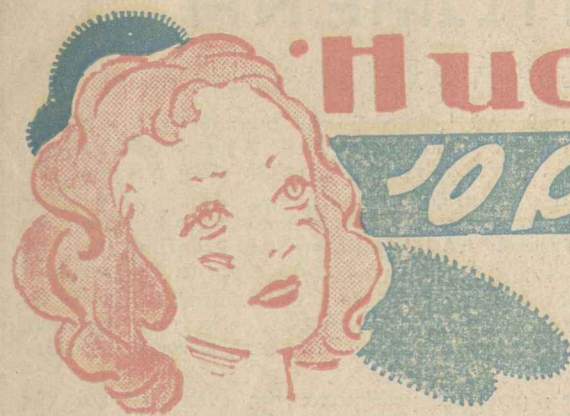
Η γυναίκες πρέπει άκόμη νά προσέχουν τίς διασκεδάσεις των. Νά μη διασκεδάσουν όπως άρέσει στή συντροφιά τους, αλλά όπως εύχαριστεί αυτές τίς ίδιες. Υπάρχουν άγάδες και φρονιμες γυναίκες πού παρασύρονται σέ τρελλές διασκεδάσεις και καταστρέφονται γιατι έχουν τήν ψοφή περιέργεια νά μάθουν κάτι πού έκθαίρουν ή φίλες τους και τό όποϊον όμως δέν τούς άρέσει κατά βάθος.

Σάς όρκίζομαι ότι ποτέ δέν έκανα κάτι πού δέν τό ήθελα ή ίδια. Ποτέ δέν παρασύρθηκα. Άντιθέτως προσέχη πάντα παραπολύ τήν συντροφιά μου. Ή παρέα είναι εκείνη πού σέ κολακεύει ή σέ άδικεί. Σε μιá κακή παρέα μιá καλή γυναίκα είναι σάν τό διαμάντι πού έχει χαθή στή λάσπη. Κανείς δέν μπορεί νά τό καταλάβη και νά τό προσέχη. Άλλως τελάχιστοι είναι οι άνθρωποι πού ψάχνουν στίς λάσπες για νά βρουν διαμάντια. Συνήθως αυτά τά βρίσκουν νά λαμπουν μέσα στή πελυτελείς βιτρίνες τών κοσμηματοπωλείων. Κι' άπό εκεί τά προμηθεύονται άφού τά... δοκιμάσουν !

Καταλαβαίνετε τί θέλω νά σάς πώ ; "Αν θέλετε νά διατηρήσετε όλο τό γοητρό σας, όλη τήν όμορφιά σας, όλη τήν γυναικεία σας αξιοπρέπεια, μην ξευτελίζεσθε μέ άσχημες παρέες. Μη προσφέρεσθε άπό καπρίτσιο στό πειναλέο βλέμμα τών άνδρών. Μη προκαλήτε τό ένδιαφέρον τους μέ επιείξεις και παραινύματα. Οι άνδρες πού σάς ταιριάζει ξερε νά σάς όρθ. Οι άλλοι θά περάσουν άπό τή ζωή σας, άά σάς φερθούν πρόστυχα. Θά σάς ξευτελίσουν και θά σάς λησμονήσουν τόσο γρήγορα, ώστε δέν θά προλάβετε νά καταλάβετε κι' έσείς, τότε χάσατε τήν αξιοπρέπεια σας (Συνέχεια στή σελίδα 56)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΚΙ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η υποεήλη με το 'ορτανέτο

[[Συνέχεια από το προηγούμενο]]

Τώρα δεν αμφέβαλλαν πειά καθόλου για τόν Γκριθό.

— Καλά, τού είπε ο Δανιήλ, όταν καθαριστούν τα έρειπια, θα ξεετάσουμε μαζί το χρηματοκιβώτιο, τού οποίου είσθε ο εφευρέτης.

Ο Κλαύδιος Γκριθό αποσύρθηκε.

Σχεδόν αμέσως κατόπιν ο Μαγκλουάρ παρουσιάστηκε στο άνοιγμα της πόρτας κρατώντας τη μικρή Μάρθα από το χέρι.

— Έλατε, Μαγκλουάρ, τού είπε ο άνακριτής. "Ελα και σύ, παιδί μου, έπρόθεσε άτιμυθύνόμενος πρὸς τὴν κόρη τού αδελφού του.

Ο οργανοπαίχτης προχώρησε σπρώχνοντας τρυφερά μπροστά του τὴν φοβισμένη μικρούλα Μάρθα.

Ο άνακριτής έπιασε τὸ χέρι τῆς μικρούλας.

Εκείνη ύψωσε τότε τὰ μάτια τῆς πρὸς αὐτόν, τὸν κύτταξε με κατάπληξι κι' έξαφνα κυριεύθηκε από ζωηρή συγκίνηση.

Ο Δανιήλ ασθάνθηκε τὸ μικρὸ τῆς χέρι νὰ τρέμη μέσα στο δικό του.

— Δὲν πρέπει νὰ φοβάσαι, μικρούλα μου, τῆς εἶπε τραβώντας τὴν κοντά του.

— Δὲν φοβάμαι, κύριε, ἀπάντησε ἡ Μάρθα.

— Τότε γιατί τρέμεις ἔτσι ;

— Δὲν ξέρω γιατί τρέμω, μὰ ξέρω καλὰ ὅτι δὲν φοβάμαι.

— Τὰ μάτια σου διαφεύδουν τὰ λόγια σου.

— Όχι, κύριε, σὰς κυττάζω.

— Καί γιατί με κυττάς ἔτσι κατὰμματα ;

— Γιατί θρῖσκω ὅτι μοιάζετε με κάποιον... "Ω! μοιάζετε πολύ, πολύ...

— Με ποιὸν λοιπόν ;

— Με κάποιον πὸν εἶδα τὸ Σάββατο τὸ θράδυ στὸ γραφεῖο τού κ. Μπερνιέρ.

Ἡ Μάρθα συλλογιζόταν τὸν πατέρα τῆς, με τὸν διπλοῦ ὁ Δανιήλ ἔμοιαζε πραγματι κατὰπληκτικά.

— Μ' ἔναν κύριο ; ρώτησε ὁ άνακριτής. Καί μευ ἔμοιαζε ;

— Πολύ, παραπολύ...

— Πῶς τὸν ἔλεγε τὸν κύριο αὐτό ;

— Γαβριήλ.

— Γαβριήλ ; ξαναεἶπε ὁ Δανιήλ κατὰπληκτος.

— Μάλιστα, κύριε.

— Γαβριήλ, πῶς ;... Δὲν ξέρεις τὸ ἐπώνυμό του ;

— "Όχι, κύριε...

XLI

Γαβριήλ ἦταν θέβαια τὸ ὄνομα τού αδελφού τού άνακριτοῦ, μὰ ὁ τελευταῖος δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ ὅτι ἐπρόκειτο γι' αὐτόν.

Ο Δανιήλ, ὅπως ξέρουμε, πιστευε ὅτι ὁ αδελφός του εἶχε φθάσει στὸ Παρίσι τὴν Κυριακή τὸ πρωῒ καί γι' αὐτόν τὸν λόγο, δὲν μπορούσε νὰ υποθέσῃ ὅτι τὸ Σάββατο τὸ θράδυ θρῖσκόταν στὸ Σαιντ - Οὐέν.

«Πρόκειται ἀπλῶς περὶ συνωνυμίας, εἶπε μέσα του ὁ Δανιήλ, ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο. "Όσο γιὰ τὴν ομοιότητα, αὐτὴ μονάχα στὴ φαντασία αὐτῆς τῆς μικρούλας ὑπάρχει...»

Κατόπιν, ρώτησε τὴ Μάρθα γιὰ νὰ μάθῃ ἂν, κατὰ τὴν τρομερὴ προηγούμενη νύχτα, εἶχε δὴ ἢ εἶχε ἀκούσει τίποτε πὸν θὰ μπορούσε νὰ ὁδηγήσῃ τὴν δικαιοσύνη σὲς ἔρευνές τῆς.

Ἡ μικρούλα ἀπάντησε με τρόπο, καθαρά. Εἶπε πὸς ἐμπνεσε ξαφνικά ἀκούγοντας ἕναν πυροβολισμό. Πήδηξε τότε ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς, κυριευμένη ἀπὸ τρόμο, καί μὴ θέλοντας τὴν γιγιά τῆς πουθενά, ὥρμησε πρὸς τὸ παράθυρο.

Εἶδε τῖς φλόγες πὸν ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο καί τρελλή ἀπ' τὸν φόβο τῆς, τραθήχτηκε πίσω, φωνάζοντας καί ζητώντας βοήθεια.

Μὰ δὲν εἶχε δὴ κανένα ἄνθρωπο.

Ἔτσι κ' ἡ διήγησις τῆς Μάρθας δὲν ἔδωσε στὴν ἀνάκρισι καμμιὰ ἔνδειξι.

Ο Μαγκλουάρ ἔπῃρε τότε τὴ μικρούλα, κι' ὁ κ. Σαβάν ἔξακολούθησε τὴν ἀνάκρισί του, ρωτώντας τὸν φύλακα πὸν ἐπέβλεπε τὴν πόρτα τού ἐργοστασίου, ἢ ὅποια ἀνοίγε στὴν ἄκρη τῆς ὁδοῦ Ἀρντουάν.

Ο άγαθὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο νὰ πῇ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι εἶχε κλείσει τὸ Σάββατόβραδο τὴν πόρτα κ' εἶχε συμμορφωθῇ πρὸς τὸ καθήκον του, παραδίδοντας κατόπιν τὸ κλειδί στὴ θυρωρό.

Ο άνακριτής θάδιζε μέσα στὰ σκοτάδια.

— Μόνο ἡ κ. Σολλέ θὰ μπορούσε νὰ μὰς βοηθήσῃ, ξαναεἶπε ὁ Δανιήλ, ὁ ὁποῖος σηκώθηκε καί ὄγῃκε στὴν ἀλλή, ὅπου θρῖσκόταν ὁ Γκριθό, παρακολουθώντας τὰ πάντα.

— Κύριε Γκριθό, τού εἶπε, συγκέντρωσε ἔδω τὸ προσωπικό τού ἐργοστασίου. Θέλω νὰ μιλήσω στοὺς καλούς αὐτοὺς ἄνθρώπους.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὁ άνακριτής θρῖσκόταν περιστοιχισμένος ἀπ' ὅλους τοὺς ἐργάτες, στοὺς ὁποίους εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Μιὰ μεγάλη καταστροφή σὰς χτύπησε, φίλοι μου... Ἡ πυρκαϊά κατὰστρεψε τὸ ἐργοστάσιο, ὅπου δουλεύατε κι' ὁ προϊστάμενός σας, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσατε τόσο, πέθανε δολοφονημένος ! Ἡ δικαιοσύνη θὰ τὸν ἐκδικηθῇ ! Σεῖς τώρα πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ θρῖτε ἐργασία σὲ ἄλλα ἐργοστάσια... Ἡ δεσποινὶς Ἀλίνη Μπερνιέρ, πού, καθὼς ξέρετε, καταστράφηκε ἐντελῶς, δὲν μπορεί νὰ κἀν τίποτε γιὰ νὰ σὰς βοηθήσῃ... Μὰ ἐγὼ ἤμουν φίλος τού πατέρα τῆς καί εἰς μνήμην του θὰ σὰς μοιράσω αὐριο, με τὸν κ. Πριέρ καί με τὸν κ. Γριθό μιὰ ἀποζημίωσι ὀγτώ ἡμερῶν.

— Ἐν ὀνόματι ὅλων τῶν συναδέλφων μου, σὰς εὐχαριστῶ, κύριε άνακριτά ! φώναξε ὁ γέρο Σιμόν. Εἶσατε πραγματικὸς ἄνθρωπος !

Καί οἱ ἐργάτες σκορπίστηκαν.

Ο Δανιήλ ξαναεἶπε τότε ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ταμία Πριέρ καί πρὸς τὸν Γκριθό πὸν εἶχαν μείνει κοντά του.

— "Όσο γιὰ σὰς, κύριοι, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μείνετε στὴν διάθεσί μου ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμα. θὰ πάρετε ἕνός μηνὸς μισθό...

— "Ω! ὅσο γι' αὐτό, κύριε, οὔτε μιὰ πεντάρρα ἀπάντησε ζωηρά ὁ Γκριθό. Ὁ ἀφέντης ἦταν τόσο γενναῖος ὡς μαζύ μου ὥστε μπορῶ νὰ μείνω στὴ διάθεσί σας γι' ἄνεμῃσι δική του, ὅσον καιρὸ θέλετε.

— Κι' ἐγὼ σὰς ἀπαντῶ τὰ ἴδια, κύριε, εἶπε με τὴ σειρά του κι' ὁ Πριέρ. Οὔτε πεντάρρα καί εἶμαι ὅλος στὴν διάθεσί σας.

Ο Δανιήλ Σαβάν ἔσφιξε τὰ χέρια τῶν δύο ἀνδρῶν πολὺ συγκινημένος.

Ἔπειτα ἔρριξε μιὰ ματιά γύρω του. Σκεφτόταν τὸν ὀνειψιό τού Ἑρρίκο, τὸν ὁποῖον εἶχε προσκαλέσει τηλεγραφικῶς κι' ἀναισθητήθηκε.

— Γιατί δὲν ἤρθε ἀκόμα ;

Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πὸν ἔκανε αὐτὴν τὴν ἐρώτησι στὸν

αὐτό του με κάποια μικρὴ ἀνησυχία, ὁ νέος ἔφθασε με τὸ πρόσωπο χλωμό, με τὰ χαρακτηριστικὰ ἀλλοιωμένα καί βλέποντας τὸν σωρὸ τῶν ερειπίων μπροστά του, ἀπόμεινε ἀκίνητος σὰν κεραυνόπληκτος.

Ο Δανιήλ ἔκανε μερικά βήματα πρὸς αὐτόν.

— Θεέ μου, τί συνέβη λοιπόν; τραύλισε ὁ Ἑρρίκος Σαβάν με φωνὴ πνιγμένη.

— Πυρκαϊά.

— Ναί, θλέπω... Μὰ δὲν ἤρθατε ἔδω μόνο γι' αὐτό, θεῖε μου, τὴν περασμένη νύχτα...

— Ο φίλος μας ὁ Ριχάρδος... ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ Δανιήλ...

Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τελειώσῃ. Οἱ λυγμοὶ του τὸν ἔπνιγαν.

— Λοιπόν, λοιπόν ; ρώτησε με αγωνία ὁ νέος. Ο φίλος μας ὁ Ριχάρδος ; Πληγώθηκε ἴσως ;...

— "Ω! ἂν ἦταν πληγωμένος, θὰ εἶχαμε ἔλπιδα νὰ τὸν σώσουμε...

— Σκοτώθηκε ; ρώτησε ὁ Ἑρρίκος κλονιζόμενος.

— Ναί !

— Κάπκε μέσα σὲς φλόγες ;

— Όχι! Δολοφονήθηκε...

Δολοφονήθηκε ! ξαναεἶπε ὁ γυιὸς τού Γαβριήλ Σαβάν, χάνοντας ὅλο του τὸ χρώμα. "Ω! Θεέ μου!... Θεέ μου !... Δυστυχισμένη Ἀλίνη !

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, φάνηκε ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ.

Ο άνακριτής τὸν ὑποστήριξε καί τὸν παρέσυρε πρὸς τὸ σπτάκι τῆς θυρωροῦ. Μπήκαν μέσα μαζύ, ἀνέθηκαν τὴν σκάλα πὸν ὡδηγοῦσε στὸν νεκρικό θάλαμο κι' ἐκεῖ ὁ Δανιήλ τὸν πῆγε μπροστά στὸ κρεβάτι, ἐπάνω στὸν ὅπ.το ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ, με τὸ πρόσωπο γαλήνιο, κοιμώταν τὸν στερνὸ του ὕπνο.

Μπρὸς τὸ κίτρινο πρόσωπο αὐτοῦ τού ἀνθρώπου, πὸν χθεῖς ἀκόμα τὸν εἶχε δὴ γεμάτο ζωὴ καί ὕγεια, ὁ Ἑρρίκος ἀπόμεινε ἄφωνος, ἀλλοιωμένος.

— Πέθανε δολοφονημένος ! τραύλισε σὲ λίγο.

Καί ἄφθονα δάκρυα κύλισαν ἐπάνω στὰ μάγουλά του.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν δυνατὴν αὐτὴ κρίσι τῆς συγκινήσεως, ὁ νέος κατάρθηκε νὰ συνελθῇ.

Γονάτισε πλάι στὸ προσκέφαλο καί παίρνοντας τὸ ἕνα ἀπ' τὰ παγωμένα χέρια τού πτώματος, τὸ φίλησε.

— Δολοφονημένος ! τραύλισε πάλι. Ἐσὺ, ὁ τόσο καλός, ἐσὺ πὸν σ' ἀγαποῦσαν ὅλοι καί πὸν τοὺς ἀγαποῦσες τόσο !... Ἐσὺ πὸν μευ φαίνόταν συνινὰ πῶς ἤμουν παιδί σου καί πὸν θὰ ἤμουν τόσο εὐτυχισμένος νὰ σ' ὀνομάσω πατέρα μου...

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια ἔκαναν τὸν Δανιήλ ν' ἀνασκιρτήσῃ.

— Τί εἶπες, παιδί μου ; ρώτησε βοηθώντας τὸν νέο γὰ σηκωθῇ.

— Ἴην ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Ἑρρίκος με θαυδὸ πόνο. Τὸ πιδ ἀγαπημένο μου ὄνειρο ἦταν νὰ γίνω τὸ παιδί τού τιμίου ἀνθρώπου πὸν εἶν' ἐκεῖ νεκρός, πὸν δὲν μπορεί πειά νὰ μ' ἀκούσῃ, πὸν δὲν μπορεί πειά νὰ μοῦ δώσῃ τὴν κόρη του !

— Ἀγαπᾷς λοιπόν τὴν Ἀλίνη ;

— Με ὅλη μου τὴν καρδιά, με ὅλες μου τῖς δυνάμεις καί πρὶν ἀπὸ πολὺν καιρὸ !

— Ἡ καταστροφή πὸν χτύπησε, εἶπε ὁ Δανιήλ, εἶναι τρομαχτική, μὰ δὲν καταστρεφεῖ καί τὰ ὄνειρα τῆς ἀγάπης σου.

— Ἡ Ἀλίνη πὸν ἀγαποῦσε μέχρι λατρείας τὸν πατέρα τῆς θὰ μπορέσῃ ταχὰ ν' ἀνθεξῇ σ' αὐτὸ τὸ χτύπημα ; Δὲν θὰ πεθάνῃ μαθαίνοντας τὸν θάνατό του ; Δὲν θὰ ἔχουμε γὰ κλάψουμε δύο ἀνθρώπους, ἀντὶ ἑνός ;

— Ἐλα, παιδί μου, γαλήνεψε καί μὴν ἀντιμετωπίζεις τὸ μέλλον πὸν εἶναι κιόλας μαῦρο, με χρώματα πιδ σκοτεινὰ ἀκόμα. Ἡ Ἀλίνη ἀγαποῦσε τὸν πατέρα τῆς με τὴν πιδ τρυφερή, με τὴν πιδ θαθεῖά στοργή κι' εἶναι ἀλήθεια πὸς ἡ εἰδησι τού θανάτου του μπορεί νὰ προκαλέσῃ μεγάλες διαταραχὲς στὸν λεπτό ὁργανισμό τῆς... Μὰ θὰ εἶμαστε κοντά τῆς γιὰ νὰ ἐπουλώσουμε τῖς πληγὲς τῆς καρδιάς... θὰ εἶμαστε ἐκεῖ γιὰ ν' ἀγρυπνοῦμε σ' αὐτὴν, γιὰ νὰ τὴν περιθάλουμε με τῖς φροντίδες μας, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσουμε γιὰ νὰ τῆς δώσουμε τὸ κουράγιο πὸν χρειάζεται γιὰ ν' ἀνθεξῇ σὲ μιὰ ἀπώλεια ἀνεπανόρθωτη...

Ἀγαπᾷς τὴν Ἀλίνη... Τόσο τὸ καλλιτέρο, ἀγαπητό μου παιδί... Εἶναι ἕνα πλάσμα ἐξαιρετικό, ἕνας ἄγγελος ἀγνότητος καί καλωσύνης... Ἐπιδοκιμάζω τὸν ἔρωτά σου, ὅπως θὰ τὸν ἐπεδοκίμαζε κι' ὁ πατέρας σου ὁ ἴδιος... Ἡ ἀγάπη σου, πὸν πρέπει ἡ Ἀλίνη νὰ τὴν ἔχῃ ματέψη καί νὰ τὴ συμμερίζεται ἀσυναίσθητα, θὰ μὰς βοηθήσῃ πολὺ γιὰ νὰ καταπραυνούμε τὴν ἀπελπισία τῆς καί νὰ τὴν κρατήσουμε στὴ ζωὴ... Ὡστόσο ἀνατριχιάζω, ὅταν σκέπτομαι τὸ χτύπημα πὸν πρέπει νὰ τῆς καταφέρουμε.

— Ποιὸς θ' ἀναλάβῃ νὰ τῆς πῇ τὴν ἀλήθεια; ρώτησε ὁ νέος. Τὴν καθαρὴ ἀλήθεια ;

— Ἐσὺ, παιδί μου.

— Ἐγὼ! φώναξε ὁ Ἑρρίκος με μιὰ κίνησι τρόμου. Θέλετε νὰ γίνω ὁ ἀγγελιαφόρος τῆς φρικτῆς εἰδήσεως;...

— Πρέπει !... Πρέπει νὰ τῆς τὸ πῆς ἐσὺ ἀκριβῶς γιὰ τὴν ἀγαπᾷς !... Θὰ συνειδηθῇ με τὴν κόρη μου τὴν Ματ

Τρελλή ἀπ' τὸν φόβο τῆς εἶδε τῖς φλογες πὸν ἔβγαιναν ἀπο τὸ ἐργοστάσιο.

θλῶν κ' οἱ δύο σας, με τὴν λεπτότητα πού θά θρῆτε στὴν ἀγάπη σας γι' αὐτήν, θά τῆς ἀνακοινώσετε τὴν συμφορὰ τῆς. Ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι νάχω τὸ κουράγιο ν' ἀντιλάβω μιά τόσο ὀδυνηρὴ ἀποστολή.

— Ἐ, λοιπόν, ἔστω !... εἶπε ὁ Ἑρρίκος. Τὴν ἀποστολή πού σὰς τρομάζει, τὴν ἀναλαμβάνω ἐγώ... Μὰ θά ἐκδικηθῇτε τοὺλάχιστον αὐτὸν πού ἦταν ὁ καλλίτερος φίλος σας καὶ πού ἀποτελοῦσε μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς μέλος τῆς οἰκογενείας σας ;

Καὶ δείχνοντας τὸ πτώμα τοῦ Ριχάρδου Μπερνιέρ, ὁ νέος ξαναεἶπε :

— Πέστε μου, θεῖε μου, θά τὸν ἐκδικηθῇτε ;
— Γιά νὰ τὸν ἐκδικηθῶ θά χρησιμοποιήσω ὅλη τὴν ἐνεργητικότητα μου καὶ ὅλες τὶς ἱκανότητές μου !... Γιά νὰ τὸν ἐκδικηθῶ, θά δώσω, ἂν χρειαστῇ, ὅλη μου τὴν περιουσία...
— Ξερέτε τὸν δολοφόνου ;

— Ὁχι.
— Ἀνακαλύψατε τοὺλάχιστον κανένα ἱχνος ;
— Βρίσκομαι ἀκόμα μέσα σὲ θαθεῖα σκοτάδια. Μὰ ελπίζω ὅτι θά με φωτίσῃ ἡ Βερνίκη Σολλὶ, ὅταν θά μπορέσῃ νὰ μιλήσῃ.

— Μὰ γιατί δὲν μιλάει ἀμέσως ;
— Χτυπήθηκε ἀπὸ τοῦ δολοφόνου ὅπως ὁ Ριχάρδος.
— Ἐπικίνδυνος ;
— Ὑπάρχει κάθε λόγος νὰ φοβώμαστε πὼς εἶναι πληγωμένη θανάσιμα...

— Κι' ἐκείνη ;... Ἄ! ἡ φτώχῃ γυναῖκα !... Μὰ ἡ ἐγγονή τῆς, τὸ κορίτσι τῆς δυστυχισμένης κόρης τῆς Ζερμαίν ; Τί θ' ἀπογίνῃ ;...

— Κάποιοι ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, ἕνας ὀργανοπαίχτης, ὀνομαζόμενος Μαγκλουάρ, ἀνέλαθε νὰ φροντίζῃ γι' αὐτήν.
— Πάντοτε παρὼν ὁσάκις πρόκειται νὰ κἀνῃ μιά καλὴ πράξι, αὐτὸς ὁ Μαγκλουάρ ! Καὶ ὑπολογίζετε στὴ Βερνίκη, θεῖε μου, γιά νὰ μπορέσετε νὰ διαφωτίσετε τὸ μυστήριο, γιά νὰ συλλάβετε τοὺς ἐγκληματίες ;

— Ναί, ἂν ζήσῃ !...
— Θά ζήσῃ ! φώναξε ὁ Ἑρρίκος. Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος ! Καὶ θά μᾶς βοηθήσῃ νὰ ἐκδικηθοῦμε τὸν δυστυχισμένο μας φίλο !... Ἀλήθεια, ποιά ἦσαν τὰ ἐλατήρια τοῦ ἐγκλήματος ;

— Ἡ κλοπή, ἀπάντησε ὁ Δανιὴλ. Αὐτὸ εἶναι βέβαιο. Πάντως εἶτε οἱ κλέφτες πέτυχαν τὸν σκοπὸ τους, εἶτε ὄχι, ἡ Ἀλὶν εἶναι κατεστραμμένη γιατί ἡ φωτιά, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐργαστάσιον, θά κατέστρεψε καὶ τὰ χρήματα πού ἦσαν στὸ χρηματοκιβώτιον.

— Μὰ θά πληρώσῃ ἡ ἀσφάλεια.
— Ὁχι !
— Γιατί λοιπόν ;
— Γιατὶ ὁ Ριχάρδος εἶχε ἀλλάξει ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία κι' ἐπρόκειτο νὰ ὑπογράψῃ σήμερα τὰ καινούργια του συμβόλαια. Κι' ἐπειδὴ τὰ συμβόλαια αὐτὰ δὲν ὑπεγράφησαν, ἡ Ἀσφαλιστικὴ Ἐταιρεία δὲν εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ πληρώσῃ τίποτε...

— Δυστυχισμένη Ἀλὶν ! ψιθύρισε ὁ νέος κρύβοντας τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του.
— Ἐπειτα ἀπὸ μιά στιγμή σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ πρόσθεσε :

— Εὐτυχῶς εἰμαι ἐγὼ ἐδῶ, γιά νὰ τὴν σώσω ἀπὸ τὴ φτώχεια καὶ τὴν ἀθλιότητα. Ὁ πατέρας μου δὲν θά μοῦ ἀρνήσῃ μιά προίκα γιά νὰ τὴν προσφέρω στὴν κόρη τοῦ καλλιτέρου του φίλου.

Ὁ θόρυβος ἐνὸς ἀμαξιοῦ πού ἔμπαινε στὴν αὐλὴ τοῦ πυρπολημένου ἐργοστασίου, ἀκούστηκε τὴν στιγμή ἐκείνη.

Ὁ θεὸς κι' ὁ ἀνεψιὸς πλησίασαν στὸ παράθυρο.
— Μιά νεκροφόρος ! εἶπε ὁ Ἑρρίκος Σαθάν. Ἦρθε νὰ πάρῃ θέβαια τὸ πτώμα τοῦ Ριχάρδου Μπερνιέρ... Ποῦ θά τὸ μεταφέρῃ ;

— Στὸ νεκροτομεῖο, ἀπάντησε ὁ Δανιὴλ.
— Πῶς !... Στὸ νεκροτομεῖο ; φώναξε ὁ νέος μὲ μιά κίνησι φρίκης.
— Ὑπὸ τὶς εἰδικὲς συνθήκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες θρῖσκονται, ἡ νεκροψία εἶναι ἀπαραίτητος.

Δυὸ ἄνδρες μῆκαν ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμή μέσα κρατώντας ἕνα φέρετρο, τὸ ὁποῖο ἀπέθεσαν στὸ πάτωμα. Τὸς συνόδευε ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπερτώ, ὁ ὁποῖος ἔρριξε ἕνα ἐρωτηματικὸ βλέμμα στὸν ἀνακριτὴ.

— Ναί, μπορεῖτε νὰ τὸν πάρετε ! εἶπε ἐκεῖνος μὲ φωνὴ πνιγμένη.

Οἱ δύο ἄνδρες τοποθέτησαν τὸ πτώμα μέσα στὸ φέρετρο, τὸ ὁποῖο ξανάκλεισαν καὶ κατέβηκαν πάλι κάτω, παίρνοντας μαζί τους τὸ πένθιμο φορτίο του.

Σὲ λίγο ἡ νεκροφόρος ἔφυγε.
Τότε ὁ Δανιὴλ κάλεσε τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀσφαλείας καὶ τοῦ εἶπε :

— Τηλεγραφήστε, σὰς παρακαλῶ στὸ Παρίσι νὰ σὺς στείλουν καινούργιους ἄνδρες γιά νὰ μπορέσουν αὐτοὶ πού πέρασαν τὴν νύχτα τους ἐδῶ νὰ ξεκουραστῶν λίγο... Σὰς παρακαλῶ ἐπίσης νὰ μὴν ἀτονήσῃ ἡ ἐπιθεωρησι γυρῶ ἀπ' τὰ ἐρεῖπια πού σκεπάζουν τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ νὰ μὴν μπῇ κανεὶς ξένος μέσα στὸ θυρωρεῖο.

Ἀφοῦ ἔδωσε αὐτὲς τὶς διαταγές, ὁ ἀνακριτὴς Σαθάν ἀνέβηκε μαζί με τὸν ἀνεψιὸ του στὸ ἀμάξι γιά νὰ πάῃ στὸ Παρίσι, ὅπου τὸν περιμένε ὁ εἰσαγγελεὺς.

XLVII

Ἡ Ματθίλδῃ Σαθάν, ἡ κόρη τοῦ Δανιὴλ, ἦταν δεκαοχτὸν χρόνων. Ἦταν κατὰ μερικὸς μῆνες μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν Ἀλὶν Μπερνιέρ, τὴ μοναχοκόρη τοῦ δυστυχισμένου Ριχάρδου.

Ἐῖχαν σπουδάσει μαζί σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ ὀικοτροφεῖο κι' εἶχαν ὁγῆ μαζί ἀπ' αὐτὸ μὲ μιά πρώτης τάξεως μορφωσι, τὴν ὁποία θά συμπλήρωναν στὰ σπῆτια τους.

Ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ, χήρος καθὼς ἦταν καὶ ἐντελὼς ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴν διεύθυνσι τῶν μεγάλων του ἐπιχειρήσεων, κατάλαβε ἀμέσως ὅτι τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὴν Ἀλὶν καὶ νὰ φροντίσῃ ὥστε ἡ νέα κόρη νὰ γίνῃ τελεία γυναῖκα.

Παρακάλεσε λοιπὸν τὸν καλλίτερό του φίλο, τὸν Δανιὴλ, νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι καὶ νὰ πάρῃ τὴν Ἀλὶν στὸ σπῆτι του, ὅπου θά ζοῦσε κοντά στὴ Ματθίλδῃ καὶ θά παρακολουθοῦσε μαζί τῆς τὰ μαθήματα τῶν καθηγητῶν, στοὺς ὁποίους εἶχε ἀνατεθῇ νὰ συμπληρώσουν τὴν μόρφωσί τῆς.

Ὁ Δανιὴλ ἀγαποῦσε σὰν παιδί του τὴν κόρη τοῦ Ριχάρδου, καὶ δέχθηκε μὲ μεγάλη προθυμία τὴν ἡθικὴ κληρονομία τῆς, τὴν ὁποία τοῦ ἐπρόσφερε ὁ φίλος του.

Ἡ χαρὰ τῆς Ματθίλδῃς καὶ τῆς Ἀλὶνῃς ἦταν ἀπερίγραπτη, ὅταν ἔμαθαν πὼς δὲν θά χωρίζοντο, πὼς θά ἔχουν τοὺς ἴδιους διδασκάλους, τὶς ἴδιες διασκεδάσεις καὶ πὼς θά μπορούσαν ν' ἀλλάζουν κάθε μέρα τὶς σκέψεις τους, ὅπως ἔκαναν ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἦσαν μικρὰ κορίτσια.

Ποτὲ φιλία δὲν ἦταν πιὸ μεγάλη, ποτὲ ἐμπιστοσύνη δὲν ὑπῆρξε πιὸ ἀπόλυτη ἀπὸ ἐκείνη πού ἔβανε τὶς δύο αὐτὲς νεανικὲς ψυχές, τὶς δύο αὐτὲς νεανικὲς καρδιές, ἡ ὁποία ἔμοιαζαν τόσο μὲ τὴν ἀγνότητά τους καὶ μὲ τὴν ἀγάπῃ τους πρὸς τὸ καλὸ.

Ὁ Ριχάρδος κι' ὁ Δανιὴλ ἦσαν εὐτυχισμένοι ἐλέποντας τὸν δεσμό πού ἔβανε τοὺς ἴδιους νὰ γίνετα ἀκόμα μεγαλύτεροι χάρις στὴν ἀμοιβαία αὐτὴ ἀγάπῃ τῶν λατρετῶν τους παιδιῶν.

Ἡ Ματθίλδῃ ἦταν ζωηρή, πρόσχαρη, γελαστή, ἀνοιχτοκαρδῇ. Ἡ Ἀλὶνῃ εἶχε πιὸ γαλῆνιο χαρακτήρα. Μὰ καὶ οἱ δύο τὰ χαρίσματα τῆς καρδιάς καὶ τῆς ψυχῆς ἦσαν ὅμοια.

Ὁ Ἑρρίκος Σαθάν ζοῦσε κι' αὐτὸς κοντά τους. Ἀν καὶ εἶχε νοικιάσει ἕνα δωμάτιον στὴν ὁδὸ Σαραντὸν, κοντὰ στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου ἡ ὑπηρεσία του τὸν καλοῦσε κάθε μέρα, εἶχε συγχρόνως ἕνα μικρὸ διαμέρισμα στὸ σπῆτι τοῦ θεῖου του, ὅπου ἔτρωγε μεσημέρι καὶ βράδυ.

Ὅπως ξέρουν οἱ ἀναγνώστες μας, ὁ Δανιὴλ Σαθάν εἶχε μεγαλώσει κι' εἶχε σπουδάσει τὸν ἀνεψιὸ του μὲ μιά φροντίδα καὶ μὲ μιά τρυφερότητα ἐντελῶς πατρικῆς.

Γι' αὐτὸ κι' ὁ Ἑρρίκος ἀγαποῦσε θαθεῖα τὸν θεὸ του καὶ τὴν ἐξαδέλφη του.

Γιά τὴν Ἀλὶνῃ, τὸ αἶσθημά του ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὸ. Ἀκούσαμε ἄλλως τε τὸ μυστικὸ τῆς ἀγάπῃς του γιὰ τὴν Ματθίλδῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη του μπροστὰ στὸ νεκρικὸ κρεβάτι, ἐφευγὴ ἀπὸ τὰ χεῖλη του μπροστὰ στὸ νεκρικὸ κρεβάτι, ὅπου ἀναπαύονταν ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ, δολοφονημένος.

Μὰ καὶ πὼς μπορούσε νὰ μὴν ἀγαπήσῃ αὐτὴν τὴν νέα τὴν τόσο ὠραία, τὴν τόσο καλὴ, τὴν τόσο τέλεια, πού ἦταν προικισμένη ἀπὸ τὴ φύσι μὲ μιά ὑπέροχῃ ὁμορφιά καὶ μὲ μιά ψυχὴ ἀκόμη πιὸ ὠραία ;

Τὴν πρώτη στιγμή, ὁ θάνατος τοῦ Ριχάρδου Μπερνιέρ τοῦ εἶχε φανῇ σὰν ἕνα ἐμπόδιο στὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὀνείρου του. Μὰ τὰ λόγια πού τοῦ εἶπε ὁ Δανιὴλ Σαθάν ἔφθασαν γιά νὰ τὸν καθησυχάσουν ἐντελῶς.

Ἦταν ἀλήθεια !... Τώρα πού ἡ Ἀλὶνῃ εἶχε γίνῃ ἐπὶ-

χὴ καὶ δυστυχισμένη, ἔπρεπε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ περισσότερο, νὰ γαλῆνῃ τοὺς πόνους τῆς μὲ τὸ νὰ τοὺς μοιραστῇ μαζί τῆς καὶ νὰ τὴν κἀνῃ συντροφίσσα τῆς ζωῆς του.

Μὰ ἡ ἀποστολὴ πού τοῦ εἶχε ἀναθέσει τώρα ὁ θεὸς του, τὸν τρομάζει.

Ἐπρεπε νὰ πάῃ νὰ συντρίψῃ τὴν καρδιά ἐκείνης πού ἦταν τὸ πᾶν γι' αὐτόν.

Ἡ σκέψις αὐτὴ τοῦ ἔφερνε ρίγη.
Ἐν τούτοις, ὅσο ὀδυνηρὴ κι' ἂν ἦταν αὐτὴ ἡ ἀποστολὴ, τὴν εἶχε ἀναλάβει κι' ἔπρεπε νὰ τὴ φέρῃ εἰς πέρας ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα.

Θὰ συνεννοηθῇς μὲ τὴν ἐξαδέλφη σου τὴ Ματθίλδῃ,» τοῦ εἶπε πῇ ὁ Δανιὴλ.

Ἡ Ματθίλδῃ, ἂν καὶ ἐξ ἰδιοσυγκρασίας ζωηρὴ καὶ πρόσχαρη, μπορούσε νὰ γίνῃ σοβαρὴ στὴν ἀνάγκη κ' ἡ ὀριότης τοῦ πνεύματός τῆς ἦταν μεγάλη γιά τὴν ἡλικία τῆς. Ἰκατάλαβαινε καλλίτερα ἀπὸ τὴν Ἀλὶνῃ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς, τὶς δυστυχίες καὶ τοὺς πόνους τῆς, κι' εἶχε πάρει πολλὰ μαθήματα πείρας ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς καὶ τὸν ἐξαδέλφου τῆς, οἱ ὁποῖοι κουθέντιασαν συχνὰ μπροστὰ τῆς γιά τὰ πᾶ ὁσοδὰ ζητήματα.

Ἡ Ἀλὶνῃ δὲν εἶχε μάθει ἀκόμα, ὅπως αὐτὴ, πόσο σκληρὴ καὶ πόσο ὀδυνηρὴ εἶναι ἡ ζωὴ.

Προικισμένη μὲ μιά ἐξαιρετικὴ εὐαίσθησι, ἐνοιῶθε τὴν καρδιά τῆς νὰ φουσκῶνῃ, ὅταν ἔβλεπε δάκρυα, ἔκλαιγε κ' ἡ ἴδια μπροστὰ σὲ μιά φανερὴ δυστυχία, μὰ δὲν ζητοῦσε νὰ ἐξαγερῇ μέσα στὶς θλίψεις πού κρύβονται ἀπ' τὰ μάτια, μέσα στὶς ἀθλιότητες πού τυλιγνόνται μὲ μυστήριο καὶ πού δὲν ζητοῦν οὔτε σὸθήναι, οὔτε παρηγοριά.

Αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἐμπόδιζε καθόλου νὰ εἶναι ἱκανὴ γιά ὅλες τὶς θυσίες, γιά ὅλες τὶς ἀφοσιώσεις.

Σ' αὐτὴν τὴν ψυχὴ, τὴν παρθενικὴ καὶ τὴν εὐμάλακτη, πού ἦταν ἐτοιμὴ νὰ δεχθῇ κάθε τι ἀγαθὸ κι' ὠραῖο, δὲν χρειάζονταν παρὰ ἕνας κύριος, ἕνας κύριος πολυαγαπημένος πού θά μπορούσε ν' ἀναπτύξῃ ὅλες τὶς μεγάλες τῆς ἀρετὲς καὶ νὰ τὶς κἀνῃ νὰ ἐκδηλωθοῦν.

Αὐτὸν τὸν κύριο τὸν εἶχε πρωτοῖδῃ ὁπαμὰ στὶς παιδικὰς τῆς ὀνειροπολήσεις τῆς. Καὶ τὸν ξανάβλεπε τώρα πιὸ καθαρά στὰ ὀνείρα τῆς ὡς νέας κόρης.

Ἦταν ὁ Ἑρρίκος.
Μὰ κρατοῦσε τὸ μυστικὸ τῆς γιά τὸν ἑαυτὸ τῆς μόνο καὶ τὸ ἔκρυβε κι' ἀπ' αὐτὴν ἀκόμα τὴ Ματθίλδῃ, τὴν ὁποία ἀποκαλοῦσε ἀδελφὴ τῆς.

Δὲν μπορούσε νὰ βεβαιώσουμε ὅτι καταλάβαινε ποῖο ἦταν ἀκριβὲς τὸ αἶσθημα πού δοκίμαζε, μὰ ἔφθανε μιά λέξι, ἕνα τίποτε, ἕνα τυχαῖο γεγονός γιά νὰ τὸ καταλάβῃ καὶ νὰ τὴν κἀνῃ νὰ δώσῃ σ' αὐτὸ τὸ αἶσθημα τὸ ἀληθινὸ του ὀνόμα: ἔρω!

Ὁ Ἑρρίκος τὰ ἤξερε ὅλ' αὐτὰ πολὺ καλά, μὰ δὲν τὸ σπῆτα νὰ λάμψῃ μέσα στὴν

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 θ'

(Τηλέφωνον: 26-135)

Ἰδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Κιευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατοικία: Ἀλκαμένους 127

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐσωτερικὸ δι' ἕν ἔτος δρ. 250 Ἐξωτερικὸ δι' ἕνα ἔτος δρ. 300

Ἐξάμηνος » 125 Ἀμερικῆς » 150

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἑτησίᾳ συνδρομὴ

σελλῖνια 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβλήματα ὅταν ν'

ἀπευθύνονται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑ-

ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ, ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 θ'.

Τιμὴ ἑκάστου τεύχους δρ. 5.

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατά

φύλλον πώλησιν, ἡ Ἐταιρεία New York News Agency

General P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωπεύεται

παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου.

Ἐπεὶθύνοντες: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχιεργάτης τυπογραφείου: ΑΝΑΣΤ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Περιάνδρου Σοφοῦ 21

Μόλις ἔφθασαν ἐκεῖ, ὁ Δανιὴλ εἶπε στὸν Ἑρρίκο:

— Πρέπει νὰ μάθῃ τὸ ταχύτερο ἡ δυστυχισμένη Ματθίλδῃ τὴν τρομερὴ ἀλήθεια. Ἐγὼ τώρα θά πάω στὸ γραφεῖο μου, γιατί πρέπει νὰ ἐργασθῶ. Ἐκεῖ θά με θρῆς ὅταν ἐκτελέσῃς τὴν ὀδυνηρὴ... τὴν τρομαχτικὴ ἀποστολὴ πού σοῦ ἀνέθεσε.

Πρὶν ἀφήσῃ τὸν θεὸ του, ὁ νέος τὸν ρώτησε:

— Δὲν θά στείλετε τηλεγράφημα στὸν πατέρα μου γιά νὰ τοῦ ἀναγγεῖλετε τὴ φοθερὴ καταστροφὴ, τῆς ὁποίας ἔπεσε θύμα ὁ καλλίτερος φίλος σου ;

— Ὁ πατέρας σου θά βρίσκεται ἀσφαλῶς στὸ πέλαιος, ἀπάντησε ὁ Δανιὴλ, κι' ἔτσι δὲν θά λάθῃ τὸ τηλεγράφημά μου. Ἐφυγε μὲ τὴν ψυχὴ θαρεῖα, θασανισμένος ἀπὸ πένθημα προαισθημάτων. Γιατὶ νὰ μεγαλώσουμε ἀκόμα περισσότερο τὶς θλίψεις του, πληροφορώντας τον πόσο θάσιμα ἦσαν τὰ προαισθηματά του; Πήγαινε νὰ εἰδοποιήσῃς τὴν Ματθίλδῃ καὶ φροντίστε κ' οἱ δύο νὰ θρῆτε μέσα στὴν καρδιά σας τὸν τρόπο πού θά μαλακώσῃ τὸ χτύπημα, τὸ ὁποῖο θά καταφέρετε στὴ φτωχὴ Ἀλὶνῃ... Σῶστε τὴν ἀπὸ τὴν ἀπελπισία πού, χωρὶς ἐσάς, μπορεῖ νὰ ἔχῃ δλεθρίσει συνέπειες γιά τὴ ζωὴ τῆς ἡ γιά τὸ λογικὸ τῆς...

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, ὁ Ἑρρίκος ἄφησε τὸν θεὸ του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ διαμέρισμα, στὸ ὁποῖον ἡ Ματθίλδῃ κ' ἡ Ἀλὶνῃ ἔμεναν μαζί, μὰ ὅπου ἡ καθεμιά εἶχε τὸ δωμάτιό τῆς.

Κατέβαλε μιά ὑπεράνθρωπη προσπάθεια γιά νὰ νικήσῃ τὴν συγκίνησι πού τὸν συνέτρεβε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ προθαλάμου, ὁ ὁποῖος ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὰ δωμάτια τῶν κοριτσιῶν καὶ μ' ἕνα μικρὸ σαλόνι πού χρησίμευε γιὰ σπουδαστήριό τους.

Ἡ Ματθίλδῃ ἦταν μόνη μέσα καὶ τοῦ ἄνοιξε.

— Ποῦ εἶναι ἡ Ἀλὶνῃ; τὴ ρώτησε ὁ νέος μὲ σιγανὴ φωνή.

— Κάνει τὸ μάθημά τῆς τῶν ἀγγλικῶν.

— Ποῦ ;

— Στὸ μικρὸ σαλόνι.

— Μπορεῖ νὰ μᾶς ἀκούσῃ ἀπὸ δῶ ;

Ἡ Ματθίλδῃ κύτταξε τὸν ἐξαδέλφου τῆς εἰσφαισμένη καὶ ἀνήσυχῃ.

— Ἀσφαλῶς ὄχι, ἀπάντησε. Μὰ γιατί ρωτᾷς ;

Καὶ πιάνοντας τὰ χέρια τοῦ Ἑρρίκου, ἐξακολουθῶσα :

— Στὸ πρόσωπό σου διασάζω ἕναν ἀπέραντο πόνο...

Θάλεγε κανεὶς ὅτι τὰ μάτια σου ἀποφεύγουν τὰ δικά μου.

Ἐρχομαι νὰ μοῦ ἀναγγεῖλῃς καμιά δυστυχία ! Συνέδῃ λοιπὸν τίποτε στὸν πατέρα μου ;

— Ὁχι, δὲν πρόκειται γι' αὐτόν...

— Ἀ! Ἄς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ !

Μὲ καθησυχάζεις !... Μὰ τότε τί συμβαίνει ;

— Ἀπαντῇ μου Ματθίλδῃ, ἀκούσε με... Ξέρω τὴν ψυ-

χὴ σου... ἔχει κάθε λεπτότητα... Ξέρω τὴν καρδιά σου... Εἶναι ἱκανὴ γιά ὅλες τὶς ἀφοσιώσεις...

Αὐτὸ θά σοῦ δώ-

σῃ τὴν δύναμι νὰ ἴ ἀκού-

σῇ καὶ τὸ κουράγιο πού

χρειάζεται στο

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ

ΤΗΣ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑΣ ΜΟΝΤΙ

ΓΑΠΗΤΕ μου Μάριο,

Τό θλέμμα σου, τὸ φίλ σου, τὸ χαμόγελό σου μ' ἔκαναν νὰ μὴ μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα. Θυμάσαι πὼς εἶχε ἀρχίσει ὁ ἔρωτάς μας; Στὸ ἴδιο τὸ σπίτι μου. Οἱ γονεῖς μου, τ' ἀδέλφια μου συζητοῦσαν γιὰ ἕνα σωρὸ θέματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Ἐσὺ καθόσουν σὲ μιά γωνιά καὶ τοὺς ἀκούγες.

»Στὴν ἀρχὴ σὲ κύτταζα μ' ἕνα ἥρεμο βλέμμα. Ἐπειτα δταν τὰ μάτια μας συναντήθηκαν ἐννοίωσα μιά συγκίνησι στὴν καρδιά μου καὶ χαμήλωσα τὰ δι-

κά μου γιὰ νὰ κρύψω τὴν ταραχὴ μου. Αὐτὸ πού μου συνέβαινε ἦταν ἀνεξήγητο. Ὡστόσο ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή κατὰλαβα ὅτι ἦσουν ὁ ἄνθρωπος πού θ' ἀγαποῦσα. Ἦξερο θέβαινα ὅτι ὁ ἔρωτάς δὲν κάνει πάντα εὐτυχισμένους τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν τοὺς ἐνώνει. Μὰ νομίζα ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ σ' ἀγαπῶ καὶ νὰ συνεχίσω τὴν ἀμέριμνη ζωὴ μου. Ἦμουν ἀφαισώμενη στὶς φίλες μου, στὰ παιγνίδια μου, στὰ θυνερά μου. Καὶ νὰ ξαφνικά πού ἦρθες ἐσὺ γιὰ νὰ μ' ἀναστατώσης. Τότε ἀρχισα νὰ προσποιούμαι, Ἐκρυβα ὅσο μποροῦσα τὴν εὐτυχία μου ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου. Καὶ καμμιά φορά σκεφτόμουν τί σκάνδαλο θὰ ἐξιστοῦσε στὸ σπίτι μου δταν γινόταν γνωστὸ τὸ αἰσθημά μου. Μ' αὐτὸ δὲν μ' ἐνοιαζε καθόλου. Ὅλοι μὲ θεωροῦσαν μικρούλα, φιλάσθενη καὶ μὲ πρόσεχαν σὰν ἕνα λεπτὸ καὶ τρυφερὸ λουλουδι, πού ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μιά στοργικὴ περιποίησι. Ὡστόσο σοὶ ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι πολὺ δυνατὴ. Ἡ ἀγάπη πού νοιώθω γιὰ σένα μου δίνει αὐτὸ τὸ κουράγιο νὰ παλαίψω καὶ νὰ νικήσω.

»Ακούω τίς φίλες μου νὰ συζητοῦν γιὰ τοὺς ἔρωτές τους καὶ χαμογελῶ.

—Θεέ μου! Σκέφτομαι μ' αὐτὰ τὰ κορίτσια, δὲν ἔχουν καρδιά; Πῶς πετάνε μ' ἕνα τέτοιο τρόπο τὴ ζωὴ τους?

»Ὅριστε, ἡ φίλη μου ἡ Μαλθίνα, παντρεύτηκε ἕναν πλούσιο καὶ ἡλικιωμένον κύριο μὲ τὴν σκέψι ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ζήσει μαζί του εὐτυχισμένη. Καὶ θὰ τὸ πιστέψης; Σὲ λίγους μῆνες μέσα εἶχε θρῆθαι τὰ πλοῦτή του. Καὶ τώρα κλαίει διαρκῶς τὰ χαμένα παιδικὰ ὄνειρά της.

»Μιά ἄλλη πάλι, ἦταν πολὺ ἐγωίστρια καὶ πεισματάρια. Ἦθελε τὸν ἄντρα σκλάβο της. Τὴν ἀγαποῦσε ἕνας καλὸς νέος, μὰ αὐτὴ οὔτε τὸν πρόσεχε καθόλου καὶ τὸν μισοῦσε, γιὰτὶ προσπαθοῦσε νὰ τῆς διορθώσει τὰ ἐλαττώματά της. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ παντρεύτηκε ἕναν ἄντρα πού δὲν τὸν ἤξερε καθόλου. Κι' εἶνε κι' αὐτὴ πολὺ δυστυχισμένη.

»Ἡ ξαδέλφη μου ἡ Μαρκέλλα ἐπίσης, πού γνώρισες στὸ σπίτι μου, εἶχε τὴ μαγία νὰ παντρευθῇ ἕναν ἄνθρωπο τῆς τάξεώς μας, ἕναν ἀριστοκράτη. Ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους, διάλεξε ἕνα θωρόν. Ἦταν ἕνας πολὺ κομψὸς κύριος. Ἦξερο θαυμάσιο τέτατο, ἱπποσύνα καὶ νὰ διηγῆται χαριτωμένα ἕνα σωρὸ ἱστορίες. Ὅταν τὸν παντρεύτηκε ὅμως ἀνακάλυψε ὅτι αὐτὸς ὁ ἀδέκαρος «θωρόν» τῆς, ἦταν ἕνας διεθ' οὗς φήμης χαρτοκλέφτης κι' ὅτι οἱ τίτλοι του ἦταν ψεύτικοι. Θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν χωρίσῃ. Ὡστόσο ἐκείνη τὸν κράτησε. Μὰ ὅχι γιὰτὶ τὸν ἀγαποῦσε. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ φανῇ στὸν κόσμο ὅτι τὴν εἶχε πάθει τόσο ἀσχημαί..

Γιὰ μένα, οἱ δικοί μου, ἔχουν περὶ τοὺς ἴδιους σκέψεις. Θέλουν νὰ μὲ δώσουν σ' ἕναν πλούσιον τῆς σειρᾶς μου. Ὁ μπαμπᾶς τὸν ἔχει κιόλας ἐτοιμάσει. Μὰς τὸν φέρνει καὶ τὸν θρονιάζει δίπλα μου τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ! Εἶνε ἕνας κοντόχοντρος ἀνθρωπάκος, μὲ γρυσαῖ γυναικί, πηγυλά χέρια καὶ μιά γυαλιστερὴ καὶ κόκκινη φαλάκρα! Κάθετα

πάντα σ' ἀπόστασι ἀπὸ τὸ τραπέζι, γιὰτὶ τὸν ἐμποδίζει ἡ κοιλία του. Εἶνε εὐχάριστος μὰ καὶ κομικός. Μιλᾷ διαρκῶς γιὰ τὰ παράσημά του καὶ γιὰ τὸ χαρτοφυλάκιο τοῦ ὑπουργοῦ, πού πρόκειται νὰ τοῦ ἀναθέσουν. Καὶ κάθε πᾶσο μὲ κυττάει καὶ μοῦ κλείνει πονηρὰ τὸ μάτι. Ἐγὼ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ τοῦ χαμογελῶ. Κι' ἐντούτοις νοιώθω τὴν ἐπιθυμία νὰ τοῦ σπάσω ἕνα πιάτο στὴν γυαλιστερὴ φαλάκρα του! Σκέψου τώρα τί ταιριασμένον ἀντρόγυνο θ' κάνουμε..

»Κι' ὅμως, ἀγαπητέ μου Μάριο, νομίζω ὅτι εἶμαι ἐλεύθερη νὰ κάνω τὴ ζωὴ μου καὶ νὰ διαλέξω μόνη μου τὸν σύντροφο τοῦ θίου μου. Ποτέ, σοὺ τὸ λέω εὐλικρινᾶ, ποτέ δὲν κινήθηκα ἀπὸ τίς περιπέτειες τῶν μυθιστορημάτων. Θέλω νὰ ζήσω μιά ἀπλή καὶ ἡσυχὴ ζωὴ μὲ τὸν ἄνθρωπο πού μίλησε στὴν καρδιά μου. Κι' αὐτὸς εἶσαι σὺ, Μάριο. Ἐσένα θέλω νὰ κάνω ἄντρα μου. Δὲν ἔχω καθόλου τὴν αὐταπάτη ὅτι εἶσαι ἀγγελος. Δὲν μοιάζω σὰν ἐκεῖνες τίς μικρὲς ἀρραβωνιαστικῆς, πού νομίζουν ὅτι ἀπόχτησαν τὸ πριγκιποῦλο τοῦ παραμυθιοῦ, ὅτι θὰ παντρευτοῦν ἕναν ἄνθρωπο, πού θὰ θρῖσκειται διαρκῶς πεσμένος στὰ γόνατά τους, ἐπὶ τίς χαϊδεύει καὶ θὰ τοὺς λὲι γλυκόλογα. Ξέρω πόσο εἶσαι ἀνάποδος καὶ γκρινιάρης. Μὰ σ' ἀγαπῶ ὥστε γιὰ ἐσένα εὐλικρινῆς.

»Θυμάμαι τὴν πρώτη φορά πού σ' ἔκανα νὰ καταλάθης τὴν ἀγάπὴ μου. Ἐσὺ δὲν παρὰσούρηκες καθόλου σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια πού σοὺ ἐπιμυροῦσα. Μὰ πῆρες ἰδιαίτερως μ' ἐσένα νὰ καθίσω ἀπέναντί σου καὶ μοῦ δῆλωσες μὲ σοβαρότητα:

—Ἀκούστε, δεσποινὶς Λώρα, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ἐπιβληθῇτε σ' αὐτὸ τὸ αἰσθημά σας καὶ νὰ τὸ διαλέξετε ἀπὸ τὴν καρδιά σας. Δὲν εἶμαι ὁ ἄνθρωπος πού σὰς ταιριάζει. Δὲν εἶμαι καθόλου πλούσιος. Οὐτὲ ἀριστοκράτης. Ἡ θέσι ἐνὸς ἰδιαίτερου γραμματέως τοῦ πατέρα σας, δὲν κολακεύει καθόλου μιά γυναῖκα τῆς τάξεώς σας. Ἄν σὰς ἀγαπῶ, αὐτὸς εἶναι δικός μου λογαριασμός. Μὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ καταστρέψω τὴ ζωὴ σας..

»Ἐ, ὅχι φίλε μου Μάριο, δὲν εἶσαι σὺ, ἐκεῖνος πού θὰ καταστρέψῃ τὴ ζωὴ μου, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος πού θὰ μὲ πάρῃ γιὰ τὴν προίκα μου. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ κατεργα-

ρέοι, ἔρεις, μπορεῖ νὰ θγάουν καὶ τῆς Παναγίας τὰ μᾶτια! Εἶναι ἱεροσυτεῖς, γλυκομίλητοι, ὑποχωρητικοὶ ὡς τὴν ὥρα πού θὰ δάλουν στὸ χέρι τους τὴν προίκα τοῦ θύματος των. Τότε γίνονται ἀγνώριστοι. Μὰ ἔχουν πετύχει τὸ «κόλπο» τους καὶ μποροῦν νὰ ζοῦν εἰς θάρος μιάς οὐλογενείας.

»Βέβαια, δὲν στὸ κρύβω ὅτι σὲ θεωρῶσα δειλὸ κι' ἀνέξιο τῆς εὐτυχίας, πού σοὺ προσέφερα. Μὰ μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ παρακολουθῶ τὴ ζωὴ σου καὶ νὰ καταλάβω ὅτι εἶσαι ἀδικο: Σπούδασες δίχως κανεὶς νὰ σὲ βοηθήσῃ. Μὰ χίλιες στερήσεις, μὲ χίλιες στενοχωρίες κι' ἐσὺ σὺ τόσο ἦσουν πάντα ὁ καλύτερος μαθητής. Ἐπειτα ἐκείνη, χάρις στὴ θέλησί σου, μιά λαμπρὴ σταδιοδρομία. Καὶ νὰ τώρα πού θρῆθηκες νὰ εἶσαι τὸ δεξι χέρι τοῦ πατέρα σου. Ὅλοι σὲ καμαρώνουν καὶ δὲν σὲ ἐχολοῦν ἀπὸ τὰ παιδιὰ τους. Κι' ἐγὼ ἀκούγοντας πάντα νὰ μιλοῦν μ' ἐνοῦσιασμό γιὰ σένα σ' ἀγαπῶ ἀκόμα περισσότερο. Ἐσὺ βέβαια δὲν ἔρεις ὅτι ἐρχόμουν κρυφὰ κάθε νύχτα στὴν βεράντα κι' ἐκεῖ ἀπὸ τὰ τζάκια τῆς, ὡρες δλόκληρες, ἀπαρακολουθούσα πού ἐργαζόσουν στὸ γραφεῖο σου: Ἐργασίες διαρκῆς, ἀνάκατενες τὰ χαρτιά, κύτταες ἕνα σωρὸ θιθλία πού θοισκόντουσαν μπροστὰ σου καὶ σκαπτοφάγες στὴ θιβλιοθήκη γιὰ νὰ πάρῃς ἕνα λεξικό. Ἦμουν ἀκούραστος. Κι' ἐγὼ ἐξημερωνόμουν σ' αὐτὴ τὴν μέρα στὴ νύχτα, μὴ χορταίνοντας νὰ βλέπω τὴν γλυκίαν φυσιογνωμία σου.

»Μὰ εἶνε τώρα μερικὲς μέρες, πού σὲ βλέπω ἀπορημένο. Καπνίζεις διαρκῶς, σταματᾷς τὸ γράψιμο καὶ διειρο-

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΣΤὴν Ἑλλάδα

(Πῶς εἶδαν τὴν Ἑλλάδα κατὰ τα ἔτη 1791 καὶ 1798 οἱ Μανιάτες τῆς Κορσικῆς Δήμος καὶ Νικόλαος Στεφανόπουλος)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Μόλις ὁ Νικόλαος Στεφανόπουλος μπῆκε στὴν κάμαρά του ρίχτηκε στὸ κρεβάτι του κι' ἀρχισε νὰ καταθρέχῃ τὸ μαζμάρι του μὲ τὰ δάκρυά του. Αἰσθανόταν τὸ αἷμα του νὰ κυλᾷ μέσα στὶς φλέβες του σὰν μολύβι κορτό.

—Πῶς! ἔλεγε. Ν' ἀγαπήσω! Ἐγὼ, ν' ἀγαπήσω; Ὁχι, ποτέ ὁ ἔρωτάς δὲν θὰ μὲ μῆσα στὴν ψυχὴ μου. Εἶνε ἕνας θεὸς πολὺ κακὸς καὶ πολὺ ὑπουλός!... Λουκρητία!... Μὴ περιμένεις τίποτε ἄλλο ἀπὸ μένα παρὰ ἀγάπην κι' ἐκτίμησι... Ἀλλὰ καὶ πῶς μπορεῖ νὰ σὲ δῇ κανεὶς χωρὶς νὰ σὲ λατρεύῃ καὶ νὰ σ' ἐκτιμῇ... Μὰ σὲ τί ὀφείλεται αὐτὸ τὸ ἀγνωστο θαύμασιό σου, πού ὑπόφερω; Στὴν Κορσικὴ, στὴν Ἰταλία, στὴν Κεφαλληνία, στὴ Ζάκυνθο, χίλιες δυὸ ἄλλες νεανικὲς ὁμορφιὲς χτύπησαν στὰ θλέμματά μου καὶ ἀναζητήσαν τὸν δρόμο τῆς καρδιάς μου... Μάταιες προσπάθειες ὅμως, γιὰτὶ καμμιά ἀπ' αὐτὲς δὲν ἔμοιαζε τῆς Λουκρητίας.

»Μὰ γιὰτὶ νὰ θαυμάζωμαι ἔτσι; Ἡ θεραπεία μου εἶναι ἐύκολη. Ἄν ἡ Λουκρητία εἶνε ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ μου, μοῦ δίνει συγχρόνως καὶ τὸν δρόμο τῆς θεραπείας μου: Μοῦ προσφέρει τὴν καρδιά της, θησαυρὸ ἀνεκτίμητο, ζηλευτὸ ἀπ' ὅλους ὅσους εἶχαν τὴν εὐτυχία καὶ τὴν πλησίασαν.

»Ἐ, λοιπόν, τὴν δέχομαι! Ἀὔριο κιόλας παντρεύομαι τὴ Λουκρητία...

Μόλις πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια, αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά του ν' ἀνακουφίζεται κάπως. Μὰ σὲ λίγο θυσιόθηκε καὶ πάλι στὶς μαύρες σκέψεις του:

—Μὰ τὴν παντρεύω! εἶπε. Κ' ἡ ἀποστολὴ μου; Ὁχι, αὔριο κιόλας θὰ φύγω ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη, θὰ ζῶ χωρὶς νὰ τὴν ἀποχαιρήσω, χωρὶς νὰ τὴν δῶ... Καταραμένη ἄς εἶνε ἡ ἐκκλησία, ὅπου ἔκανα αὐτὴ τὴ μοιραία γνωριμία!... Καταραμένη ἄς εἶνε ἡ στιγμή, πού ἡ Λουκρητία μὲ παρέσυρε στὸ σπίτι της!... Καταραμένη ἄς εἶνε αὐτὸ τὸ νησί πού στάθηκε γιὰ μένα ὀλέθριο!...

»Ἀλλοίμονο! Ἄλλοι ταξιδιώτες πὺ τυχροὶ ἢ τοῦλάχιστον πὺ φρόνιμοι, δὲν εὐδόκησαν νὰ ἐπισκεφθοῦν αὐτὸ τὸ νησί... Πίστευαν ὅτι θὰ θροῦν μονάχα θράχους! Καὶ νὰ πού ἐγὼ θρῆκα ἐδῶ, τὶ πὺ ζωντανὸ καὶ γοητευτικὸ ἔχει ἡ φύσις!...

»Υπάρχει, τάχα γυναῖκα πὺ ὁμορφὴ, πὺ ἐλκυστικὴ, πὺ φρόνιμη, πὺ μορφωμένη ἀπὸ τὴ Λουκρητία; Κι' ἐγὼ θὰ φύγω χωρὶς νὰ τὴν ἀποχαιρήσω; Ὁχι, θὰ τὴν δῶ... Καὶ τὰ γλυκὰ λόγια πού θὰ ἐγοῦν ἀπὸ τὰ χεῖλιά της, θὰ γυαλίσουν τὴν ταραχὴ τῆς καρδιάς μου... Τί λέω;... Δὲν εἶμαι πειρὰ Σπαρτιάτης; Ἡ Λουκρητία ἡ ἴδια δὲν εἶνε κι' αὐτὴ Σπαρτιάτισσα;... Δὲν ξέρουμε κ' οἱ δυὸ ὅτι τὸ κα-

λὲς, ἄλλοτε πάλι θηματίζεις νευρικὰ στὸ γραφεῖο μ' ἀκυμνῶν τὸ κεφάλι. Φαίνεται πολὺ δυστυχισμένος. Δὲν ξέρω τί σὲ θαυμάζει. Μὰ ἂν τύχη κι' αὐτὸ τὸ μαρτύριο πρὸ ἔρχεται ἀπὸ μένα σοὺ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ σοὺ ἤρεμήσω τὴν καρδιά.

»Αὔριο κιόλας θὰ πῶ στοὺς δικούς μου τὴν ἀπόφασί μου. Σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σὲ πάρω ἄνδρα μου. Ξέρω ὅτι θὰ θυμώσουν, θὰ μὲ θρίουν κι' ὅτι θὰ σὲ διώξουν ἀπὸ τὸ σπίτι. Μὰ θὰ φύγω κι' ἐγὼ μαζί σου, Μάριο. Γι' αὐτὸ πᾶς νὰ στενοχωριέσαι. Σὲ πληροφορῶ, ὅτι θὰ εἶμαι στὴν ἴδια θέσι τῆς θεράνας, ἐκεῖ πού μῆνες τώρα, κάθε θράδυ, κάθουμαι καὶ σὲ καμαρώνω νὰ ἐργάζεσαι. Κι' ἂν θέλεις, μπορεῖς νὰ ἐρθῇς γὰρ μοῦ δώσης ἕνα φίλ. Τὸ πρῶτο φίλί μας. Τὸ φίλ τῶν ἀρραβάνων μας. Ἐπειτα, δὲ κι' ἂν πούν νὰ μὴ σὲ νοιάξῃ. Εἶμαι δική σου, Μάριο. Μ' αὐτὴ τὴν φορά θέλω νὰ φανῇ ἄνδρας καὶ νὰ μὴ διατάσης καθόλου νὰ μὲ πάρῃς στὴν ἀγκαλιά σου. Γιὰτὶ σ' ἀγαπῶ καὶ γιὰτὶ εἶμαι πειρὰ ἡ γυναῖκά σου.

Λ Ω Ρ Α

Διὰ τὴν ἀντιγραφήν
ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ ΜΟΝΤΙ

θήκον εἶναι ἀνώτερο κι' ἀπ' αὐτὸν ἀκόμα τὸν ἔρωτα;»

Ἔτσι μονολογεῖ ὁ νεαρὸς Στεφανόπουλος. Ποτέ του δὲν εἶχε ἐπιθυμήσει νὰ διημερώσῃ μὲ τόση ἀνυπομονησία. Μὲ τίς πρῶτες λάμπεις τῆς αὐγῆς, σηκώθηκε, ὄγῃκε ἔξω καὶ τράβηξε κατὰ τὴν ἐξοχή.

Ἐκεῖ — γράφει ὁ ἴδιος ὁ Νικόλαος στὴν ἔγγραφον ἔκθεσί του — ἀναζητήσα τὰ ἴχνη τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ ἱεροῦ δάσους, πού τὸν περιστοιχίζε. Μὰ τοῦ κακοῦ ρώτησα σχετικῶς τοὺς χωρικοὺς. Δὲν ἤξεραν ἀπολύτως τίποτε.

Στάθηκε λίγο πὺ τυχερὸς, δταν ἀπομακρύνθηκα κάπως ἀπὸ τὸν ποταμό. Ξαφνικά τότε ἀντίκρουσα μπροστὰ μου μερικὲς πέτρες, λειψανά ἀπὸ κάποια ἀρχαία οἰκοδομή... Μὰ, ἀλλοίμονο! τὰ λίγα αὐτὰ ἐρείπια ἦσαν σπαρμένα ἔτσι ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ὥστε δὲν μπόρεσα νὰ σχηματίσω οὔτε τὴν παραμικρὴ ἰδέα γιὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸ ρυθμὸ τοῦ ναοραγαίου αὐτοῦ κτιρίου.

Καὶ ὅμως, ὅπως ἔμαθα, πρὸ δλίγων αἰώνων διετηρεῖτο σχεδὸν ἀκέραιο, μὰ τὸ ἔκαψαν θόρβαροι κουρσάροι, πού ἐπέδαμαν κάποτε στὰ Κύθηρα.

Προχώρησα ἀκόμα πὺ πέρα κι' ἐτοιμαζόμουν ν' ἀνέβω σ' ἕνα μικρὸ λόφο ἀπὸ τὸ πὺ σύντομο μονοπάτι, δταν σὲ κάποια στιγμή εἶδα μπροστὰ μου ἕνα γέρο, πού ἡ γενειάδα του καὶ τ' ἄσπρα του μαλλιά, θυμίζαν ἕνα πατριάρχη τῆς Ὀμηρικῆς ἐποχῆς.

Βάδιζε ἀργὰ καὶ μὲ μεγαλοπρέπεια, ἀκουμπώντας στὸ ραβδί του. Ἡ μπλούζα του, τὸ σταυρωτὸ γιλέκο του, ἡ κυλόττα του ἦσαν ἀπὸ ἄσπρο θαμβοκαρὸ ὕφασμα. Ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα ἦταν κι' ὁ σκούφος του πού τὸν χαρνίζε μιά γαλάζια κορδέλλα. Στὰ πόδια του φοροῦσε μπόττες ἀπὸ πετρί γουρουνοῦ πού τίς εἶχε φτιάξει μόνος του.

Μοῦ φαίνεται πῶς θλέπω ἀκόμα τὸ μακρουλὸ του προσώπου, τίς ἐξανθὲς τὸν θλεφαρίδες, τὰ ζωηρά του μάτια καὶ τὸ ψηλὸ του ἀνάστημα.

—Τί ζητᾷς, μὲ ρώτησε αὐτὸς ὁ γέρος καὶ ποῖα εἶνε ἡ πατρίδα σου;

—Ζητῶ νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ τὸν λίγον καιρὸ πού θὰ μείνω ἀκόμα ἐδῶ γιὰ ν' ἀνεβῶ σ' αὐτὸ τὸ λόφο, ἀπ' ὅπου ἐλπίζω πῶς θὰ μπόρῶ νὰ εἶδω μὲ τὴν ἀνεσί μου τὰ μέρη τῆς νήσου, πού δὲν κατ'ὀρθωσα νὰ τὰ ἐπισκεφθῶ κατὰ τοὺς περιπάτους μου. Θέλω ἀκόμα ν' ἀπολαύσω τὸ γλυκὸ ζεφύρο, πού φυσᾷ ἀδιάκοπα σ' αὐτὰ τὰ μέρη καὶ νὰ προσπαθῶ ν' ἀνακαλύψω, ἂν αὐτὸ εἶνε δυνατόν, ἴχνη ἀπὸ ἀρχαία μνημεῖα. Ὅσο γιὰ τὴν ἐθνικότητά μου, εἶμαι Γάλλος.

—Εἶσαι Γάλλος! φώναξε μ' ἐνθουσιασμό ὁ γέρος.

Καὶ ρίχτηκε ὀρμητικὰ στὴν ἀγκαλιά μου. Μ' ἐσφίξε μὲ δύναμιν πάντα στὸ στήθος του καὶ ἐπανέλαβε τρεῖς φορές:

—Εἶσαι Γάλλος! Πρὸς εἶμαι εὐτυχισμένος, πού σφίγγω αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ στήθος μου ἐπὶ Γάλλο! Εἶσαι λοιπόν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀπεσταλμένους, πού ἡ ἀφεί τοὺς ἀποτέλει τὸ θέμα τῆς γενικῆς συζητήσεως τῶν κατοίκων τοῦ νησιοῦ μου; Γιὰ νὰ σὰς δῶ ἐκένησα ἀπὸ τὴν κορυφὴ αὐτοῦ τοῦ λόφου καὶ τὴ στιγμή πού ἐπιτημνῶμαι ἀπὸ τὴν κορυφὴ, κάθησα γιὰ ν' ἀναπαύσῃ λίγο, ἦρθες καὶ παρουσιάστηκες ἔμπροσ μου μπροστὰ μου. Ὡς ποσο εἶμαι εὐτυχισμένος! Σήμερα εἶνε ἡ ὑψαιότερη ἡμέρα τῆς ζωῆς μου... Ὡ! παῖδά μου!... Ἐπιτρέψε μου νὰ σὲ φιλήσω ἀκόμα μιά φορὰ! Λέγε πὺ μπορεῖ νὰ σὰς μιλῇ κανεὶς ἐλεύθερα, χωρὶς νὰ πληρώνῃ, ὅπως γινόταν μὲ τοὺς ἐξενεστάνους ὑπαλλήλους... Μὰ συγνώμε, πού τρέμω συγκορμος, γιὰτὶ βλέπω ἕνα πολίτη τῆς ἀνικητῆς καὶ ἀκατάβλητης Γαλλίας!... Ἄς προχωρήσουμε κι' ἄς πᾶμε νὰ καθήσουμε σ' αὐτὴ τὴν πέτρα, ἀπὸ τὴν ὁποία σηκώθηκε τὴ στιγμή πού σὲ εἶδα...

Καθίσουμε κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ἀναπαύσεως, ὁ γέρος ἐξακολούθησε:

(*Ακολουθεῖ)

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΚΕΦΙΟΥ

Ενθύμια Ζόγια

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ
ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

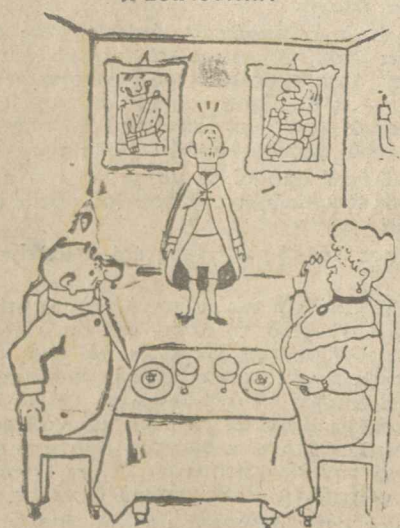
ΤΟΝ ΒΟΗΘΗΣΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

“Ενας στρατιώτης, στουπί στο μεθύσι, πού είχε πέσει απ’ το αλογό του, θυμήθηκε πώς είχε ακούσει ότι ο Θεός βοηθεί τριών κατηγοριών ανθρώπους: Τους τρελλούς, τους κρασολάτρες και τα παιδιά. Προκειμένου λοιπόν να καθολικήση έκ νέου ξφώνασε:

— Θεέ μου, δοθήσέ με να τα καταφέρω:

Και καταβάλλοντας όλες τις δυνάμεις του πήδησεν έτσι δυνατά, πού θρέθηκε πεσμένος απ’ την άλλη πλευρά του αλόγου, με τσακισμένο το πόδι.

Η ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑ

“Η παλιὰ ἀριστοκρατία (στο θαλαμηπόλο). — Ζάν, ο κύριός σου μ’ εξοργίζει... Σπάζ’ του ένα πιάτο στο κεφάλι!”

— “Α, Θεούλη μου, φώναζε τώρα βρογγώντας. Δεν ζήτησα να με βοηθήσεις περισσότερο απ’ όσο έπρεπε...”

ΤΟΣΟ ΤΟΥ.... ΕΚΟΒΕ.

Δυο λαποδύτες πιάνουν μια νύχτα στον δρόμο τον Κουτεντιάδη και στηρίζοντας τα πιστόλια τους στο στήθος του, του λένε ενώ τοιμάζονταν να το ψάξουν:

— “Αν μιλήσης είσαι νεκρός!”

— Λάθος κάνετε, απαντά ο Κουτεντιάδης. “Ισα-Ισα αν μιλήσω είναι από δειξίς πώς είμαι... ζωντανός.”

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΚΑΝΤΑΔΑ

Μέσα στη θραδυνή τη φεγγαρολαμπίδα
Κάτ’ απ’ το παραθύρι της της έκανε
(πράδα
— (καντάδα,

Και με γλυκειά, γλυκύτατη λαλιά
Τίναζε την ανθισμένη άμυγδαλιά
άπάνω στα σγουρά της τα μαλλιά,

“Επειτα γυρίζει το χαβά
Κι’ αρχίζει άλλο σκοπό κουτσά-στραβά.
Της λέει, Φροσί, γιατί δεν μ’ αγαπάς
Της λέει, ο θλάμης, τουτό μ’ α’ εκεί
(νο:

— Μη φύγης, πού θα πάς
Χωρίς έσέ, μονάχος τί θα γίνω;

Και πάλι τον γυρίζει τον σκοπό
Κι’ αρχίζει ένα τραγουδί χαρωπό
Πού ξυπνάνε οι γειτόνοι για να τον
(θαυμάσουνε.
— Τους μπεκρηδες, λέει, αν δικάσουνε,
άδικα κι’ αυτόν θα τον κρεμάσουνε.

Και λέει και λέει ο κανταδόρος
Και γίνεται στον δρόμο τέτοιος ντόρος
Π’ όλα του μαχαλά ξυπνήσαν τα κο-
(ρίτσα,

Την Κοντέσσα τραγουδάει τη Μαρίτσα,
κλαίει το μαντολίνο: τίν-τίν-τίν...

— Νά ’ρθής, Φροσί, της λέει, στο Βα-
(ρατζίν,

Τα ρόδι’ ενόσω ακόμη’ ανθούν.
Τρελλά είν’ εύτυχείς όσοι αγαπούν.
Μ’ άξαφνα στο τόσο νταβατόρι
Άνοιγει από πάνω ένα πατζούρι.
Κι’ ενώ εκείνος την αγάπη ψάλλει

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ

“Η κυρία. — Ποιός είν’ αυτός, ο πουρσέστης, Μαρία;

“Η μαγειρίτσα. — Δεν τον ξέρω καθόλου, κυρία... Τον δεχόταν ή προηγουμένη μαγειρίτσα... κι’ από τότε σινηθισε ναρ χεται στην κουζίνα...”

Τούρχεται, μαρέ γυιέ μου, στο κεράλι
— Τί πράγμα φοβερό και τρομερό! —
Μιά λεκάνη...
μιά λεκάνη με νερό!...

ΣΤΡΑΚ

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΑ

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ!...

“Ο Γάλλος ‘Ακαδημαϊκός Λεγκουέ
έλεγε για τους υποψηφίους των εδρών
της ‘Ακαδημίας το εξής αμίμητο:

— ‘Υπάρχει μιά άσχημη παρεξήγηση
ανάμεσα σε μ’ας και στους υποψηφίους
της ‘Ακαδημίας: έμεις παίρνουμε τις
υποσχέσεις μας για ευγένειες, ενώ
έκείνοι παίρνουν τις ευγένειές μας για
απαίτησεις...”

ΤΙ ΘΕΛΕ...

— Μ’ έστειλε εδώ το μεσιτικό γραφείο...
Φαίνεται πως έχετε ανάγκη από υπηρέτρια.
— Μά δχι... Κάνω όλες τις δουλειές μου.
— Θαυμάσια. Αυτή ακριβώς τη θέλει ή
θελα κι’ εγώ.

1^η ΑΜΙΜΗΤΑ
ΒΡΕ, ΤΟΥΣ ΚΑΥΜΕΝΟΥΣ!...

“Ο Θωμάς είναι στο χωράφι του. Περ-
νάει ένας φίλος του και του φωνάζει:

— Θωμά!

— Τί τρέχει;

— “Η θεία σου πέθανε!”

— “Α! Τί δυστύχημα! Λέει ο Θωμάς,
— Καί ο θείος σου έπισης!”

“Ο Θωμάς σκέφτεται ένα λεπτό κι’ έ-
στερα λέει πάλι:

— Οί δυστυχισμένοι!... Τώρα πάλι
μείνανε κι’ οί δυο χήροι!...

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΡΑΪΝΟΛΤΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΙ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

“Ο κόμης ‘Αλτερόνι μόρφασε με δυσάρεσκειά, ή κόμηση σήκωσε τ’ αμάτια της από το εργόχειρό της κι’ ή ‘Ισαβέλλα κυριεύθηκε από φόβο.

— Μάλιστα για τον Ριχάρδο Μάρκχαμ, εξακο-
λούθησε ο λοχαγός Ντάπερ. “Εγώ και ο σέρ
Μπούνς περνούσαμε τυχαίως από το σπίτι του και
είδαμε την ωραιότερη, τη γλυκύτερη, την κομψό-
τερη νέα — μετά την δεσποινίδα ‘Ισαβέλλα, φυσικά — να
περιδιαβάζη στον κήπο του...”

— Καθόλου περιεργο! είπε ο κόμης ανυπόμονα. Πιθα-
νόν ο κ. Μάρκχαμ να παντρεύθηκε και να ήταν ο σύζυγός
του. Αυτό είν’ όλο.

— “Όχι, εξακολούθησε ο λοχαγός Ντάπερ, γιατί ή νέα
αυτή θρικόταν κοντά στο κιγκλίδωμα πού χωρίζει τον
κήπο από τον δρόμο και είδα τον κηπουρό πού την πλησί-
ασε σε κάποια στιγμή και την αποκάλεσε: «Δεσποινίδα»...”

Μά ο κόμης ‘Αλτερόνι δεν τον άφησε να ήη περισσότερα,
γιατί τον διέκοψε λέγοντας με αυστηρό ύφος:

— “Ο κύριος Μάρκχαμ και ή υπόθεσίς του, λοχαγέ Ντά-
περ, δεν μ’ας ενδιαφέρουν καθόλου, και ούτε θέλουμε να
γίνεται λόγος γι’ αυτόν...” “Ελα, ‘Ισαβέλλα, πάίξε μας
κάτι στο πιάνο.

“Ο κόμης, όμως δεν έλαθε καμιά άπάντησι, γιατί ή ‘Ι-
σαβέλλα είχε θγή και πάλι από το σαλόνι, χωρίς να την
αντιληφθή.

Ποιές τάχα συγκινήσεις ύπήρχαν μέσα στην καρδιά του
γοητευτικού αυτού πλάσματος;... “Άγνωστο... Το θέ-
σαιο πάντως είναι πώς, ενώ στην πρώτη φορά είχε θγή έ-
ξω για να κρύψη τα δάκρυα της χαράς της, τη δεύτερη
ήγχε για να κρύψη τα δάκρυα της αγωνίας της...”

I

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Φεύγοντας ή ‘Ισαβέλλα από το σαλόνι, πήγε στο δωμά-
τιό της, όπου φόρεσε ένα επανωφόρι και το καπέλλο της
και κατέβηκε στον κήπο, γιατί αισθανόταν το κεφάλι της
φλογισμένο κι’ ένοιωθε την ανάγκη ν’ αναπνεύση λίγο κα-
θαρό αέρα.

“Άρχισε να περπατά ή άργά, έχοντας το μυαλό της γε-
μάτο θλιβερές σκέψεις, όταν έξαφνα, έπειτα από λίγα λε-
πτά, άκουσε θόρυβο ζωηρής συνομιλίας.

Δεν δυσκολεύτηκε ν’ αναγνωρίση τις φωνές του λοχαγού
Ντάπερ και του σέρ Μπούνς και κατάλαβε ότι οί δυο αυ-
τοί ήλθισι διευθυνόντουσαν προς το μέρος του κήπου, ό-
που θρικόταν κι’ εκείνη.

Δεν είχε καμιά απολύτως διάθεσι ν’ άκούση τις άνοη-
δίες τους στην ψυχολογική κατάστασι πού θρικόταν και
άποφάσισε να ξαναγυρίση στο σπίτι.

“Αλλά άμέσως σκέφθηκε ότι δεν ήταν δυνατόν να το κά-
νη αυτό χωρίς να τους συναντήση στον δρόμο της. Το μό-
νο πού της έμεινε να κάνει, αν ήθελε να τους αποφύγη, ή-
ταν να βγή από τον κήπο.

Χωρίς να χάνη λοιπόν στιγμή διευθύθηκε προς την μικρή
πύρρα πού θρικόταν στην άκρη του κήπου, την άνοιξε
και με μεγάλη χαρά, θγήκε έξω στους άγρούς.

Συμπιεσμένη από την αγωνία της και άναστενάζοντας
κάθε τόσο, τράβηξε κατ’ ευθείαν εμπρός. “Επειτα παρέ-
καμψε ένα μικρό δάσος και προχώρησε πάλι ίσια, του κά-
κου προσπαθώντας να διώξη τις θλιβερές σκέψεις πού θα-
σύνιζαν τη φαντασία της.

“Εξαφνα όμως ένας στενγμός πού άκούστηκε κοντά
της την άπέσπασε από τις διανοητικές της. Γύρισε ά-
μέσως ζωηρά το κεφάλι της και είδε έναν νέον άνθρωπο
καθισμένο στον κορμό ενός δέντρου, πού ή τελευταίες θύ-

ΚΑΡΔΙΕΣ

ελλες το είχαν ρίξει κάτω.

“Ο άνθρωπος αυτός είχε το πρόσωπό του κρυμμένο μέ-
σα στα χέρια του και φαινόταν πώς θασανίζοταν από τις
όδυνηρές σκέψεις. Στέναζε θαυσιά και κάθε τόσο ψιθύριζε
λόγια πού ο ήχος τους έφθανε ως τ’ οτιά της ‘Ισαβέλλας
μά πού δεν μπορούσε να τα ξεχωρίση.

“Ήταν έτοιμη να τραθηχτή πίσω, όταν έξαφνα άκουσε
τον άνθρωπο αυτόν να προφέρει το όνομά της με φωνή πού
την άναγνώρισε άμέσως:

— ‘Ισαβέλλα!... ‘Ισαβέλλα!... Πόσο σ’ αγαπώ!...

Μιά έκφρασις καταπλήξεως, σχεδόν φόβου, απλώθηκε
στα χαρακτηριστικά της ‘Ισαβέλλας, ή όποια άκούμπησε
σ’ ένα δέντρο για να μην πέση κάτω.

“Ο Ριχάρδος Μάρκχαμ — γιατί αυτός ήταν ο νέος —
σήκωσε εκείνη τη στιγμή το κεφάλι του κι’ άμέσως έβγα-
λε μιά κραυγή άγρίας και τρελλής χαράς.

Μ’ ένα πήδημα θρέθηκε κοντά της.

— ‘Ισαβέλλα! φώναζε. “Ω! τί εύτυχία!... Τί ανέλι-
στη χαρά!

— Κύριε Μάρκχαμ, ψιθύρισε ή νέα, συγκινημένη αν σας
ένώληψα... Περνούσα τυχαία από δω...”

— Μη λέτε τυχαία!... Σ’ έφερε ο Θεός... “Ο Θεός
πού μ’ άδήγησε κι’ έμεινα εδώ σήμερα, πρώτη φορά έπει-
τα από την καταραμένη εκείνη νύχτα...”

— Ναί, την καταραμένη εκείνη νύχτα!... Ξαναείπε ή
‘Ισαβέλλα, ανατριχιάζοντας.

“Ο Ριχάρδος άφισε το χέρι της ‘Ισαβέλλας, το όποιο
είχε πάρει μέσα στο δικό του και τραθηχτή πίσω μερι-
κά θήματα. Με μιά, οι τρόποι του άλλαξαν σαν να ξανα-
θλεπε τον εαυτό του στην εξευτελιστική θέσι πού θρέθη-
κε κατά την νύχτα εκείνη.

— ‘Ισαβέλλα, πρόσφερε με προεμένη φωνή, είνε δυνα-
τόν να πιστέψης ότι είμαι πραγματικά ένοχος του φοιχτού
έγκλήματος πού μου απέδωσε ο γερουστάτης;

— “Α, όχι, κύριε Μάρκχαμ! άπάντησε ζωηρά ή νέα.
Ποτέ δεν σ’αε υπωπτεύθηκα... ποτέ δεν πίστεψα ότι μπο-
ρούσε να ήσαν πραγματική ή κατηγορία εκείνη.

— Εύχαριστώ, ‘Ισαβέλλα! Χίλιες φορές εύχαριστώ για
τά λόγια σας αυτά! φώναζε ο Ριχάρδος, νοιάζοντας την
ψυχή του να πλημμυρίση από ευτυχία.

“Ω, πόσο επιθυμούσα να μού δεσθ εύκαρτα για να ξε-
γύσω την φοιχτή και θλιβερή εκείνη υπόθεσι!... “Ω! πό-
σοι φορές λαχάρησα τη στιγμή πού ή μπορούσα να σας
διηγηθώ την ιστορία των δυστυχιών μου και των πόνων
μου και χωρίζοντας ύστερα από σένα να πάρω μαζί μου

για παρηγοριά τη συμπόνια σου προς τις συμφορές μου ή την περιφρόνησή σου για να καταστραφώ για πάντα.

— Άλλοίμονο, κύριε Μάρκχαμ, είπε η 'Ισαβέλλα, δεν μπορώ ούτε και τώρα να σάς ακούσω... Δεν μπορώ να μείνω εδώ ούτε στιγμή περισσότερα... 'Η όργη του πατέρα μου...

— Δεν θέλω να σε κρατήσω, 'Ισαβέλλα, την διέκρινε ο Ριχάρδος ψυχρά. 'Υπάρχουνε σ'αυτούς γονείς σου και αν καμμία μέρα ή τύχη σου αποκαλύψει όσα έχω υποφέρει σ'η ζωή μου, αν μάθης ποιές μηχανορραφίες εξύφαναν έναντίον μου άνθρωποι τιποτένιοι κι' έγκληματικοί και με θύθισαν σε μία άβυσσο ατιμίας και ντροπής, τότε, 'Ισαβέλλα, θυμήσου την παράκλησή σου που σου έκανα σήμερα και την οποία απέκρουες για να υποκούσης στους γονείς σου...

— Για μένα, κύριε Μάρκχαμ, δεν χρειάζεται καμμία εξήγηση, απάντησε δειλά η 'Ισαβέλλα, προσληγόντας το θάλεμα της στο έδαφος.

— Πόσο τρελλός ήμουν νομίζοντας πως θα καταδεχόσουν ν' ακούσης ό,τι μπορώ να σου πω να δικαιολογηθώ... φώναξε ο Ριχάρδος. Συγγνώμη, δεσποινίς, για την άλαστονεία μου... Φανταζόμουν πως ή συμπάθειά σας, ή αγάπη σας ήταν ίση με την δική μου... Γελάστηκα όμως... και γι' αυτό σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε... 'Ω! πως μπορούσα να πιστέψω εγώ, ένας πρώην κατάδικος, ότι ή κόρη ενός ευπατρίδου με άμεμπτο όνομα, με μεγάλη καταγωγή, θα καταδεχόταν, έστω και για μία στιγμή, να κατέβη ως έμένα!... 'Α! πίστεψα σε χίμαιρες!... Πίστεψα ότι υπάρχει μέσα στον κόσμο αυτό, μέσα στην σκληρή κι' εγωιστική κοινωνία του, κάποιο άτομο με ψυχική αντερότητα, το οποίο δεν θα πίστευε στις συκοφαντίες που κυκλοφορούν έναντίον μου, το οποίο θα πίστευε πόσο υπέφερα για ένα έγκλημα, που δεν το διέπραξα εγώ και που το θδελύσσομαι με όλη μου την ψυχή, ένα πλάσμα που θα πίστευε πως υπήρξα δυστυχής και όχι ένοχος, ένα πλάσμα που ή αγάπη του θα μ' ακολουθούσε ανάμεσα στην περιτρώση και το μίσος των άλλων, ένα πλάσμα που θα δεχόταν ν' ακούση την θλιβερή ιστορία μου και που θα περπατούσε ότι είναι γεμάτη οδυνήρα και τρομερά έπειστικά και ότι παρ' όλα αυτά, δεν υπήρξα ποτέ μου ούτε άτιμος, ούτε άθλιος!...

»Αυτά πίστευα, αυτή ήταν ή έλπιδα μου και το όνειρό μου!

»Θεέ μου! μπορούσα να μην πιστεύω σ' αυτό το λαμπρό όνειρο; 'Αλλά, άλλοίμονο! Το όνειρο διαλύθηκε κιόλας... Κάθε εξήγηση είναι πειά περιττή, δεσποινίς...

— Κύριε Μάρκχαμ, είπε η 'Ισαβέλλα με φωνή που μόλις ακουγόταν από τη συγκίνησή, δεν καταλάβατε καλά τί ήθελα να πω... Θέλησα να πω, ότι δεν πίστευα ποτέ τις κατηγορίες, τις οποίες θέλατε να εξηγήσετε σε μένα...

— Θεέ μου, άκουσα καλά ή όνειρεύομαι; φώναξε ο Ριχάρδος.

Κατόπιν έπιασε το χέρι της 'Ισαβέλλας και την πλησίωσε, λέγοντας:

— Δεσποινίς, σας εξορκίζω πέστε ακόμη μία φορά ό,τι είπατε προηγουμένως για να πιστέψω σ' αυτά μου! "Εχετε λοιπόν την πεποίθησή, ότι έπεσα θύμα άθλιων κακούργων κι' ότι δεν είμαι άτιμος και άναδρος έγκληματίας, δεν είν' έτσι;

— Αυτή ήταν και θα είναι για πάντα ή πεποίθησή μου! απάντησε ή 'Ισαβέλλα. Και δεν μου χρειάζονται αποδείξεις για να το πιστέψω.

— Δεν σας χρειάζονται αποδείξεις; φώναξε ο Ριχάρδος. Τι έννοείτε;

— Έννοώ ότι για να πιστέψω στην αθωότητά σας δεν χρειάζομαι τις όμολογίες του ενός από τους άθλιους που σας κατέστρεψαν, του Τάλμποτ, όπως τον είπατε! απάντησε ή νέα ρίχνοντας ένα βλέμμα γεμάτο έρωτα στον Ριχάρδο.

— Τώρα, Θεέ μου, σ' ευχαριστώ! φώναξε ο Μάρκχαμ, του οποίου τα μάτια πλημμύρισαν από δάκρυα και ή καρδιά του χτυπούσε ασυγκράτητα.

»Και σύ, αγαπημένη 'Ισαβέλλα, θα με συγχωρήσεις γιατί τόλμησα να υποψιαστώ την μεγάλη καρδιά σου, ν' αμφισβάλω για την ευγενική ψυχή σου;

— Νά σε συγχωρέσω, Ριχάρδε! φώναξε ή γοητευτική νέα χαμογελώντας μέσα απ' τα δάκρυά της. Και για ποιόν λόγο;

— Μά, 'Ισαβέλλα, είπε ο Ριχάρδος με άπορία, μου φαίνεται από τον τρόπο που μιλάς, πως ξέρεις πολλά πράγμα-

τα από την ιστορία μου.

— Ναι, ξέρω πως μερικοί άθλιοι σε θύσισαν για να σώσουν τον εαυτό τους, όπως επίσης ξέρω πόσα υπέφερες ως τώρα.

— 'Ω! 'Ισαβέλλα!... Πού τά ξεμαθες όλ' αυτά; Σε ίκετεύω... μίλησε!...

— Άκου, Ριχάρδε, είπε ή νέα, ο Τάλμποτ σου είχε δώσει μία έγγραφη όμολογία για το έγκλημα που διέπραξαν ο "Αρμπορουγκ, ο Κρίκεστερ κι' αυτός και για το όποιο τιμωρήθηκες έσύ... Λοιπόν την όμολογία αυτή δεν την έχεις πειά, γιατί την έχασες κατά την καταραμένη εκείνη νύχτα στο σπίτι μας...

— Ναι, έχεις δίκιο, 'Ισαβέλλα. Πραγματικά την έχασα και λυπήθηκα πολύ για την απώλειά της.

— Την άλλη μέρα, εξακολούθησε ή 'Ισαβέλλα, τη θρήκε ή καμριέρα μου. Φαντάζεσαι με πόση κατάπληξη και με πόση χαρι τη διάβασα... Από τότε δε δεν κάνω άλλο παρὰ να τη διαβάζω, περιμένοντας συγχρόνως την κατάλληλη ευκαιρία για να σου τη δώσω...

— Όχι, ποτέ, 'Ισαβέλλα! φώναξε ο Ριχάρδος. "Αν μ' αγαπάς κι' αν με θεωρής άξιο σου, φύλαξε την σαν απόδειξη της πεποιθήσεώς σου στην αθωότητά μου...

— Θα την φυλάξω για σένα, Ριχάρδε, απάντησε ή 'Ισαβέλλα. 'Αλλά μη νομίζεις ότι είσαι χωρίς υπερασπιστάς μέσα στο σπίτι μας... 'Η μητέρα μου πιστεύει ότι δεν είναι δυνατόν να είσαι ένοχος.

— Τότε, 'Ισαβέλλα, δεν έχασα κάθε έλπιδα, είπε ο Ριχάρδος.

— 'Αλλά ο πατέρας μου, εξακολούθησε με τόνο θλιμμένο ή νέα, δεν θέλει ν' ακούση καμμία υπεράσπιση για σένα... Πρό μίας σχεδόν ώρας, ή μητέρα μου κι' εγώ κουβεντάζαμε μαζί του και σε υπερασπίζαμε αλλά, άλλοίμονο! Ο πατέρας μου, ενώ είναι τόσο καλός και δικαίος συνήθως, φαίνεται αδυσώπητος στο ζήτημα αυτό...

— Ο χρόνος, γλυκερία μου 'Ισαβέλλα, κατορθώνει πολλά πράγματα και ή ψυχή μου είναι κιόλας γεμάτη έλπίδες... Πόσο είμαι ευτυχισμένος γιατί έπεσε στα χέρια σου ή όμολογία του Τάλμποτ, ή οποία έπιβεβαίωσε την πεποίθησή σου στην αθωότητά μου...

— Και εκτός από την απόδειξη αυτή, πρόσθεσε ή 'Ισαβέλλα, μία απόρροπη σύμπτωσης έπιβεβαίωσε σήμερα το πρώτ' την ιδέα ότι οι δυο άνθρωποι που μαζί με τον Τάλμποτ σε έκαναν τυφλό όργανο των ατιμών σχεδίων τους είναι οι χειρότεροι παληάνθρωποι.

»Ο λοχαγός Ντάπερ και φίλος του Μπόυνς ληστεύθηκαν χθές το θράυ σ' ένα χαρτοπαίγνιο από τον σερ Ρούπερτ "Αρμπορουγκ και τον Κρίκεστερ!

— Οί δυο αυτοί άρχεριοι είναι ικανοί να διαπράξουν τά πάντα! είπε ο Ριχάρδος.

»Εξαφνα ή 'Ισαβέλλα χλώμιασε ελαφρά και είπε: — Τώρα όμως θυμήθηκα και μία άλλη ειδηση, την οποία μ'ας ανήγγειλε ο λοχαγός Ντάπερ κι' ή οποία αφορά σε-να.

— Έμένα, 'Ισαβέλλα; ρώτησε ο Ριχάρδος λίγο ανήσυχος. Τι συμβαίνει;

— Δεν ξέρω αν είναι σωστό να σου το πω... μά μου φαίνεται ότι...

— Μίλα, 'Ισαβέλλα! Μίλα χωρίς επιφυλάξεις... Θέλεις καμμία άλλη εξήγηση; Έμαθες καμμία καινούργια συκοφαντία για μένα;

— Ναι, Ριχάρδε, περί συκοφαντίας ασφαλώς θα πρόκειται, απάντησε ή νέα με πολύ τρυφερή φωνή. "Εκανα όμως άσχημα να λάθω υπ' όψη μου τ' ανόητα λόγια του λοχαγού Ντάπερ, τα οποία, είν' αλήθεια, με λύπησαν πολύ για λίγες στιγμές.

— 'Ω! αγαπημένη 'Ισαβέλλα, σε πιστεύω... Μίλησε όμως. Δεν πρέπει πειά να υπάρχουνε μεταξύ μας μυστικά.

— Όχι, Ριχάρδε, δεν θέλω να σε προσβάλω.

— Νά με προσβάλεις, 'Ισαβέλλα; Μά αυτό είν' αδύνατον...

— Μάλιστα, να σε προσβάλω με το να σε υποψιαστώ έδικα.

— Σίγουρα θα πρόκειται για κανένα ψέμα του λοχαγού Ντάπερ! φώναξε ο Ριχάρδος. Σε παρακαλώ, μίλησε!

— Λοιπόν, ο λοχαγός Ντάπερ μ'ας είπε ότι προχθές, καθώς περνούσε έξω από την κατοικία σου, είδε μέσα στον κήπο σου μία ώραιότατη νέα.

— Αυτό είναι αλήθεια, 'Ισαβέλλα, απάντησε ο Ριχάρδος. Θα είδε ασφαλώς την δεσποινίδα "Ελλη Μονρού, την οποία

φωλενιά στο σπίτι μου μαζί με τον πατέρα της για λόγους στοιχειώδους φιλανθρωπίας. Είναι αδύνατον, 'Ισαβέλλα, να σου περιγράψω τη φτώχεια και την αθλιότητα μέσα στην οποία ζούσαν πατέρας και κόρη ως την ημέρα που τους έπεισαν ναρθούν να εγκατασταθούν στο σπίτι μου. Ο κ. Μονρού ήταν κηδεμών μου άλλοτε κι' εξ αίτίας των συναλλαγών του έχασα την περιουσία μου. Ποτέ μου όμως δεν σκέφθηκα να του ανταποδώσω το κακό που μου έκανε και τώρα...

— Φτάνει! φώναξε ή 'Ισαβέλλα. Ριχάρδε, είσαι μία ευγενική ψυχή και ποτέ μου δεν θα το ξεχάσω αυτό...

— Και μ' αγαπάς, 'Ισαβέλλα; Θα μ' αγαπάς πάντοτε; Δεν θ' αγαπήσης ποτέ άλλον;

— Θέλεις όρκους πίστεως, Ριχάρδε; φώναξε τρυφερά ή νέα. "Αν είν' έτσι, ευχαρίστως θα σου τους κάνω... 'Αλλά τα αίσθημά μου, ή αφοσίωσή μου μου φαίνεται πως είναι ή καλύτερη έγγυση της αγάπης μου σε σένα.

— Σε πιστεύω, λατρευτή μου 'Ισαβέλλα! φώναξε ο νέος μ' ένθουσιασμό. Μ' έκανες ευτυχισμένο, γιατί μου ξανάβασες την πίστι μου στη ζωή!... Με δίδαξες ότι δεν είμαι πειά ανάξιος ενός αγγέλου σαν εσένα.

»Δεν ξέρεις, 'Ισαβέλλα μου, πόσο γλυκό είναι ν' αγαπείται κανείς από μία αγνή και παρθενική ψυχή σαν την δική σου!

»Αν ή δυστυχίες και ή συμφορές μου σου ένέπνευσαν συμπάθεια για μένα, τότε θα περηφανεύομαι για την καταραμένη μου τύχη, ή οποία συγκίνησε μία τόσο τρυφερή καρδιά. 'Αλλά, 'Ισαβέλλα, πές μου ποτέ θα σε ξαναϊδω;

— Ριχάρδε, απάντησε ή νεαρή 'Ιταλίδα, θλίπεις τόσο βαθειά σε αγαπώ! 'Εσύ μονάχα θα με οδηγήσης μπροστά στον θωμό... 'Αλλά ποτέ, Ριχάρδε, δεν θα ξεχάσω το καθήκον μου προς τον πατέρα μου και γι' αυτό δεν μπορώ να σου δώσω το ραντεβού, που μου ζητάς... Μά και σύ, Ριχάρδε, έχεις ευγενική και μεγάλη ψυχή και δεν θα μ' αναγκάσης να το κάνω αυτό. Ξέρεις ότι μία νέα που δεν υπακούει στους γονείς της δεν θα υπακούση αργότερα και στον σύζυγό της.

»Όχι, Ριχάρδε, μη ζητάς να ξαναδωθώ... Έχω τό προαισθημα, ότι όλα θα πάνε καλά... Είμαστε νέοι, ως έλπίσουμε και ο Θεός δεν θα ξεχάση!

— Καταλαβαίνω τώρα, φώναξε ο Ριχάρδος, το μεγαλείο και την ευγένεια της ψυχής σου. Ναι, θα γίνη αυτό που θέλεις, αγαπημένη μου 'Ισαβέλλα, κι' ο θαυμασμός μου στην άρετή σου θα γίνη άφορητ' να έκτιμω καλλίτερα μία καρδιά σαν την δική σου.

— Πρέπει να χωριστούμε τώρα, αγαπημένη μου Ριχάρδε. Έμεινα πολύ. Θ' ανησυχούν στο σπίτι μου αν άντελήθησαν την άπουσία μου.

— Και απλώνοντας το χέρι της προς τον νέο, πρόσθεσε: — Και τώρα χαιρε, αγαπημένη μου. Έχω την πεποίθησή πως θα ξαναδωθώμε πολύ γρήγορα... 'Η θεία Πρόνοια δεν θα μ'ας εγκαταλείψη...

Ο Ριχάρδος πήρε το χέρι και το έφερε με πάθος στα χείλη του... 'Η 'Ισαβέλλα αποσπάσθηκε με δυσκολία απ' αυτόν και ξαναγύρισε στο σπίτι της.

»'Η μισή εκείνη ώρα της ευτυχίας αντάμειβε τον Ριχάρδο για χρόνια δολόκληρα δυστυχιών και πόνων.

Η ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ

Κατά τους τρεις μήνες που εξακολούθησαν κανένα αξιοσημείωτο περιστατικό δεν συνέβη στα κυριώτερα πρόσωπα

της ιστορίας μας.

»Εν τω μεταξύ όμως ή οικονομική κατάσταση της Τραπεζής Τόμλινσον χειροτέρευε δλοένα κι' υπήρχε κίνδυνος να ξεοπάση από μέρα σε μέρα ή κρίσις.

»Ενα πρωί του 'Ιουνίου, ο Τόμλινσον έφθασε στην Τράπεζα μισή ώρα νωρίτερα απ' ό,τι συνήθιζε. Είχε πάρει από θραδύς μαζί του τα βιβλία του ταμείου για να δη ποιά ήταν ή πραγματική του κατάσταση και τα ξανάφερε τώρα με μία απεριγραπτή αγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

Μόλις μπήκε στο γραφείο του, προσκάλεσε τον Μάρτεν, τον ταμία του και του είπε:

— Λοιπόν, Μάρτεν, παληέ μου φίλε, πολύ φοβάμαι ότι ή μέρες της Τραπεζής μας είναι μετρημένες. 'Η τελευταία μας έλπιδα είναι ο Γκρήνθουδ, τον οποίο περιμένω να φθάση σε λίγο.

— 'Ωραία έλπιδα, μά την αλήθεια! μουρμούρισε ο Μάρτεν. Σας εγκατέλειψε μόλις σας εξέβιασε και αναλάβατε την τεραστία εκείνη υποχρέωση των δεκαπέντε χιλιάδων λιρών προς τον κόμητα 'Αλτερόνη.

— Και ο κόμης με ειδοποίησε χθες με μία επιστολή του ότι θάρθθ, το έρχόμενο Σάββατο για ν' αποσύρη τα χρήματά του.

— Μπορεί νάρθθ κι' αυτός, καθώς και πολλοί άλλοι, απάντησε ο Μάρτεν, αλλά θα φύγουν όλοι με τα χέρια άδειανά.

— Θεέ μου! Δεν μπορεί να γίνη τίποτε; φώναξε ο Τόμλινσον μ' άπελπισία. Πές μου, Μάρτεν, υπάρχει κανένα καταφύγιο; Ξέρεις κανέναν τρόπο;... Βρές καμμία διέξοδο!

— Δεν βρίσκω τίποτε. Σείς θα πάτε στο δικαστήριο των Πτωχεύσεων κι' εγώ στο Πτωχοκομείο.

— Στο Πτωχοκομείο! φώναξε ο Τόμλινσον. Είν' αδύνατον! Μην τά λες αυτά, παλαίέ μου φίλε...

— Και όμως τά είπα!

Και δυο δάκρυα κύλισαν στα όγρ'α μάγουλά του ταμείου. Πρώτη φορά ο Τόμλινσον έβλεπε τον παληό του υπάλληλο τόσο συγκινημένο.

Ο Τόμλινσον δεν ήταν καθόλου κακός κι' ή καρδιά του ήταν ευαίσθητη και γεμάτη καλωσύνη. Ο Μάρτεν τον είχε υπηρετήσει επί δεκάδες έτη με σπανία αφοσίωσι κι' ή τύχη που περίμενε τώρα τον

πιστό του υπάλληλο του σπάρανε την καρδιά.

— Μάρτεν, είπε πιάνοντας το χέρι του ταμίου, μου φαίνεται ότι δεν θα μείνς έντελώς φτωχός. Έπαιρνες μισθό εξακόσιες λίρες τον χρόνο... Ασφαλώς λοιπόν θα έχεις περίσσειμα, αφού δεν έχεις οικογένεια και ήσουν τόσο α-λιγάρκης...

Ο γέρος άνοιξε ήσυχ'α έν' από τα βιβλία του ταμείου, έδειξε με το δαχτυλο τη σελίδα του λογαριασμού του, κατέβασε κατόπιν το δαχτυλό του στην κάτω άκρη της σελίδος, στην οποία ήταν σημειωμένα τά ποσά που απέσυρε και σταματώντας στο άθροισμα, είπε:

— Το άθροισμα αυτό είναι των τελευταίων δέκα χρόνων και ανέρχεται σ' εξακόσιες λίρες συνολικώς...

— Πώς είναι δυνατόν αυτό; φώναξε ο τραπεζίτης. 'Απέσυρες εξήντα μόνο λίρες τον χρόνο, αντί των εξακοσίων του μισθού σου;

— Ναι, τί τά ήθελα τά περισσότερα;... Από αυτά μου έφθαναν για να ζώ... Μά κι' αυτά είναι πολλά αναλόγως της εργασίας που έκανα στην Τράπεζα.

Ο Τόμλινσον είπε με φωνή κατασυγκινημένη:

— [Ακολουθεί]

ΓΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Στο
Χείριος της Βύσσου

ΤΟΥ ΑΡΠΕΝ ΩΓΚΥΣΤΕΝ

Το γράμμα βρισκόταν μπρός στον Βίκτορα Γκανώ εδω και πολλή ώρα μισοτελειωμένο. Πολλές φορές αποπειράθηκε να το τελειώσει, μα κάθε φορά κάποια νεώτερη σκέψη τον έκανε να διστάζει. «Μα τί μου συμβαίνει και δεν μπορώ να τελειώσω αυτό το γράμμα;» αναρωτήθηκε. «Κι' ωστόσο πρέπει να το τελειώσω», συλλογίστηκε. Και με μιά απότομη κίνηση άρπαξε την πένα και συνέχισε το γράμμα του. «Όταν το τελείωσα, το υπόγραψε και προτού το κλείσει στον φάκελλο, το διάβασε προσεκτικά:

«Λατρεία μου, Είμαι πολύ συγκινημένος. Πίστεψέ με όμως ότι η συγκίνησή μου δεν οφείλεται στο ότι θα τα εγκαταλείψω όλα, την οικογένειά μου, την γυναίκα που μου στάθηκε σύντροφος πάνω από είκοσι χρόνια, τα παιδιά μου που ήσαν το καμάρι μου, μιά δολοκλήρη τέλος πάντων ζωή, αλλά στο ότι σε λίγες μέρες, ίσως αύριο ίσως μεθαύριο θα σου αφήνω δολοκλήρη. Μιά γλυκειά ανατριχίλα περνάει το σώμα μου με την διεισδυτική των ευτυχισμένων ημερών που θα περάσουμε ο ένας στην άγκαλιά του άλλου...»

«Αγάπη μου γλυκειά, ποτέ δεν είναι άργα. Βέβαια αν είχαμε αν είχαμε τη μισή ηλικία που έχουμε θα απολαμβάναμε την ζωή καλλίτερα, μα η τύχη θέλησε να μας ενώσει στο φθινόπωρο της ζωής. Θα προσπαθήσουμε ωστόσο με κάθε τρόπο να κερδίσουμε τον χαμένο καιρό.»

Δεν θέλω να πω πως η εγκατάλειψή προσώπων τα όποια μου στάθηκαν σκεπή και παρηγοριά των νεανικών μου χρόνων, δεν μου κάνει αίσθησι. Δεν θα έλεγα την αλήθεια αν ισχυριζόμουν τέτοιο πράγμα. 'Αλλ' ωστόσο κάθε θυσία γιά χάρι σου είναι μικρή...»

Φτάνει πιά. «Ας τελειώνουμε μιά ώρα αργότερα. Το σκάνδαλο δεν μ' ενδιαφέρει και τα πικρόχολα σχόλια των φίλων με αφήνουν έντελως ασυγκίνητον. Αύριο το θράδυ πρέπει να φύγουμε. Μ' αυτόν τον τρόπο τόσο η γυναίκα μου όσο και ο σύζυγός σου, μιά που θα θρηνούν πρό τελεωμένου γεγονότος, θα υποκύψουν, τί θα κάνουν;»

Δεν θέλω νάρθω σήμερα να σε δω, γιατί φοβάμαι μη μάς προδώσει η χαρά μου...»

Σου φιλό το χέρι
ΒΙΚΤΩΡ ΓΚΑΝΩ»

«Όταν τελείωσε το διάβασμα, το δίπλωσε, το έκλεισε στον φάκελλο κι' έγραψε την διεύθυνσι:

«Κυρία
ΛΕΩΡΓΙΑΝ ΝΤΕΛΑΡΕΝ
δδός Πασού άριθ. 63

Ε ν τ α δ θ α

«Έβαλε κατόπιν τον φάκελλο στην τσέπη του γιά να τον ταχυδρομήσει, όταν θα έβγαине έξω.

«Υστερα σηκώθηκε κι' άρχισε να περπατά πάνω-κάτω στο δωμάτιο, παραδομένος στις σκέψεις του. Κάδησε σε λίγο μπροστά στο γραφείο του, πήρε ανάμεσα στα χέρια του το κεφάλι του και θυβήστηκε σε συλλογισμούς. «Ήταν φανερό πως μιά φοβερή πάλη γινόταν μέσα του.

«Αναπόλησε μέσα στη φαντασία του δλη του την ζωή. Θυμήθηκε τα παιδικά του χρόνια, θυμήθηκε τους γονείς του, τ' αδέρφια του, την γυναίκα του, τα παιδιά του και αναστέναζε θαθεία. Κατό-

πιν προσπάθησε να τακτοποιήσει μέσα στο μυαλό του όλα τα ζητήματα που τον άπασχολούσαν, χωρίς να το κατορέωσι. Ξαναρχόταν στο νοού του έπιμονα ή θύμισι των περασμένων. «Αναθυμήθηκε ήλη την πολυκύμαντη ζωή του. Παιδι ευπόρου οικογενείας, είχε μορφωθή καλά. Μά μόλις είχε πάρει το δίπλωμά του, ή συμφορά έπληξε την οικογένειά του. Τον θάνατο του πατέρα του είχε ακολουθήσει ή κατάρρευσι της επιχείρησής του. «Ωστόσο ο Γκανώ δεν ήταν άνθρωπος που πνιγόταν μέσα σ' ένα ποτήρι νερό. Με τα υπολείμματα της περιουσίας έφρόντισε να εξασφαλίσει την μητέρα του κι' εκείνας ριχτήκε στη δουλειά. Και από υπάλληλος, σε λίγα χρόνια, χωρίς στην εργατικότητα και την ικανότητά του, απέκτησε έξέχουσα θέσι στην κοινωνία. «Η εξέλιξις του ήταν αρκετά περιπετειώδης. Γιατί, όχι μιά φορά, ξέπεσε και έλασθήκε, γιά να ξαναπέσει τώρα ακόμα μιά φορά, εξασφαλίζοντας ένα μικρό εισόδημα με το όποιο περνούσε μιά ζωή γεμάτη από στερήσεις.

«Ο Γκανώ είχε παντρευτή μόλις είκοσιπεντάρης, προτού ακόμα αναδειχτή, μιά φτωχή, αλλά ένάρετη κοπέλα, ή οποία του είχε χάρισει δυο παιδιά, γιά τα όποια ο Γκανώ υπερηφανευόταν, όσο γιά τίποτε στον κόσμο και που το μεγαλύτερο ήταν τώρα σχεδόν άντρας.

«Ο Γκανώ, αν και παντρεύθηκε τόσο νέος, ωστόσο είχε γίνει πραγματικά ένας πράτης τάξεως οικογενειάρχης. «Ολη του την στοργή, όλες του τις φροντίδες, τις άφιερνε στην οικογένειά του, την όποιαν άγαπούσε με πάθος. Στη γυναίκα του συμπεριφερόταν πάντα με πραότητα και σπένια, πολύ σπάνια της έκανε καμμία παρατήρησι κι' αυτή σε ύφος γλυκό και μαλακό.

Τα σκαμπανεβάσματα της τύχης δεν είχαν έμπρεσει καθόλου τον χαρακτήρα του. «Η ζωή του κυλούσε σαν κομψο διαμένο ρολόι και στο σπίτι του ήταν πάντα εθιμος και καθατός, είτε ήταν πνιγμένος στη φτώχεια είτε γεμάτος τιμές και δόξα.

Είναι αλήθεια, βέβαια πως ο Γκανώ είχε αδυναμία στο ωραίο φύλο και αυτό του δινόταν ευκαιρία, ριχνόταν στις πρσκαίρες έρωτικές περιπέτειες με τον ένθουσιασμό είκοσάχρονου νέου. «Ωστόσο αυτό το πράγμα άποτελούσε μιά άσπμαντη λεπτομέρεια στη ζωή του, ήταν ένα χωρίς σημασία έπεισόδιο. «Όπως έπαιρνε τον καφέ του, ή όπως κάμνιζε το ταίγάρο του, έτσι με την ίδια εύκολη χωρίς την παραμικρή τύψη, άπατούσε την γυναίκα. Δεν είχε υάλιστα την συνείδησι ότι την άπατούσε, ότι μ' αυτό που έκανε έβλαπτε κανέναν!...

Πριν από λίγα χρόνια, όταν άνδρα ήταν στις εόδες του, είχε γνωρίσει με κάτι συναδέλφους του, με τον ένα ό-

τους όποιους, τον Ντελαρέν, είχε συνδεθή με στενή, με πολύ στενή, σχεδόν άδελφική, φίλια. «Έτσι καθημερινώς συναντιώντουσαν. «Έμπαινε έλεύθερα στο σπίτι του Ντελαρέν ό,τι ώρα ήθελε.

Μιά μέρα ο Γκανώ με τρόπο του διεπίστωσε ότι δεν ήταν ο φιλικός δεσμός με τον Ντελαρέν που ώδηγούσε τα ήήματά του στο σπίτι του, αλλά ένα πράγμα τελείως διαφορετικό: «Αγαπούσε την κυρία Ντελαρέν!

Ναι, αυτή ήταν ή αλήθεια. Και δεν καλοκαταλάβαινε κι' ο ίδιος πως είχε γίνει αυτό. «Εκείνο που έννοιωσε καλά ήταν ο έρωτάς του γιά τη γυναίκα αυτή, το πάθος του το φλογερό.

Την έλάτρευε!...

Κι' εκείνη δεν ήταν άδιάφορη.

«Ω, ναι, ναι... Τον άγαπούσε κι' ή «Αντέλα Ντελαρέν.

«Η «Αντέλα ήταν μιά γοητευτική κι' επικίνδυνη γυναίκα, μιά ψηλή άμαζόνα. Τρελλαινόταν γιά την ήπασια. Φορούσε μπότες, κυλόττα και μ' άνοιχτό το στηθος στον άέρα εκάλπαζε στις έξοχες σαν μαινάς!

Πως να μη γοητευθή ο Γκανώ από ένα τέτοιο θηλυκό Κένταυρο;

«Όταν βεβαιώθηκε γι' αυτό του το πάθος, θυβήστηκε σε άνησυχες σκέψεις. Συλλογίστηκε πολύ. Πάλαψε με τον εαυτό του και τέλος κατέληξε στην άπόφασιν να διακόψι τις έπισκέψεις του στους Ντελαρέν, χωρίς ωστόσο να το πραγματοποιήσι.

«Η κυρία Γκανώ έξ άλλου από καιρό είχε προσέξει την άλλαγή της συμπεριφοράς του συζύγου της, κι' άρχισε να τον παρακολουθή με άνησυχία που μεγάλωνε μέρα με την ήμέρα. Στην αρχή προσπάθησε με κάθε μέσον να τον πείσι να διακόψι τις έπισκέψεις του, μα βλέποντας ότι ή προσπάθειές της δεν είχαν φέρει κανένα άποτέλεσμα, άρχισε να δημιουργή καθημερινώς σκηνές. «Ο Γκανώ δεν είχε την δύναμιν να έπιβληθή στον εαυτό του. Και σιγά-σιγά άφησε τον εαυτό του να παρασυρθή στην δίνη του έρωτός του, ώπου ήρθε ή ήμέρα που πέταξε την μάσκα και δήλωσε στην κυρία Γκανώ καθαρά και ξάστερα, ότι δεν μπορούσε να δέχεται τον έλεγχο της και ότι, αν δεν της άρεσε, άς έκανε ό,τι ήθελε!

Κλάματα, παρακλήσεις, άπειλές, έπικλήσεις της δύστυχης γυναίκας, των παιδιών του και των στενών φίλων του δεν είχαν φέρει κανένα άποτέλεσμα. Ούτε οικογενειακές υποχρεώσεις, ούτε το αίσθημα της τιμής απέναντι του στενωτέρου φίλου του τον έμπόδιζαν. Δεν αισθανόταν καν τύψεις που πρόδινε μ' αυτόν τον χυδαίο τρόπο την έμπιστοσύνη του φίλου του. Σιγά-σιγά άρχισαν να τον εγκαταλείπουν οι φίλοι του ο ένας κατόπιν του άλλου. «Ωστόσο ο Γκανώ έμενε άσυγκίνητος. «Ο καιρός περνούσε και κάθε μέρα που περνούσε, ο έρωτας του σχεδόν πενηντάρη πια Γκανώ γινόταν και πιο παράφορος. Είχε καταντήσει τρελλός από έρωτα. (Συνέχεια στη σελίδα 56)

«Η «Αντέλα ήταν μιά ψηλή άμαζόνα.

ΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΛΑΪΚΑ ΚΑΜΠΑΡΕ

(«Η... Σειρήνες θύματα της μοίρας. Τι είναι και πώς ζούν ή «γκαρσόνες»)

ΠΡΟ ήμερων συνάντησα στον δρόμο μία γνωστή μου δεσποινίδα.
«Γαμπιτέ μου, μου είπε με τό θάρρος της παλιάς οικογενειακής γνωριμίας μας, θέλω μίαν έκδου-
λευσι...»

— Ευχαρίστως, αρκεί να περνήν απ' τ'α χέρια μου.
— Θέλω να πάμε να με συστήσετε σ' ένα καμπαρέ να με προσλάβει στο προσωπικό του.

— Έκπληκτα τη συνομιλήτριά μου σαστισμένος και αμφι-
βάλλοντας για τη... διανοητική ισορροπία της. «Ένα κο-
ρίτσι με θέσι, με παραδόσεις κι' αρχές, να θέλει να γινή...
«άγγελος» καμπαρέ; Μυστήριο!...

— Θέλω να περιγράψω σ' ένα μου φίλο τη ζωή των γυ-
ναϊκών αυτών της δυστυχίας, μου εξήγησε, πριν προλάβω
να της διατυπώσω τις απορίες μου. Και για να το κατορθώ-
σω, πρέπει να ζήσω τη ζωή τους, να αποκτήσω την συνα-
δελφική εμπιστοσύνη τους, για να μπορέσω να τις κανω να
μ' ανοίξουν την καρδιά τους, να μου μιλήσουν με ελικρι-
νεια. Και, φυσικά, για να μπορέσω να πάρω μία θέσι τέ-
τοια, χρειάζεται να με συστήση κάποιος...

— Και θρήκες έμένανε; Τό πρόκοψες... Δεν ξέρω κα-
νένα τέτοιο κέντρο και πρό παντός από τ'α μεγάλα, όπου
ένα λικέρ κοστίζει όσο τ'α δυο ήμερήσιά μου γεύματα.

— Θέλω ν' αρχίσουμε από τ'α λαϊκά, όπου η μπύρα δεν
κοστίζει πάνω από ένα ξέφρι. Έλατε!... σαν άντρας, θά
θρήτε τό... θάρρος να κάνετε την πρότασι. «Υστερα, άμα
πάρω τ'ο πρώτο θάφτισμα τοῦ... πυρός, θά προχωρήσω μό-
νη...»

Τι μπορούσα να κάνω, όταν τόν ίκετευτικό ήχο της
φωνής της, συνώδευε και η ανάλογη έκφρασις δύο
ώραιστάτων ματιών;

«Έτσι, ένα θραδάκι της περασμένης θζομάδος, κατέζαι-
να τ'α σκαλιά τοῦ ε-
πί της διασταυρώσε-
ως τών οδών Σοφο-
κλέους κι' Αθηνάς
λαϊκού καμπαρέ
«Αράχωθα», όπου
με μεγάλη μου έκ-
πληξι εξακριβώσα
ότι η περιθώριες...
σειρήνες που πιστεύ-
εται ότι μαδούν τ'α
θαλάντια τών θαμώ-
νων δεν είναι —
κατά τ'ο σύνολον
σχεδόν — παρά δυ-
στυχισμένες υπάρ-
ξεις, που αγωνίζον-
ται για τ'ο ψωμί της
οικογενείας τών, τ'ο
δικό τους βιοπορι-
σμό, την συντήρησι
τοῦ παιδιοῦ τών,
της γρη῏ μάνας,
τοῦ άρρώστου συ-
ζύγου τών... Άλλ'
ας πάρουμε τ'α πρ'α
γματά με τήν φυσι-
ολογική τους σει-
ρά.

Τ'ο λαϊκό καμ-
παρέ, που μπή-
καμε, δεν έχει τί-
ποτε τό... έδεμι-
κό. Στην ευρύχω-
ρη πλακόστρωτη
αίθουσά του, έχουν
τοποθετηθ' αρκετά
τραπέζακια, όπου

Σειρήνες κοσμικοί καμπαρέ.

μερικοί σηνήντες δυό-τρείς άνθρωποι της αγοράς, ένα χα-
σαπόπουλο, χωρίς σακκάκι και αίμοσταγές τ'ο ά λά «Μία
ύρον» άνοιχτό του πουκάμισο, πίνουν την μπύρα
τους συντροφεύόμενοι από μερικά θήλας, άρκετά νόστιμα
και με ένα «γκαρσόνες».

Στό δειμα, καθώς κατεβαίνουμε, μέρος της σκάλας, και
επί ενός παμπάλαιου σανιδένιου παλκοσένικου, μία... τρι-
μελής όρχήστρα από σαντούρι, λαγούτο και βιολί, παίζει
την τελευταία επιτυχία τών ρεμπέτικων τραγουδιών.

«Ως και τ'α παραθύρια σου
άμ'αχ' μου κρατούν
«Όταν με θάλουν και περνώ
Χωρίς άέρα κλειδώνε!»

Στους τοίχους, μερικά τοπία κακότεχνα, λίγες κορινθι-
σμένες λιθογραφίες που τ'ο πέραςμα τών χρόνων έχει ξε-
θαρώσει, ώστε να μη μ'ορη να προσδιορίση κανείς τί πι-
ριστάνουν, και άρκετοι καθρέφτες μεγάλοι και θαμποί, που
προσπαθούν να πολλαπλασιάσουν τ'ο νυσταλέο φ'ας τών λι-
γων ηλεκτρικών λαμπριών, που ύποτίθεται πως φωτίζουν
τη σάλλα. Περιβάλλον, με λίγα λόγια, που κάθε άλλο προ-
διαθέτει παρά για διασκέδασι, για γλέντι.

Παρ' όλ' αυτά, φτάνει να πιούν οι θαμώνες που διαρκώς
πολλαπλασιάζονται και που αδειάζουν άλλεπάλληλα τ'α
ποτηράκια της μπύρας τους — 4-5 — και να παίζη η όρ-
χήστρα τό:

Σουρωμένος θάρω πάλι
στην παλιά σου γειτονιά
να σου παίξω μπουζουκάκι
μ' άμορφη διπλοπενιά

για ν' αρχίσουν τ'α
— φέρε μας τ'ο
ίδιο. «Ω! φέρε
και μην ημερο-
νης!...

Ταυτοχρόνως ση-
κώνεται τ'ο χασα-
πόπουλο να χορέ-
ψη τόν χασάπικό
του, συνοδευόμενο
από ένα τών κορι-
τσιών, που προσο-
σμός τους είναι να
σερβίρουν, να να-
νουν παρά στους
θαμώνες που θέ-
λουν λίγη γυναι-
κεία συντροφιά και
τήν ψευδαίσθησι
ένος στοργικού έν-
διαφέροντος από
γυναίκα, και να
τοῦς συντροφεύ-
σουν στον χορό
τους.

Τ'α πόδια του πε-
τούν. Τ'ο πρόσωπό
του ιδρορροεί και
άναφοκοκκινίζει.
Σε μία στιγμή, θα
ρεϊ κανείς πως είνε
σβούρα. «Έν τού-
τοις δέ νοιώθει καύ-
ρασι και τ'α μάτια
του λάμπουν από
ευχαρίστησι, κα-
θώς τ'ο χέρι του
σφίγγεται γύρω ά-
πό τή μέση της νε-
...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στόν Καναδά τ'ο 1928, πέθανε κάποιος πλούσιος γαιο-
κτήμων, όνόματι Τσάρλυ Χόμφλεϋ, ό όποιος έκληροδότησε
ένα εκατομμύριο δολλάρια στην μοναχοκόρη του Έλιζα,
που ήταν την εποχή εκείνη δεκατριών έτών.

Ο Χόμφλεϋ, ό όποιος είχε χηρέψει πρό τριών έτών, ό-
ριζε στη διαθήκη του ότι τ'ο εκατομμύριο θά άνήκε στην κό-
ρη του, υπό τόν όρο όμως ότι η Έλιζα δεν θά έγκατέλειπε
ποτέ τόν Καναδά.

Η κληρονομία όμως μόλις ένηλικιώθη, προσέφυγε στα
δικαστήρια, ζητώντας να άκυρωθ' η «άπάνθρωπη», όπως
τήν έχαρακτήρισε, άγ'αγ'όρευσις. Πραγματικά, ύστερ' δύο
έτών δικαστηριακούς άγώνες, τ'ο Άνώτατον Δικαστήριο,
άκύρωσε τόν όρον αυτόν η μάλλον τόν έρμήνευσε ως εξής:

«Η Έλιζα Χόμφλεϋ ένόσω θά διατηρή κατοικίαν στόν
Καναδά, μπορεί να ταξιδεύη όπου θέλει και όσον καιρό
θέλει, άρκεί να μη παύση να είνε μόνιμος κάτοικος και δη-
μότης Καναδά...»

Τώρα η Έλιζα κάνει
τόν γύρο τοῦ κόσμου...για
να ξεσκάση.

Τελευταίως στην Αγ-
γλία και στην Αυστραλία
τ'α σωματεία τών ύπηρε-
τριών ηγειραν, για λογα-
ριασμόν τών μελών τους
τέτοιες αξιώσεις, ώστε
καταντάει προβληματική
η διατήρησις ύπηρεσίας
και στα πλούσια ακόμα
σπίτια.

Ίδου μερικές από τις
άπαιτήσεις τών:

1) Καθημερινή έξοδος
της δι'οες της αναπαύσεως,
αν θέλουν η ύπηρετριες.

2) Κάθε σπιτι άπαραί-
τήτως πρέπει να έχη έ-
διαίτερο μπάνιο για την
ύπηρετριά.

3) Δεν θ'άναλαμβί-
νουν μπουγάδα και σιδε-
ρωμα.

4) Δεν θά ύφίσταται
παρατηρήσεις για τούς
φίλους τών.

5) Δεν θά τις φωνά-
ζουν με τ'α εσφιστικά
τους όνόματα.

6) Κατώτατον όριον μισθοῦ δυό π'ρες άγγλικές τήν ε-
βδομάδα.

Άλλά η παράθεσις όλων τών αξιώσεων τους θά χρεια-
ζόταν καμιά σελίδα τοῦ «Μπουκέτο»!

Ύπηρετριες είνε αυτές μάτια μου η... κόμησες!

Τελευταίως ένας έξυπνος πάστορ μιας επαρχιακής πο-
λίτης της Αγγλίας, όταν είδε ότι ό προϋπολογισμός της
έκκλησίας του άφηνε έλλειμμα 200 λίρες, σκέφθηκε να
βρ'η ένα τρόπο να τ'ο κάλυψη.

Και σαν πρακτικός και πρωτότυπος Έγγλέζος, έβγαλε
χιλιάδες αντίτυπα της φωτογραφίας του κατά την ήμερα
τών γάμων του. Όλοι οι ένόμ'ιτες του, που τόν υπεραγα-
πούν, δέχτηκαν πρόθυμα να αγοράσουν από ένα αντίτυπο,
πληρώνοντες καθένας τ'ο ποσόν τών δυό σελλινίων.

Μέχρι της ώρας ό έξυπνος πάστορ διέθεσε δυό χιλιάδες
φωτογραφίες του και είσέπραξε μ' αυτόν τόν τρόπον τέ-
σαρρες χιλιάδες σελλινία, άκριβώς δηλαδή τ'ο ποσόν που
τοῦ χρειαζόταν.

Στην έξοχή

στης γκαρσονούλας. «Όταν τέλος, κάποια στιγμή η
μουσική παύει, τ'ο χασαπόπουλο σκουπίζει με την ανά-
στροφη της παλάμης του τ'ο ιδρωμένο μέτωπό του κι' έν-
θουσιασμένο πετ'α στους μουσικούς 2-3 τάλληρα, συμμορ-
φούμενο με την πινακίδα που κρέμεται πάνω απ' τούς μου-
σικούς: «Τ'α δ'ργανα, τ'α πληρ'ω ν ο υ ν ο ι π ε-
λάτες που χορεύουν».

Μία νέα, μελοχρ'οινή κι' άρκετά νόστιμη, μάς πλησιάζει
π'αρα και κάπως παραξενεμένη για τήν... αντίθεσί μας
προς τη συνήθη πελατεία, ρωτ'α τί θά πάρουμε. Η συνο-
δος μου της παραγγέλνει τρείς μπύρες, με τη δική της,
κι' όταν τις έφερε και κάθισε πλάι μας, δεν άργησε να την
έξυμολογήσ'η: Και να τί μάς είπε με τη θεσσαλική προ-
φορά της.

— Καμιά, ούτε κι' αυτές που φαίνονται ζωηρές, εϋθυ-
μες, δεν βρίσκονται έδω από ευχαρίστησι. Μόνον η άνάγ-
κη τοῦ βιοπορισμοῦ της κρατεί στη σκληρή αυτή δου-
λειά...

Έτσι, καθώς μάς άνοιγε την καρδιά της, μάθαμε ότι
κατάγεται από τ'α Τρίκκαλα, τη λένε Θεοδοσία Παπ'αίω-
άνου και ότι βιοπαλαίει για να συντηρήσ'η μία τυφλή

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΟΠΙΑ

την έγκατέλειψε λίγο και-
ρό μετά τ'ο γάμο τους, δι-
ότι πάσχει από έπιληψία
άσπαστο άσπαστο στην προσπά-
θεια της θεραπείας του, τη
μάται, δαπάνησε, όλην
της σκεδόν την προίκα!

—Και τ'α καταφέρνετε να
ζήσετε τόν έαυτό σας τη
υπ'αίτια σας και τ'ο παιδί,
με την εργασία αυτή; ρω-
τάει η συνοδος μου.

—Δόξα νάχη ό Θεός ναί
γιατί μολονότι δεν έχουμε
μισθό, θγάζουμε από τ'α
πουρμπουάρ 100-200 δρ.
τη νυχτιά και — να τ'ο
τονίσετε — με τόν ιδρωτά
μας πάντα. Παρεκτροπές
δεν γαρουν, γιατί αν συμ-
β'η κάτι τέτοιο μάς άφαι-
ρείται τ'ο έπαγγελματικό
έξοδαριο.

Και άλλθινά δεν φαίνε-
ται να λή ύπερβολή ή
νεαρή βιοπαλαιστρία. Μία
περιόδεα και σ' άλλια,
παρόμοια κέντρα όπως τ'ο
τοῦ τ'ο «Φερετροποιεῖσι» (1)
Βενιζούρη, παρά τήν δ'δ'ον
Ελισβίτας και τ'ο «Μπαγ-
κ'ιον», παρά τήν πλοτεζαν
Όμανοίλας, μούδωσε τήν εύκαιρία να διαπιστώσω ότι δεν
είναι λίγες η κοπέλλες, μα κ' η μεσόκοπες γυναίκες, που ά-
σκούν τ'ο έπάγγελμα αυτό, γιατί έχουν οικογενειακά θάρη.
Δουλεύουν για τ'ο ψωμί τους.

Κι' όμως γύρω απ' τ'ο όνομά τους πλέχτηκε ένας τερ-
νός θρύλος.

«Όχι δεν υπάρχουν Σειρήνες. Τ'α φτωχά αυτά κορί-
τσια ιδρωκοπούν για να ζήσουν. Τ'ο τονίζουμε αυτό θέ-
λωσι ότι κάνουμε ένα καλό. Λέμε μία αλήθεια. Κι' όπως
θα έχετε, θέβαια, τ'ο «Μπουκέτο» δεν έγραψε ποτέ ύπερ-
βολές, δεν θέλησε να σκεπάσ'η τ'α κακώς κείμενα.

Συμπέρασμα: Η φτωχ'ες γκαρσόνες τών λαϊκών άθη-
ναίων καμπαρέ δεν είνε ξελογιάστρες σειρήνες μα φτωχά
κόρια της βιοπαλ'ης, που αγωνίζονται για τ'ο ψωμί.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ: παλαιά προγράμματα θεάτρων, φωτο-
γραφίες ήθοποιών, σχετικά βιβλία και φυλλάδια κτλ. κτλ.
σε ίκανοποιητικές τιμές. Πληροφορίαι κ. Χ. Σταματίου
«Μπουκέτο», 3-8 μ. μ.

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ Η ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ

Τό να γνωρίζη μία γυναίκα τις ατέλειες του σώματός της είναι θέσθια λυπηρό. 'Αλλά από το άλλο μέρος είναι και πολύ ευχάριστο γιατί όταν τις ξέρη μπορεί και να τις διορθώση. 'Η μόδα, όχι μόνον τώρα αλλά πάντοτε, ευνόει τις καλοφτιαγμένες γυναίκες, με λίγη επιτηδειότητα όμως και λίγο γούστο μπορεί κάθε γυναίκα να αναδεικνύη τα πλεονεκτήματά της σιλουέτας της και να κρύβη τις ελλείψεις της. Στο ζήτημα αυτό θα σας βοηθήση σήμερα η σελίδα σας.

Για μεγαλύτερη εύκολια διαιρέσαμε τις γυναίκες σε τρεις κατηγορίες: στις ψηλές, στις μέτριες και στις κοντές. Κάθε μία από τις κατηγορίες αυτές υποδιαιρείται σε άλλες τρεις: σ' εκείνες που έχουν πολύ ανεπτυγμένη την περιφέρεια, σ' εκείνες που έχουν ανεπτυγμένο στήθος, και στις κανονικές. Σε μία από τις κατηγορίες αυτές θ' αήκετε και σεις. Κυταχθήτε στον καθρέπτη να το καταλάβετε ή μετρηθήτε. Κανονικώς ή περιφέρεια πρέπει να είναι κατά δύο-τρεις πόντους φαρδύτερη από το στήθος. 'Εάν η διαφορά είναι μεγαλύτερη τότε πρέπει να συμμορφωθήτε με τις υποδείξεις που σας κάνομε παρακάτω.

"Ας υποθέσουμε κυρία μου ότι είσθε κοντή. "Αν είσθε α-νάλογη πρέπει πάντως το ντύσιμό σας να είναι τέτοιο ώστε να σας δείξη ψηλότερη. 'Αποφεύγετε τις πολύ κοντές φούστες, τα υφάσματα με τα μεγάλα σχέδια. 'Ακόμη και η ρίγες εις μάκρος πρέπει να είναι λεπτές και σε χρώματα όχι πολύ χτυπητά. 'Αποφεύγετε τα κλός καπέλλα με τα μεγάλα μπόρ. 'Αποφεύγετε τις φαρδιές ζώνες και τις μεγάλες τσέπες.

"Αν έχετε πλατειά περιφέρεια αποφεύγετε τα ρεγκλάν μανίκια και κάνετε φορέματα με φαρδιές ώμους. 'Αποφεύγετε τα πολύ μεσάτα φορέματα. Γαρνίρετε το κορσάκι και φοράτε φούστες σκέτες, μάλλον κλός ή κομμένες σε φύλλα παρά ίσιες με πιέτες ή γκοντέ. Φοράτε μανίκια στενά κάτω και φαρδιά επάνω.

"Αν πάλι έχετε ανεπτυγμένο στήθος και κάτω είσθε στενή σας συνιστώ πρώτα να εφαρμόσετε το καινούργιο χτένισμα και να σηκώνετε τα μαλλιά σας ψηλά. Δεύτερον ν' αποφεύγετε τα πολύ φουσκωτά μανίκια, τα στρογγυλά ή κλειστά ντεκολτέ. Προτιμάτε τα μανίκια ρεγκλάν, τα μανίκια ντεκολτέ τα πολύ μαλακά υφάσματα. Τα θραυνά σας φορέματα να τα προτιμάτε από βελούδο ή σατέν με φούστα ίσια και πολύ μακρύτερα.

"Αν πάλι έχετε μέτριο ανάστημα κ' είσθε και κανονική τότε κυρία μου να ευλογήτε τη φύση για το μεγάλο χάρισμα που σας έδωσε γιατί μπορείτε να φορέσετε ό,τι θέλετε. 'Εννοείτε ότι πάντοτε πρέπει ν' αποφεύγετε τους εξωφρενισμούς και να ντύσεσθε με μετριότητα, για να είσθε πάντοτε κομψή και να μη φαίνεσθε έξω από τη μόδα όταν περάση η πρώτη φούρια του φορέματος ή του καπέλλου που φοράτε.

"Αν πάλι έχετε το έλαττωμα να είσθε φαρδιά κάτω, αποφεύγετε τα πολύ κοντά φορέματα. 'Αποφεύγετε τις πολύ σφιχτές μέσες, αποφεύγετε τις πλισσέ φούστες. 'Αποφεύγετε τα μανίκια ντεκολτέ γιατί δείχνουν ακόμη λεπτότερο το επάνω μέρος του κορμού. Προτιμάτε τα ντραπέ στο κορσάκι και τους πλατείς ώμους.

"Αν η δυσαναλογία είναι στο επάνω μέρος του σώματος αποφεύγετε τις οριζόντιες ρίγες και τα μεγάλα καρρώ, αποφεύγετε τις σταυρωτές ζακέτες καθώς και τις ζακέτες που κουμπώνουν ψηλά, αποφεύγετε τα πολύ ψηλά καπέλλα και τις πολύ στενές φούστες. Φοράτε ζακέτες ριχτές και ανοιχτές με μανίκια ρεγκλάν. Για τα απο-

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

πογευματινών σας φορέματα διαλέγετε σι-δια με κορσά, μπλουζών ένα φρά. "Ας Ερθώμε τώρα και στις ψηλές. Αυτές πρέπει ίσως να προσέχουν περισσότερο στο ντύσιμό τους για να μην κινούν την προσοχήν, όταν όμως μία ψηλή γυναίκα ξερη να ντύνεται είναι πραγματικά όραμα εμφάνισης.

"Αν είσθε κανονική, κυρία μου, μπορείτε να φορέσετε φούστα και ζακέττα σε διαφορετικά χρώματα και υφάσματα, φούστες κοντές και πλατειές και μανίκια φουσκωτά επάνω ή κάτω. Πάντως αποφεύγετε τα πολύ ριχτά κλός παλτά, τις γαρνιτούρες εις μάκρος και τα καπέλλα με ψηλό τεπέ. "Αν είσθε φαρδιά κάτω μη φοράτε φορέματα λαζα που αναδεικνύουν τις γραμμές του σώματος. Διαλέγετε φορέματα με φούστες πλατειές, τα φορέματα στυλ για το θράδυ είναι ιδιαιτέρως για σας φτιαγμένα—προτιμάτε το κορσάκι με ντραπαρίσματα και θάζετε πάντοτε μία ζώνη στη μέση σας. 'Αντιθέτως αν έχετε ανεπτυγμένο στήθος να διαλέγετε φορέματα με μανίκια ντεκολτέ και χωρίς ζώνη αλλά ντραπαρισμένα στη μέση. 'Αποφεύγετε τα μανίκια που είναι φουσκωτά επάνω, αποφεύγετε τα πολύ κλειστά ντεκολτέ, αν έχετε φαρδιά πόδια φοράτε φούστες μάλλον κοντές και ως καπέλλα προτιμάτε τις χαμηλές τόν, τα χαμηλά μπερέ και τις γαρνιτούρες τοποθετημένες μπροστά. Γενικώς κανών: αποφεύγετε τα πολύ ψηλά τακούνια και τα πολύ ψηλά χτενίσματα εκτός αν σας κολακεύουν ιδιαιτέρως στο πρόσωπο.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μητροπόλεως 14 α

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗΝ ΣΑΣ

ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΛΕΥΚΑ ΧΕΡΙΑ

Την παρακάτω συνταγή την συνιστώ μία κομψοτάτη Παρισινή με την διαβεβαίωσι ότι είναι θαυματουργή. Δοκιμάστε την:

Βάλετε σε μία δκά νερό 30 δράχμια άλατι και αφήστε να έρθη σε σημείον θρασμού. Κατεβάστε την κατσαρόλα και αφήστε να κρυσώση το νερό τόσο, ώστε μόλις να το άγεται τα χέρια σας. Βάλετε τότε τα χέρια σας μέσα στο ζεστό νερό και κατόπιν αφήστε τα μέσα επί είκοσι λεπτά της ώρας. Ξαναζεσταίνοντας το νερό κάθε φορά που θα άοχιση να κρυσώση.

Κατόπιν ετοιμάστε μία χλιαρή σαπουνό-δα και θουτήξτε μέσα σ' αυτήν τα χέρια σας, κρατώντας τα όμως αμόνι δέκα λεπτά της ώρας. Βγάξτε τα χέρια σας, τα σφουγγίζετε καλά, κατεβάξτε τα πετσώκια από τα νύχια σας και θάζετε μία καλή κρέμα. 'Η μέθοδος αυτή είναι θαυματουργή και για όσες θέλουν ν' αποφύγουν τις χρο-στρες.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

ΓΙΑ Ν' ΑΡΩΜΑΤΙΣΕΤΕ ΤΗΝ ΝΤΟΥΛΑ-ΠΑ ΣΑΣ.

Ρίξτε μέσα σε μία μποτίλια με φαρ-λαιμό λίγο απόσταγμα λεβάντας ή άλλου αρώματος, όποιο προτιμάτε. Βάλτε κατόπιν μέσα στη μποτίλια ένα κομμάτι θαυμακό, έτσι ώστε να γεμίση η μποτίλια. Βάλτε κατόπιν από πάνω ένα κηρόχαρτο και έπειτα το γύρω γύρω στο λαιμό της μποτίλιας μ' ένα σπαγγάκι. Με μία φουσκωτά α-σπί-4-5 τρύπες στο χαρτί αυτό ώστε να έ-πίζεται το άρωμα. 'Η ντουλάπα σας θα είναι άρωματισμένη επί μήνες. 'Η Δις ΛΙΑΝΑ

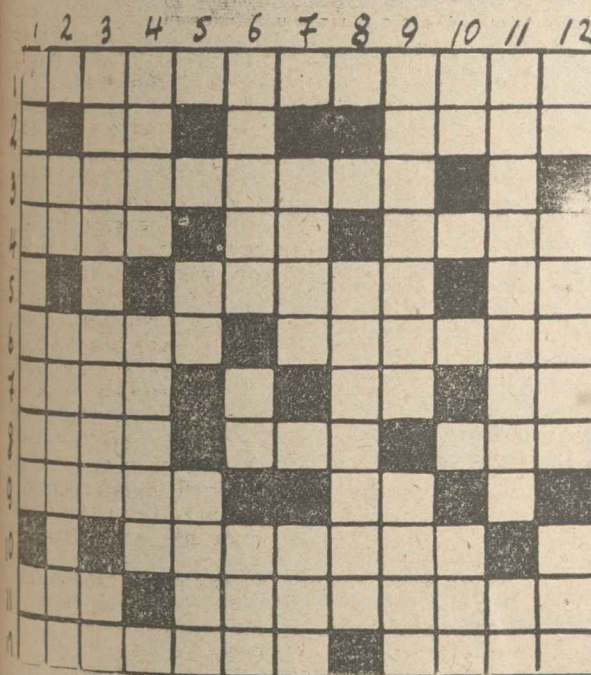

Για όσες δεν άγαπούν το μοντέρνο χτένισμα ίδου ένα πολύ νεανικό και χαριτωμένο, που συμβιβάζει και τις δύο τάσεις. Τα μαλλιά έως τ' αυτιά είναι σηκωμένα ψηλά και στον λαιμό σχηματίζουν μπούκλες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

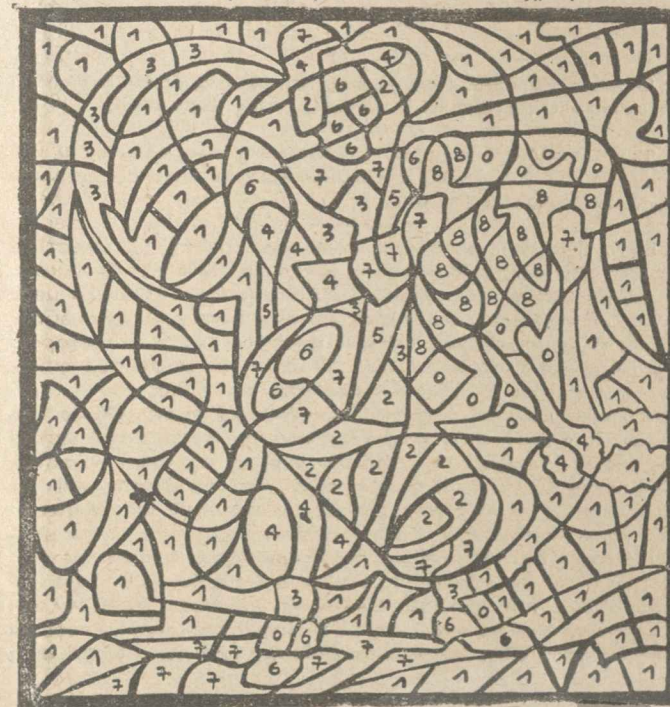
Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ... ΒΥΩΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΥΚΟΛΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Πάρτε το κουτί με τις μπογιές σας και χρωματίστε τα

Οριζοντίως: 1) "Ηρώς της 'Επαναστάσεως. 2) Δύο συνεχή γράμματα απ' τον "Όμηρο. Σύνδεσμος, πα- 3) Δοκιμασμένο είδος εμπόρου. 4) Τονακείο δνομα. Δύο σύμφωνα της λέξεως «μισήτος». 5) Το χειμώνα σπανίζουν. 6) Προφήτης. Νήσος, γαλλικά. 7) Η παράστασις του αποτελεί μεγάλη άμαρτία. Σ' αυ- 8) Είδος δαχτυλιδιού. Το φυτικό βασίλειο. 9) Μυτερή άκρη. 'Ανεκάλυψε το μικρόβιο μίας τρομερής νόσου. Φθороποϊόν έντομον. 10) Κατεργασμένο ξύλο. Μετοχή κοινού ρήματος. 11) 'Απάνθρωπον, άνευ οίκτου. 12) Κατοικίδιον ζώον. Πολύ σεδασμία, πολύ άγρια.

Πόλις της 'Ελλάδος (αίτ.) Χρονική διαίρεσις. 13) Είδος δαχτυλιδιού. Το φυτικό βασίλειο. 14) Μυτερή άκρη. 'Ανεκάλυψε το μικρόβιο μίας τρομερής νόσου. Φθороποϊόν έντομον. 15) Κατεργασμένο ξύλο. Μετοχή κοινού ρήματος. 16) 'Απάνθρωπον, άνευ οίκτου. 17) Κατοικίδιον ζώον. Πολύ σεδασμία, πολύ άγρια.

Πόλις της 'Ελλάδος (αίτ.) Χρονική διαίρεσις. 18) Είδος δαχτυλιδιού. Το φυτικό βασίλειο. 19) Μυτερή άκρη. 'Ανεκάλυψε το μικρόβιο μίας τρομερής νόσου. Φθороποϊόν έντομον. 20) Κατεργασμένο ξύλο. Μετοχή κοινού ρήματος. 21) 'Απάνθρωπον, άνευ οίκτου. 22) Κατοικίδιον ζώον. Πολύ σεδασμία, πολύ άγρια.

Πόλις της 'Ελλάδος (αίτ.) Χρονική διαίρεσις. 23) Είδος δαχτυλιδιού. Το φυτικό βασίλειο. 24) Μυτερή άκρη. 'Ανεκάλυψε το μικρόβιο μίας τρομερής νόσου. Φθороποϊόν έντομον. 25) Κατεργασμένο ξύλο. Μετοχή κοινού ρήματος. 26) 'Απάνθρωπον, άνευ οίκτου. 27) Κατοικίδιον ζώον. Πολύ σεδασμία, πολύ άγρια.

Πόλις της 'Ελλάδος (αίτ.) Χρονική διαίρεσις. 28) Είδος δαχτυλιδιού. Το φυτικό βασίλειο. 29) Μυτερή άκρη. 'Ανεκάλυψε το μικρόβιο μίας τρομερής νόσου. Φθороποϊόν έντομον. 30) Κατεργασμένο ξύλο. Μετοχή κοινού ρήματος. 31) 'Απάνθρωπον, άνευ οίκτου. 32) Κατοικίδιον ζώον. Πολύ σεδασμία, πολύ άγρια.

Πόλις της 'Ελλάδος (αίτ.) Χρονική διαίρεσις. 33) Είδος δαχτυλιδιού. Το φυτικό βασίλειο. 34) Μυτερή άκρη. 'Ανεκάλυψε το μικρόβιο μίας τρομερής νόσου. Φθороποϊόν έντομον. 35) Κατεργασμένο ξύλο. Μετοχή κοινού ρήματος. 36) 'Απάνθρωπον, άνευ οίκτου. 37) Κατοικίδιον ζώον. Πολύ σεδασμία, πολύ άγρια.

μεταξύ των γραμμών αριθμημένα κενά, ως εξής: 0 λευκό, 1 μπλε σιέλ, 2 κίτρινο ανοιχτό, 3 κίτρινο, 4 κόκ- 5 σκούρο, 6 ρόζ, 7 μαύρο και 8 γκρι - μπλέ.

"Ετσι, χωρίς καμιά δυσκολία, θα σχηματίσετε μία ω- 1) Είδος δαχτυλιδιού. Το φυτικό βασίλειο. 2) Μυτερή άκρη. 'Ανεκάλυψε το μικρόβιο μίας τρομερής νόσου. Φθороποϊόν έντομον. 3) Κατεργασμένο ξύλο. Μετοχή κοινού ρήματος. 4) 'Απάνθρωπον, άνευ οίκτου. 5) Κατοικίδιον ζώον. Πολύ σεδασμία, πολύ άγρια.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

Παρακάτω δημοσιεύομε δυο φράσεις, η όποίες, άμα ά- 1) Είδος δαχτυλιδιού. Το φυτικό βασίλειο. 2) Μυτερή άκρη. 'Ανεκάλυψε το μικρόβιο μίας τρομερής νόσου. Φθороποϊόν έντομον. 3) Κατεργασμένο ξύλο. Μετοχή κοινού ρήματος. 4) 'Απάνθρωπον, άνευ οίκτου. 5) Κατοικίδιον ζώον. Πολύ σεδασμία, πολύ άγρια.

ΝΑ ΡΙΓΗΣ ΣΑΝ ΨΥΧΗ...

ΑΝΕΣΤΗΣ ΦΙΛΩΧΩΝ..

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

1) ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ (Καστανάς, θαρκάρι- 2) ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ (Ευδία, σπλήν, διά- 3) ΕΙΔΟΣ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΟΥ. ΤΟ ΦΥΤΙΚΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ. 4) ΜΥΤΕΡΗ ΑΚΡΗ. 'ΑΝΕΚΑΛΥΨΕ ΤΟ ΜΙΚΡΟΒΙΟ ΜΙΑΣ ΤΡΟΜΕΡΗΣ ΝΟΣΟΥ. ΦΘΟΡΟΠΟΙΟΝ ΕΝΤΟΜΟΝ. 5) ΚΑΤΕΡΓΑΣΜΕΝΟ ΞΥΛΟ. ΜΕΤΟΧΗ ΚΟΙΝΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ. 6) 'ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΝ, ΑΝΕΥ ΟΙΚΤΟΥ. 7) ΚΑΤΟΙΚΙΔΙΟΝ ΖΩΟΝ. ΠΟΛΥ ΣΕΔΑΣΜΙΑ, ΠΟΛΥ ΑΓΙΑ.

8) ΠΟΛΙΣ ΤΗΣ 'ΕΛΛΑΔΟΣ (ΑΙΤ.) ΧΡΟΝΙΚΗ ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ. 9) ΕΙΔΟΣ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΟΥ. ΤΟ ΦΥΤΙΚΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ. 10) ΜΥΤΕΡΗ ΑΚΡΗ. 'ΑΝΕΚΑΛΥΨΕ ΤΟ ΜΙΚΡΟΒΙΟ ΜΙΑΣ ΤΡΟΜΕΡΗΣ ΝΟΣΟΥ. ΦΘΟΡΟΠΟΙΟΝ ΕΝΤΟΜΟΝ. 11) ΚΑΤΕΡΓΑΣΜΕΝΟ ΞΥΛΟ. ΜΕΤΟΧΗ ΚΟΙΝΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ. 12) 'ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΝ, ΑΝΕΥ ΟΙΚΤΟΥ. 13) ΚΑΤΟΙΚΙΔΙΟΝ ΖΩΟΝ. ΠΟΛΥ ΣΕΔΑΣΜΙΑ, ΠΟΛΥ ΑΓΙΑ.

14) ΠΟΛΙΣ ΤΗΣ 'ΕΛΛΑΔΟΣ (ΑΙΤ.) ΧΡΟΝΙΚΗ ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ. 15) ΕΙΔΟΣ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΟΥ. ΤΟ ΦΥΤΙΚΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ. 16) ΜΥΤΕΡΗ ΑΚΡΗ. 'ΑΝΕΚΑΛΥΨΕ ΤΟ ΜΙΚΡΟΒΙΟ ΜΙΑΣ ΤΡΟΜΕΡΗΣ ΝΟΣΟΥ. ΦΘΟΡΟΠΟΙΟΝ ΕΝΤΟΜΟΝ. 17) ΚΑΤΕΡΓΑΣΜΕΝΟ ΞΥΛΟ. ΜΕΤΟΧΗ ΚΟΙΝΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ. 18) 'ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΝ, ΑΝΕΥ ΟΙΚΤΟΥ. 19) ΚΑΤΟΙΚΙΔΙΟΝ ΖΩΟΝ. ΠΟΛΥ ΣΕΔΑΣΜΙΑ, ΠΟΛΥ ΑΓΙΑ.

20) ΠΟΛΙΣ ΤΗΣ 'ΕΛΛΑΔΟΣ (ΑΙΤ.) ΧΡΟΝΙΚΗ ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ. 21) ΕΙΔΟΣ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΟΥ. ΤΟ ΦΥΤΙΚΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ. 22) ΜΥΤΕΡΗ ΑΚΡΗ. 'ΑΝΕΚΑΛΥΨΕ ΤΟ ΜΙΚΡΟΒΙΟ ΜΙΑΣ ΤΡΟΜΕΡΗΣ ΝΟΣΟΥ. ΦΘΟΡΟΠΟΙΟΝ ΕΝΤΟΜΟΝ. 23) ΚΑΤΕΡΓΑΣΜΕΝΟ ΞΥΛΟ. ΜΕΤΟΧΗ ΚΟΙΝΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ. 24) 'ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΝ, ΑΝΕΥ ΟΙΚΤΟΥ. 25) ΚΑΤΟΙΚΙΔΙΟΝ ΖΩΟΝ. ΠΟΛΥ ΣΕΔΑΣΜΙΑ, ΠΟΛΥ ΑΓΙΑ.

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Το τεύχος τοῦ «Μπουκέτου» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 5. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησίς του παρὰ τῶν ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Ἡ ὁπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνδεδεμένη ὑπὸ δικαιοῦματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ε. Κ. Μεσολόγγι. — Μάλιστα, ἔχετε δίκην. Μαθητὴς τὸν καιρὸ ἐκεῖνον στὴν πόλιν σας, τὴν καὶ πατρίδα του, ἀπήγγειλε ὁ Κωστής Παλαμᾶς ἕνα ποίημα κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 25 Μαρτίου τοῦ 1872 ἀνδρὸς καὶ λάθος. Τὸ ποίημα αὐτὸ τοῦ μικροῦ μαθητοῦ ἄρεσε. Ὁ μικροσκοπικὸς ποιητὴς καταχειροκροτήθηκε. Κι' εἴτοι ἔρθηκε τὸ κουράγιο νὰ τυπώσῃ κατ'ὸν τὸ ποίημα του σ' ἕνα λιγισέλιδο φυλλαδιάκι μὲ τὸν τίτλον «Μεσολόγγιν». Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον ποιητικὸν ἔργον τοῦ συμπατριώτου σας ποιητοῦ. Γραμμένον μάλιστα σὲ τοιμηρὴ καὶ ξάστερην δημώδη. Πισῶ ἀπ' τὸ φυλλαδιάκι, ὁ μικρὸς στιχουργὸς ἀναγγέλλει τὴν προσεχὴ ἔκδοσιν δολοκλήρης ποιητικῆς συλλογῆς. Μὰ ἡ συλλογὴ αὕτη δὲν εἶδε ποτὲ τὸ φῶς. Ἀργότερα, στὴν Ἀθήναν πεῖα, ὁ ποιητὴς ἐξέδωκε τὴν γνωστὴν συλλογὴν «Τραγούδια τῆς Πατρίδος μου» ποὺ φέρεται καὶ ὡς τὸ πρῶτον-πρῶτον εἶδος του, ἐνῶ πραγματικῶς εἶναι τὸ δεύτερον.

ΓΙΑΝΝΗΝ ΧΑΝΤΑΝ, Πάτρας. — Δι' ὄνομα τοῦ Μεγαλοδουναίου Θεοῦ! Τὸ ἀποκαλεῖτε ποίημα αὐτό; Εἶναι ὁ θῆλας-τραγοῦδι; Τὸ φτάρνισμα-ἀρμονία; Τὸ βερεκεκέξ-κοῦξ-κοῦξ-Μπετόθεν; Ὁ Μέντιος τοῦ πλανοῦδου μανάδη-Καροῦζο; Μήπως τὸ ἐγράψατε ἐν σκοτεινῇ νύκτι καὶ παραζάλῃ; Γὰρ ἰδέσθε καὶ σεῖς, ἂν εἴσθε ἤδη νηφάλιος, τί διαπράξατε;

ΤΣΟΥΛΑ

Ἰαξιδεύω στοῦ Ἑρωτα τὰ πλάγια.

Κάτω στὸν κάμπο πρόβατα θοσκοῦν.

Μοῦκανες, ἀσπλά-
(χνη, μάγια
Κι' ὅσοι τύχει καὶ
(τ' ἀκούνε,
— Κατάρτα! φώ-
(νάζουν, σὴ μά-
(γισσα,
Ποῦ τὴν ἔντυσα,
(τὴν πότισα,
(τὴν τάγωσα
Κι' αὕτη τὰκανε
(ρόϊδο! ...
Μὲ πῆρες, ἀθλία,
(γιά κορόϊδο! ...
Κι' ἔγινε τοῦ κό-
(σμου παίγνιο!
Δὲν τὰπαίζα κα-
(λύτερα σ' τὸ
(χαρτοπαίγνιο.

Καὶ τώρα μὴν συμ-
βουλήν, πολῦτιμὲ φί-
λε, τὴν ὁστάτην. Μὴν
ξανανοχλήσετε τὰς
Μούσας. Ποτὲ πλεόν.
Σταυρὸ καὶ βούλα.

ΝΑΦΘΗΝ, Ναύ-
σταμον. — Πρῶτα -
τα δὲν εἴσθε καὶ δεῖ
λέγεσθε ἐν ἄφθνη καὶ
ἀλλὰ ναῦτης. Ἄσ' ἐτέ-
ρου ἢ ποιῆσαι δὲν εἶ-
ναι, τὸ πλέον εὐκὸλον
τῶν πραγμάτων, ὡς

Τὸ ἀποτέλεσμα: ὡραῖο πρόσωπο

Ὁμορφία σημαίνει ἀποτέλεσμα. Ἐνα τρυφερό, καθάριον πρό-
σωπον προκαλεῖ παντοῦ τὸν θαυμασμό καὶ σας διδὲι τὸ εὐχα-
ριστὸ συναισθημα τῆς ὥρας ἐμφανίσεως. Ἡ συντογὴ
γι' αὐτὸ εἶναι ἀπλή: Σ' ἕνα κομμάτι βαμβάκι στᾶζετε μερικὲς
σταγόνες Λοσιὸν Προσώπου Σέρκ καὶ καθαρίζετε καθημε-
ρῶς τὸ πρόσωπόν σας. Ὅσα τὸ ἀπαλλάξετε ἀπὸ τὰς ἀκα-
θαρσίαις καὶ τὰ μπιμπικία ὀριστικὰ καὶ θ' ἀποκτήσετε μιὰ
ὡγία καὶ φρέσκια ἐπιδερμίδα. Φιάλα Δρχ. 35.,
55., 90., καὶ 175.. Ἀντ'νοί: Οἶκος Μαγκριώτη.

Scherk
Face
Lotion

Η ΓΟΗΣΣΕΣ

Ἡ Λουίζα Χόθιγκ, τῆς «Φόξ Φίλμ», ἀπὸ τὰς πλεονέκφραστειν ὡμορφίαις τοῦ κινηματογράφου.

Η ΔΕΚΟΧΤΟΥΡΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 12)

Κι' έπειτα νά πάρω της Μοίρας μου τόν δρόμο.

...Θά γίνω πάλι «δεκοχτούρα», όπως μ' έκαμε ο Θεός, όταν με τελείωσε ή άράπισσα με τη βελόνα της άπάνω στο πλατάκι ! Μά και πουλί, όπου θά γίνω, πάλι έσένα ούτε θά σ' άφήσω, ούτε θά σε άπαρηθώ...

... Έδώ απ' έξω από τό παράθυρό σου, θά κάμω τη φωλίτσα μου πάντα θά σε κυτάζω, όταν θά κοιμάσαι, θά σε βλέπω όταν θά ξυπνάς, θά σε χαιρετάω, όταν έρχεσαι, θά σ' άποχαιρετάω όταν φεύγεις. Και μία ήμέρα με το Θεού την δύναμι θά με ξαναδής στο πλευρό σου, γυναίκα και καλή σου πάλι...

Πετάχτηκε τό βασιλόπουλο άπάνω, νομίζοντας πώς όνειρεύεται.

Μά ή θέσι της «αγέννητης κοπέλλας» δίπλα του, ήταν άδειανή.

Τη ζητάει σ' όλο τό παλάτι, άνάστατα τ' άνάκτορα, και θαλαρείοι τρέχουν στους δρόμους νά τη θρούν, στρατός πάει στο δάσος γιά νά κάνη έρευνα, άνω - κάτω, τό καλύβι της γρηάς...

Πουθενά, μά πουθενά ή χρυσόξανθη κοπέλλα !...

Σάν πήρε ο ήλιος κι' ανέθηκε άρκετά, λυπημένο πλησίασε τό βασιλόπουλο, νά κάτση στο παράθυρό του.

Κι' άξαφνα, νά στην κληματαριά, πού περνούσε τις μεγάλες θέρμες της, κάτω από τά παραθυρόφυλλα, βλέπει μία φωλιά, κι' ένα πουλάκι μέσα νά τόν κυτάη πονεμένα, λυπητερά, με κατακόκκινα τά μικρά ματάκια του από τό πολύ τό κλάψιμο !...

Κι' άρχίζει άμέσως σάν τόν είδε, τό πουλί, ένα θόγγημα κι' ένα θρήνο. Κι' όλο έκλαιγε τις δεκαοχτώ ήμέρες τις εύτυχιόμένες κι' άλυσμόνητες πού έζησε βασίλισσα μαζύ του, σάν νά παρακαλούσε με πόνο τόν Θεό, νά ξαναγυρίση πίσω στην ζωή, των δεκαοχτώ εκείνων ήμερών...

Προχωρήσαμε κ' οι δύο σιωπηλοί.

"Άρχισε νά νυχτώνη. Στους δρόμους πού μπαίναμε συναντήσαμε ένα χωριάτη μ' ένα σκαντζόχοιρο στο χέρι. Πήγαινε νά τόν γδάρη και νά τόν ψήση. Λένε ότι είναι έκτακτος μεζές !...

Γυναίκοιλες πήγαιναν στις θρύσες νά γεμίσουν τ' άγγοριά τους νερό.

Ο Γουγούσης έλυσε τη σιωπή κ' είπε:

— Λέγαν μία φορά, ότι τό βασιλόπουλο ήταν τό Ρωμαίικο, και ή άγαπημένη του, πού χάθηκε ήτανε τά Ιδανικά του, γι' αυτό κλαίει κι' αναστενάζει μακριά του...
"Αλλά ποιός τά πιστεύει πειά σήμερα ; ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΟ ΧΕΙΛΟΣ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 49)

τυφλός απ' τό μεθύσι του πάθους... Και άποφασισμένος νά δώση ένα τέλος στην έκκρεμότητα, είχε δεχθί την πρόταση της άγαπημένης του, της γυναίκας του καλλιτέρου φίλου του, νά παντρευτούν, άφού χωρίσουν εκείνος την γυναίκα του κι' εκείνη τόν Ντελαρέν !...

Ο Γκανώ τ' άναπολούσε όλ' αυτά, και το φαινόντουσαν σάν όνειρο, σάν παραμύθι. Ήταν συγκινημένος θαυμάσια και τά χείλη του έτρεμαν. Σήκωσε τό κεφάλι του και περιέφερε τό βλέμμα του όλόγυρα. Κατεβάζοντας ξανά τό κεφάλι του, στα μάτια του χτυπούσε ή εικόνα του μεγαλύτερου γιουό του πού ήταν πάνω στο γραφείο του. "Ένα δυνατό ρίγος διέτρεξε την σπονδυλική του στήλη. Τά μάτια του είχαν θουρκώσει και ή συγκίνησις τόν έπνιγε. Μπρός απ' τά μάτια της φαντασίας του διάδθηκαν με ταχύτητα άστραπής ή εύτυχιόμένες μέρες πού πέρασε στην άγκαλιά της οικογενείας του, ή όποία μοιραζόταν τώρα τις δυστυχίες του. Είθε τόν γιουό του μαρώ άκόμα πού τό έπαίξε στα γόνάτα του, θυμήθηκε τις συγκινήσεις και τό δέος πού δοκίμαζε κάθε φορά πού άδιαθετούσε τό παιδί του, στο όποιο είχε στηρίξει όλες τις έλπίδες του. Και τώρα θά τά άρνιωνταν όλ' αυτά, θά άφηνε έρημη την γυναίκούλα του και άπροστάτευτα τά παιδιά του, τά όποια θά άναγκαζόν-

τουσαν νά διακόψουν τις σπουδές των, γιά νά κατανήσουν ποιός ξέρει τί ! Και όλ' αυτά γιά χάριν μιας γυναίκας ή όποια με τόσο έλαφρή συνείδησι πρόδινε την συζυγική πίστι. Γιατί τάχα ή γυναίκα αυτή, δέν θά το έκανε, και το Γκανώ τό ίδιο, άβριο ;

"Αναπήδησε απ' την θέσι του σάν δαγκωμένος από φίλι. Σηκώθηκε όρθιος άρπαξε την φωτογραφία του γιουό του και τη φίλησε με πάθος επανειλημμένα. Και με μργήγορη κίνησι έβγαλε τό γράμμα πού είχε γράψει πού όλίγου και κάνοντάς το χίλια κομμάτια, τό πέταξε σ' ήθε μάλιστα. Κατόπιν πήρε μία κόλλα χαρτί και έγραψε στη φίλη του:

«Συναισθάνομαι τώρα πόσο γελοίο ήταν τό διάστημα στο όποιο πάλι νά προβούμε. Παίρνω την έλευθερία μου και σός άπαλλάσσω από κάθε ύποχρέωσι. Συγχωρήστε με...»

ARPIN AUGUSTIN

ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΙ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ

(Συνέχεια από την σελίδα 35)

και θρεθήκατε στο πεζοδρόμιο.

Γι' αυτό κράτησα πάντα σε άπόστασι τό έπιτελείο των θαυμαστών μου. Και τόν άνθρωπό μου τόν διάλεξα διότι ύστεροβουλία, δίχως ύπολογισμό. "Έβαλα την καρδιά μου νά τόν διαλέξη.

Επίσης γιά νά είσθε αξιολάτρευτη μην έμπιστεύοσθε σε κανέναν τις άδυναμίες και τά θάσάνά σας. Κανείς δέν μπορεί νά ξέρη όπως έσείς τόν έαυτό σας. "Έτσι και κανείς δέν θά μπορή νά σας κατηγορήση γιά τίποτε.

"Όπως βλέπετε τά μυστικά πού με κάνουν χαριτωμένη δέν είναι τόσο δύσκολα, ώστε νά μη μπορή νά τ' άποκτήσετε και σείς. Μά πρώτα απ' όλα σάς συμβούλευω νά έγκαταλείψετε την φοβερή ζήλεια σας. Νά μη σας νικήη τί κάνει ή άλλη, αλλά τί πρέπει νά κάνετε έσείς. "Έτσι θά γίνετε χαριτωμένη. Και μία γυναίκα σεμνή και χαριτωμένη είναι τό διαμάντι πού όνειρεύεται ν' άποκτήση κάθε άνδρας γιά νά στολίση μ' αυτό τό στίλι του. Και γιά νά έκπληρώση αυτήν την έπιθυμία του, γιά νά τ' άποκτήση, μπορεί νά κάνη τόσες και τέτοιες θυσίες πού νά είναι ή καλλίτερη άμοιδή γιά μια τρυφερή γυναικεία καρδιά πού πιστεύει στον έρωτα.

ΜΕΓΚ ΛΕΜΟΝΙΕ

Η ΠΟΝΗΡΙΣ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 24)

λέει :

— "Ο σφυγμός του καπετάνιου είν' άτακτός.

«"Ας τόν τόν παληοσφυγμό νά κάνη τό κέφι του» κόντεψε νά πεταχτή και νά πη ό "Οδυσσεάς. Μά κρατήθηκε και ρώτησε μονάχα :

— Λοιπόν ;

— Λοιπόν... πρέπει νά σού πάρω αίμα, καπετάνιε μου, άποκρίνεται ό ντοτόρος !

Φρένιασε ό "Οδυσσεάς. "Έγινε σκυλί.

Νά τού πάρη λέει αίμα ; Τό αίμα του τού χρειάζεσταν γιά τά πεδία των μαχών. Γιατί νά τό χύνη άδικα ;

"Ας έκανε όμως κι' άλλους αν μπορούσε.

"Ο γιατρός είχε δίκιο : "Ο σφυγμός ήταν άληθινά άτακτός, έτσι πού τούχε δέσει τά χέρια ό γραμματικός του με τις καλτσόδες του.

Δαγκώθηκε λοιπόν ό καλός σου ό "Ανδρούτσος, ξεροκτάτιπε και στο τέλος λούφαξε.

Θά τό ύπόμεινε κι' αυτό.

Κομμάτια νά γίνη !

"Απλώσε λοιπόν τό χέρι του γυμνό, ως τόν άγκώνα φυσικά, γιατί παραπάνω θρискόντουσαν ή καλτσόδες και μουρμούρισε

— Μπρός, γιατρέ !

"Ανασκουμπώθηκε κι' ό γιατρός κι' έκανε, άμεσώς, σάν καλός ντοτόρος, την άφαιμάξι.

Τσιμουδιά ό Οδυσσεάς όλο αυτό τό διάστημα.

Τί νά πη άλλωστε ;

Πλήρωνε την ψευτιά του με αίμα.

"Ηθέλε τα κι' έπαθε τα.

X. Σ.

Ο Κος και ή Κα ΧΑ-
ΜΑΡΑΚΗ, έργαζόμενοι
προσωπικώς είς την ΠΕΡ-
ΜΑΝΑΝΤ, σάς έγγυώνται
ένα δαυμάσιο και καλαι-
οδητικό κτένισμα τόσον
άπό άπόψεως εμφάνισης,
όσον και άπό άπόψεως
έπιτυχίας.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71

ΤΗΛΕΦ. 23-208

ΑΡΩΜΑΤΑ

Τελευταία συλλογή όλων των άρωμάτων και καλλυντι-
κών είδων των μεγαλύτερων Ευρωπαϊκών Οίκων
(GUERLAIN, CHANEL, HOUBIGANT, BIENAI-
ME, MILLOT, LUBIN, COTY κ. λ. π.)ΑΡΩΜΑΤΑ και LOTIONS, έγχώρια, εφάμιλλα
των μεγαλύτερων Γαλλικών Οίκων είς χύμα και
καλλυτεχνικά φιαλίδια είς προσιτάς τιμές.
Τα «KICY-NOYK» τό «ETERNEL PRINTEMPS»
και «ARCSISLE ATHENIEN» και άλλα 20 διάφορα
αρώματα και αντίστοιχες LOTIONS.Επίσης ή κελώνια «ATHENIA» ή βασίλισσα των
κελώνων είς χύμα και φιαλίδια είδικά.
Δωρεάν δωρεάν είς τό καλλυντικόν τμήμα του:ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΙΝΤΑΙ Ραδιόφωνο

Philco είς άρί-

στην κατάστην και τιμήν

πληροφορίας

παιδί.

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛ-
ΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ
του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ
Υψηλότητος της Οφθαλμοεργί-
ας έν τῷ Πανεπιστημίῳ, Με-
νάνδρου 27—Αθήναι. Τηλ. 1-60.

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΕΑΤΕ!

"Όταν αγοράζετε τας γνωστας μοναδικας είς τόν κόσμον Γερ-
μανικας Βαφες Φορεμάτων «ARTI» προσέχετε τό πακετίδιον ν' ά-
ναγράφη την παγκοσμίου φήμης Γερμανικην Μάρκα

ARTI

διότι ούτω μόνον θά είσθε βεβαία, ότι αγοράσατε γνωσταν Γερμα-
νικην Βαφήν μάρκας «ARTI». Αί Βαφαι μάρκας «ARTI» είναι
γνήσιαι Γερμανικαί και έρχονται απ' ευθείας εκ Γερμανίας,
έντός κλειστών πακετιδίων. Όλοι οι άλλοι βαφαί, οι σημερον δια-
φημιζόμεναι ως δήθεν παγκοσμίου φήμης και με ξενόφωνες μάρ-
κες, χωρίς όμως και ν' αναφέρουν ότι είναι Γερμανικαί, δέν είναι
όχι μόνον Γερμανικαί Βαφαί, άλλ' ούδέ καν ευρωπαϊκάι.

Συνεπώς, προσέχετε τό πακετίδιον πού αγοράζετε ν' αναγράφη
την γνωσταν Γερμανικην Μάρκα «ARTI», άλλως νά μη τό δεχέσθε.
(Εκ της έν Ελλάδι αντιπροσώπειας των Γερμανικών χρωματουρ-
γειών ARTI-WERK, Αθήναι, Λέγκα 21α, Θεσσαλονίκη, Ερμού 16.)

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ
ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ

Γερμανοί Παλ. Πατρών 3

Πλατεία Κλαυθμόνος

Υφαινοται σχίσματα, κοψίμα-

τα, διάφοροι καβέλλοι κλπ. παρ-

εϊδικού τεχνίτου και μετά της

άποχωρησής μοναστηρίου ά-

πό τό παρθεών «Οικονομίας». Γό-

ρισμα ένδυμασίας με κλείσιμον

τοίτης άρχ. 300. Παλλά 200.

Κατιούρη 700.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Επί Ιετίαν έπιμελητής της
Ιδιαίτερας Κλινικής του καθη-
γητού κ. Γ. Φωτεινού, δέχεται
όδες Κεφαλληνίας και Τεγέ-
ας 1.

Ωραι 8-11 και 4-6

Αριθ. Τηλεφ. 80215

